

Edebiyat Defteri

merhabaomrum -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
22 Nisan 2020 arşamba

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

MERHABA ÖMRÜM

Merhaba Ömrüm...Nasılsın? Beni sorma halim yaman yine...Çünkü sen yoksun,yalnızlık beni yine mesken almış sarıp sarmalıyor senin yerine... Merhaba Ömrüm; nefessiz kalıyorum senin olmadığıın yerlerde, izimi bulabilene aşk olsun!

Sen benim neyim misin, merak mı ediyorsun?Ömrüm,sancılarım, bakışlarım, duyuşlarım; çok derin ağlayışlarım, gözyaşlarım...Kalbimin içinde bir türlü dile getiremediğim tekim,hepim,sonum... Merhaba Ömrüm,seni ömrümün paha biçilmezi yaptığımı bilsen bu kadar rahat davranır mıydın ki? Sanmam...Korkardın aşkımdan fazla sevemezsin aşkım aşkını geçer diye pek bir hayıflanırdın...Sevebilecek asil gönlüne 'Asil' bir seviş yerleştirmedeğini düşünerek. Olsun.. .Ömrüm; Merhaba Ömrüm...Çok yeni bir sınava tabi tuttum kendimi,Seninle sınıyorum kendimi,sensizlik anlarında,söyleyemediklerimi düşünüyorum,içimden haykırıp sana ulaştırmayı dileyerek. Merhaba Ömrüm; İlacım,sancım,muhtacım... Anlar mısın ki dizelere sığmayan bu aşkı? Biz olur muyuz?Şimdilerde bu kadar ürkek bu kadar sancıya yenik durumdayken; mağdurken,sevebilme gücünü keşfetmiş ama söyleyemezken.

Ben senin neyim? Muammaların,sorgulayıp suçlayışların,çözmeye çalışmaların,bir merak içinde arzularının esirinde kendi içinde çirpinişların...Ben senin neyim? Söyle!Sığmayan dizelere,söyle bakalım...

Sen benim ömrümsün,parıldayan bir güneş,yağan yağmurum,ayazlarda bedenimi aşkınla ısıtan tek gerçek...Merhaba Ömrüm; Merhaba! Sana bu ilk sesleniş,ilk defa...Adımı anmaktan korkup gerçekleri kendine fısıldarken ben sana yalnızca "Ömrüm" diyebiliyorum, ömrüm...Merhaba çekingen ömrüm; sol yanımda geçmişin izleri, sağ yanımda sımsıcak sevgi ve de hasretin.. .Merhaba ÖMRÜM; sevebilirsek bize fayda etmez zulüm... Tek bir saniyede bile yıkar geçeriz her şeyi, herkesi; sevebildiğini sanan tüm yürekleri... Merhaba ÖMRÜM; Korkularından uzak bana yakın olmak istiyorsan haydi sen de bu sözü fısılda; MERHABA ÖMRÜM...

Dilara AKSOY

Yürekten yüreklerini ortaya koyup, yürekleri yalnızlık kıyısından terfi edenlere...Yani soylu dilencilikten çıkmış asil sevebilenlere...

BANA AŞKI ANLATIR MISIN?

Tek bir göze vurulup,tek bir bedeni hisseder gibi;adını duyup,içinde kaybolmayı diler gibi...Sesini duymayıp,göğsünü gere gere yalnızca "seviyorum"der gibi...Bana aşkı anlatır mısın?Bunlar mıdır,bu yaşananların içinde kaybolup dünyayı avuçlarının içerisinde salıverip yalnızca ona gidip,aklını,yüreğini deliler gibi ona salmak mıdır?Diğer yürekler unutulur mu?

Sevdiğini haykırmaktan korkmayıp,ela,yeşil,mavi,siyah,kahverengi...Herhangi bir yürekle herhangi bir göze kapılıp,içinden geçenleri karşındakine bağışlamak mıdır?Elini tutmayıp,saçını okşamasan da tek başına karşındakini cennetin saymak mıdır?

Aşkı anlatır mısın?Düşsel bir oyun mudur,ya da kurtuluş,ya da çok severken bile olmaz deyip kaçışın mıdır...Kaçarken ardındaki düşünüp öylece dönmekten korktuğun mudur?Aşk nedir söyler mısın?Var mı,yok mu?Bir seçim mi ya da?Karanlık dünyadan çıkıp aydınlığa giriş mi?Ya da bir türlü sevdiğine,sevdiğine emin olamadığın,kışkırdığın,unutmayı isteyip unutamadığın mıdır?Aşk nedir?Varlığına kapılmasa da,hak ettiğini düşünmesen bile,düşlemekten vazgeçip,unutacağına dair korktuğun mudur?

Aşk bir kaçıdır,sorgulayış,sancı,seçim,yok oluşturu...Kısır bir döngüdür,yaralar,ama yok etmez...İntikam arzularının eşliğinde bir sevilme ve de sevme arzudur...Yakar,yıkar ama parçalamaz...Kızdırır,bıktırır,ama vazgeçirmez,gerçek ise...Düşünmeye korktuğun,kapılmak istemeyip başka gemiye,başka yüreklere ellerinle sunduğundur...Söyleyemezsin o kelimeyi yanında anamazsın bile seviyorum diye...Gururun yıkar bitirir...Aslında saniyelerini,günlerini,aylarını,yıllarını ona verdiğindir ama o bilmez...Sende bilmemesi için elinden geleni yaparsın,korkarsın,bilirse her şey bitecek diye...Her şeyin kanunlarla var olduğunu düşünmeye başlar,gerçeklik payı ne ise onu yaşamak istersin,onu başka görüp,başka duyguları hissetsen bile.Olmaz,olamaz...Onun gözleri,onun yüreği sana bakmaz sanırsın bazen...Seni görmez,duymaz...Ya da bazen karşılıklı bir oyun sergilenir,perde açılır,o sana bağlıdır,sen ona...Kimse hiçbir şey söylemez,hem çok istersin,sana gönül veren o olsun diye,hem de beklersin hak ettiğin o mu diye.Öylece susar kalırsın,beklersin,başka yollar denersin...Peşinden koştuğundur aşk...Kalbini kırsa bile istersin onu,bir umut,bir heyecanla.Belki o da seviyordur,belki o da sever diye...Böylece ömrün geçer,susup kalırsınız belkilerle...Bazen yaralarınızı unutmak için intikam savaşı açarsınız kendi içinizde,kendi egolarınızla kavrulurken.Başka kollar,başka insanlar,başka aşklar girer yüreğinize sanırsınız,onu yok olurken,yok etmeye çalışırsınız...Ölçmek,tanımak,ya da sevdiğini söylettirmek istersiniz,haykırmasını...Aşk "aşkın varlığına"inandığınızı ölçüde kalır,inanç ne kadar kuvvetliyse.Saçının tek bir teline dokunamadan,gözlerinde hayat bulmayı düşleyip,bulamadan...Yinede varlığını içinize çekersiniz,derin,derin...Bekleyişlerle sınırlıdır..Bazen bir kapı sesi,bazen bir mesaj,bir alo kelimesine özlem duyarsınız...Gelmez,hiç ama hiç gelmez...Geldiği zamanda ise siz gitmiş olursunuz...Kimse sabırla beklemez...Gerçekten seven yürekler dahi tek bir an bir tek hatada pes eder...Sonra başka gemiye yolcu olarak giderler..Sırf hırslarından...!Aşk ilk anda başlar,bir kıvılcımdır,bir anda iki tarafı,bazen de tek bir kişiyi yakar,karşıdaki uyur,uyanıkken bile.Çok sevdiğini göremez,karşıdaki çok sevdiğini düşünse de hissettiremez...Hep bir gurur çerçevesi içerisinde döner durur aşk...Kimse gerçekten gerçekleri dile getiremez...Bir ömrü paylaşacak kadar yakın olmaz hiçbir şey,hep başka yollar,başka sevdalar,unutamamalar alır başını gider...Bana Aşkı Anlatır mısın?Yaşamsal faaliyetlerin en sihirli anında gelir yüreğinize oturur,artık "o"vardır...Sabah onu görme ümidiyle uyanır,gece rüyanıza "onu"çağırırsınız,size tek bir saniye "ölür gibi"bakabilmesi için yüreğinizi fedaya uğraşırsınız..Bazıları "çok"olsun ister,öyle büyük olsun ki boyumuzu bile aşsın,karşı taraf hemen anlasın,baksın,sevsin,ömrünü adasın...Bazıları "az"olsa da olur der...Yeter ki ömrüm desin,canını yoluna sersin,adasın...Hissettiklerimiz değil midir aşk?Hissedip kahrolduklarımız,bir öncekine kızarken karşımızda duranı askıya alışı mı?"İlk ve tek"diye bekleyip,karşımıza çıktığında bile koşarcasına gidip doyarak bakamadığımız...Aşk nedir ki?Nasıl,nasıl yakar yüreği?Ölür gibi olur,nefesimizin kesildiğini hissederiz bir an,bir saniye bile olsa.Göremesek o gün felaket bir gündür bizim için,aramasa,duymasa,arkasına bakmasa "hiç olmaz"diye bakarız...Yalnızlık içinde dönüp durmaz mı bazen aşk?Yalnızlar da aşık olurlar,adı "yalnızlık"bile olsa...Umutların tükenip,"bitti"dendiği vakitlerde bir prens,ya da prenses hayatımızı değiştirir,sıfırdan başlatır,iliklerimiz ısınır,güldüğünü görmesek,elini tutmasak,sarılmamak bile,ama o "vardır"artık...Bir kere "var"olmuştur içimizde...Aşk nedir ki?Sağlam adımlar bütünü mü?Hatalarımızla kendimizi yiyip bitirmelerimiz ve karşımızda duranları keşfedemediklerimiz mi?Bana aşkı anlatır mısın?Tek bir cümle,tek bir sevecenlik,tek bir ılık nefesle...Anlatılanlar yetersiz değildir,anlatılamayanlar yetersiz kalır...Kimse bunu görmez,fark etmez...Anlattıklarımız bizi "biz"yapanlardır...Var olurken aynaya bakıp gözlerimizden akan yaşlardır...Aşk nedir,aşkı arayan yürekler?Aşksızlığa da aşık olur insan sonra birden o da biter...Yalnızlık başlar,zaman geriler,ışık arar durursunuz saatler,haftalar,belkide senelerce.Mantığınızla kalbinizi çatıştıranlardır aşk... "Hiç derdim değil"deyip aslında saatlerce kendi kendinizi yiyip bitirdikleriniz...Kendi içinizde küsüp,anlar diye beklediğiniz...Ama anlamaz,duymaz,görmez...Anlatma telaşını yaşarken donup kaldıklarımız değil midir aşk?Bir an önce söylemeliyim dersiniz,anlasın artık...Bileyim ne yana gideceğimi,ama boğazınıza düğümlenir,konuşamazsınız...Ya "hayır"derse...Ya sevmiyorsa,ya arkasına bakmadan giderse?Cesaretsizliğimizle aşkı bulduklarımızı kaybetmelerimiz değil midir aşk?Aşk;var oluş perdesinde,yokluğu,tekken çift olmayı dilemektir,bazen olmaz bu istenilenler.Küseriz,yıkar geçeriz,sevmekten beter olup tövbe ederiz...KİMSE TÖVBE ETMESİN,HERKES DOĞRU OLANI SEÇSİN,AĞIR BASAN YOLA GİTSİN,YA MANTIK,YA DA KALP.İKİSİ DE BİZE AİT...Karışıklıklar içerisinde bulduklarımız değil midir aşk?Aşk sevgi derken,aşkın içinde kaybolmak değil midir arkadaşlar?

NOKTA VİRGÜLSÜZ OLUR,VİRGÜL NOKTASIZ ASLA...!

Sen;

Sevdiğim; Gönül Tuzağım...Gözyaşlarına ne gerek var?O kutsal yaşlar harcanmasın senin için yazık...O soysuz yüreğine asil bir seviş yerleştirirsin zannetmişim...Artık bir adım bile yaklaşma kuytularıma...Sebepsiz fırtınalarda sağanak yağmurum bile olma...Bir daha adın bile değmesin kulaklarıma,seni tamamıyla sildim,bir daha gelmeni istemeyecek kadar gururlu yüreğim!Sen buna değmezmişsin...Takvim yaprakları soysuzluğunu artırırken kalbim yalnızca adını sığdırmış,hastalıklı sandığın beynim yalnızca adını ezbere koşmuş,ona aldanmış...Sen buna değmezmişsin be gönül tuzağı,sen bunu hak etmezmişsin...Artık nerede nasıl yaşarsan yalnızlığını kiminle dibe vurdurur kime soysuzluğunu bulaştırmaya çalıştırsan yollar açık sana..Ama benim müsaadem yok...Haydi yalayıp yuttuğun şerefle bir an önce çık hayatımdan...!Asil sevebilen gönlümü azat ettim,soysuzluğunu görüp,ona aldanmaktan vazgeçip asil yürekleri sevebileceğimi farkına varınca...

Dilara AKSOY

SENSİZLİĞİN MAVİSİNDE SANA BİRİKİYORUM...

Sensizliğin Mavisinde Sana Birikiyorum

Sevgilim böyle bir günde sensizliğin mavisinde sana birikiyorum yudum yudum içiyorum hayatı,sensizliğe kanıp ah ediyorum...Bugün 14 Şubat bütün eller birbirini tutuyor,bütün yürekler tek aynı tempoda çarpıyor ben sensizliğin mavisinde sana birikiyorum,akıyor göz yaşlarım,tos pembe gençliğim matemini döküyor...Bugün 14 Şubat senin kalbin bir başka yüreğin bam telinde çarpıyor,benim yüreğim gizli bir arzu gibi sensizliğin mavisinde bugüne lanet ediyor...

Endişe etmiyorum yok olur da giderim diye en azından bugün değil bir tanem...Sensizliğin mavisinde sana birikiyorum yaş olup akıyorum gökyüzüne bakıyorum adını söylemiyorum...Sensizliğin soğukunda ellerimi tutuyor hayalin gözlerime bakıyor sınımsız ediyor gözlerin yüreğimi,adımı fısıldayıp gidiyor son vapuru kaçıtır gibi...Sensizliğin mavisinde yine sana birikiyorum kurtar beni bu acıdan diyemiyorum yolluyorum sitemkar bakışlarımı,dursun sancım bir kez olsun seyredalsın ufukları da oralarda sana kavuşsun diyorum,bunu diliyorum... Bir ses duyar gibiyim bir ses duyuyor siliniyor acım matemim ellerini uzatıyorsun bana. tutmak istiyorum kanarcasına olmaz diyorsun olmaz olamaz böyle bir sevda gözlerimden süzülen yaşlar biter gibi akar,sensizliğin mavisinde kara bir güne saplanıyorum sevdiğim,kapkaranlık bir gece,çok karanlık bir gündüzün tam ortası,sensizlik gecenin tam yarısı...Sensizliğin mavisinde sana birikiyorum,açıyorum ellerimi gökyüzüne yağmurlar yağıyor,bugün 14 şubat sevgililer günü,bugün aşkımın aşkıyla mutlu olduğu gün,yasımı bırakıp seni düşünüyorum...Onun gözlerine bakıyor,onun saçını okşuyor,onun kulaklarına aşkını fısıldıyorsun,sevme diyemem sana sana söz geçirebilmem için kendi kalbime söz geçirebilmem gerekirdi...

Bugün Sevgililer günü sevdiğim sana kocaman bir hediye gönderiyorum,çok büyük,çok konforlu rahat edersin,belki beni düşünmez kendi hayatını,kendi sevgini katarsın içine ki öyle de olmalı zaten,olsun...Aşkım böyledir benim,hiçbir itirazım yok bu saatten sonra,sana kalbimi veriyorum,kocaman bir kalp içinde sen vardın,ama boş ver ben öldükten sonra bensizliğe sar,at denizlere,sığıdır içine aşkını da nefretini de özlemlerini de zaten ben olmayacağım sevgilim,sensizliğin mavisinde sana birikiyorum,kolay değil ama;söylüyorum,seni çok ama pek çok seviyorum,hakkını helal et gidiyorum...

14.02.2008

Dilara AKSOY

KÜÇÜLDÜM SEVGİLİM

Küçüldüm sevgilim...Yalnızlığın kıyısına vurdu yüreğim...Sen gittin şimdi...Tuzaklar pusu kurdular...Benliğim enkazlara sürüklendi,gözyaşlarım yalnızlığın dumanıyla tüttü...Küçüldüm sevgilim adın değmedi ya bir daha kulaklarıma,ezildim,hayıflandım,büzüldüm,çok üzüldüm...!Hüzün yaprakları omzuma değdiler birer birer,incinirken incittim...!

Küçüldüm sevgilim...Her sabah sensizliğe uyanıp her gece sensizliğin sabahına uyanmak için hazırlanırken küçüldüm çok ama çok üzüldüm...!Bu kış da çetin geçecek,bu kış da yağmurlar akacak yüreğime doğru...Kar'lar bedenimde eriyecek...Küçüldüm sevgilim...Bu yalnızlık rüzgârında çok ezildim,çok büzüldüm,üzüldüm,süzüldüm...Çok acı çektim,çok...!

Küçüldüm sevgilim...Hiçbir şey gerekmiyor artık beni ısıtmak için,yokluğun üşütünce hiçbir şeye gerek kalmıyor..! nefret hazırlanıyor sensizlik alay edip gülünce...Seninle ne kadar da büyümüştüm,hayatın yükü bile hafifti,hiçbir şey ağır basmaz,hiçbir şey acıtmaz,hiçbir şey bir şey olamazdı...!

Üzüldüm sevgilim ben bu yolda,bu uğurda çok üzüldüm...Gökkuşağından bir evim olsun istemiştin seni sevince,alacaya bürünmek istemiştin yüreğim ve bedenim...Olmadı işte,olmadı yine...!Nedendir nasıl denir bilmiyorum,gerçekten gerçekleri sevebilmeyi hâyâl ederken gönül limanına uğrayanları birer birer gönderiyorum...Küçüldüm sevgilim derbeder bir şekilde küçüldüm...Sana yazılacak tabiki bu satırlar!Kime edilecek siteimli sözler,gözyaşı dolu kalemim kime küfredecek senden başka,sana tabi!Bu kez sana...Suç yok ortada merak etme,anlaşılmayan dizeler var,"ömrüm"dediği halde bu kalp,yalnızlığın senfonisi var...Olmadı yine,yine olmadı işte!Çarelerden çareler seçmek isterdim,neticede çareler bile ağlayıp duruyor...Küçüldüm sevdiğim,kalbim yıpranıp horlandıkça çok küçüldüm...!Bitti karalanan sayfalar,yazılmaz oldu,çizilmez oldu,gözyaşları hiç akmaz oldu,böylesine basite indirgendiyduygular,sensizliğin ilk günlerinde,serüvenin en başlangıcında,ortalara doğru kayarken.Küçüldüm sevgilim,bu yollar beni hep üzdü...!Yalnızlığın bir garezi varmış sana. Kavuşturmayacakmış beni sana,seni bana.Sen ;sevmek zorunda kalacakmışsın başka insanları,başka güzelleri,özelleri,kalbine sığamayan dizeleri..Ben ;bir süre susup sonraları ağlamaktan korkup başka bir yalnızlık tüneline kayacakmışım,yani yine ona doğru,düşmana doğru...!Küçüldüm sevdiğim,çok küçüldüm lâkin artık sen bile anlayamazsın...Ben beni anlayıp anlatamazken,hayat yorup da hesabını istedikten ve de daha çok kanattıktan sonra sen bile beni anlayamazsın...!

Kanamaz,akmaz oldum artık sevgilim...Dokunmaz oldular kelebekler bile,uğur böcekleri konmaz oldular,kuşlar cıvıltılarını korkusuzca çıkartıp ötemez oldular yanımda...!Her şey birden bire hiçe döndü yani...Ben beni tanıyamaz oldum sevgilim...Küçüldüm çok ama çok üzüldüm...!Ne yana dönsem bitmez sayfalar oluştu hep ardımda,kalemim yalnızlıkla düelloda...Hediye paketleri mutlu etmez,güldürmez oldu;çünkü küçüldüm ben! Sensiz sevgisiz çok küçüldüm...Yağmur taneleri Kar'larla birleşip bedenimi titretince bu yollarda çok üşüdüm...Sarsaydın ya,art niyetsiz,koca bir aşk yelkeniyle sarsaydın ya beni;cennetin olurdu sen ömrüm olurken,cennetin olurdu...Anladım artık anladım sevdiğim,senin cennetin ben değilim,ömrüm sen değilsin...Art niyetsiz bir sevda paketi açmaktan yanaydı yüreğim,sen ise paketleri yırtıp yürekleri ziyan etmekte...Olsun sevdiğim...Kısa bir hikaye oluşturmuşum ikimiz için,küçülsem bile,büyüyeceğime inandığım için...

Yaş oldum sevgilim,bak akamıyorum bile artık çaresiz...Hiç açamayan bir çiçek oldum,dikenlerim nerede?Belirsiz...Zehir oldum içilmiyorum bile nedensiz...Buruk tebessümler oldum,gözlerdeki yaşlar akamayınca sevimsiz...Küçüldüm sevdiğim;sevgilim,ömür çizgimin kısa hikayesi...Küçüldüm,büzüldüm,üzüldüm,süzüldüm...KÜÇÜLDÜM,BÜYÜYEMİYORUM KİMSESİZ,SENSİZ...Duygular da gerçekliğini yitiriyor bir süre sonra,karar perdesi sisli,buğulu sabahlar matemlerini döküyorlar arkalı önlü...Bu korku ne zaman diner?KÜÇÜLDÜM,KİMSESİZ,SESSİZ...

Dilara AKSOY

DEĞİŞİYOR,DEĞİŞTİN YÜREĞİM...

Çok severdin değil mi?Çok sevdiğini düşünür,yüreği yüreğine bakmıyor diye üzüldün içten içe...Yinede hiçbir şey söylemezdin,söylememeliydin...Şimdi karşılıklı işte duygular,onun yüreği hiç değişmedi,değişen sensin yüreğim,değişiyor,değişiyorsun,değıştin yüreğim...Çok değıştin...Artık karşılıklı yaşanıyor bir şeyler ama dostane gülücükler var aranızda yüreğim...Bir şeyler ona yazılmıyor,hiçbir şey değil;lakin her şey de değil,apaçık ortada görünüyor...Çok severdin değil mi?Yılların vardı olmayacağını bile bile heba ettiğin...Lâkin şimdi dostane gülücükler aranızda mekik dokuyor...O dost sana,sen ona...Artık aynı dilden konuşuluyor..

Çok severdin değil mi?Çok severdin hem de...Lâkin olmazdı herkes bilirdi sen anlayamazdın yalnızca...Artık anlıyor,biliyor,görüyorsun...Dostane duygular yerleşti yürekler aynı tempoda işte...!Hiç ummadığın,onun olmasını dilediği gibi...

Çok sevdiğini düşünürdün değil mi?Sevdiğini düşünürdün...Düşündürdü...Artık sevmelerle başlamıyor hiçbir şey sevmeler geçerli değil bu şehirde...

Dilara AKSOY

MUTLU YILLAR

Merhaba...Sana henüz bir isim koyamadım,"sevdiğim"desem,"sevmek"eylemi korkar,"sevgilim"desem değiliz,gerçekler ağlar..."Aşkım"da diyemem aşkların dumanı üter buram buram kanarlar...O yüzden sadece "merhaba"diyorum sana...Yeni bir yıl geliyor,yeni yeni umutların törpülenmesine az kala yüreğim yeniden alev almakta bir o kadar da korkuyor...Doğru insan mısın bilemem ama;bir şeyler hissetmekte kalbim..Yine kar yağıyor...Beni düşünür müsün,düşündürür müyüm muamma,lakin düşünmekteyim sen misin,benim olabilir misin,gerçeğim olup bu dizeleri hak eder misin diye...

Merhaba...Az bir zaman kaldı...Yeni bir yaş yeni umutlar yeni serüvenler...Yeni titreyişler çok yeni dizeler katacağım hayatıma,ama birde sorsalardı seni isterdim yeni hayatımda..Lakin bu kez yüreğimin kanamasına meydan vermeyeceğim,kimseleri de ağlatmayacağım gözlerimden başka.Merhaba;şu an ne yapıyorsun bilmiyorum,düşüncem;beni düşünmenden ibaret.Düşünme...Acı çektiririm belkide,dizeler hep ağlatır bu aşkı da,sakın ağlama sen...Mutlu yıllar...En güzel yarınlar;yıllar senin...En temiz günler yüreğinin,en güzel gülüşler de o temiz bakışlarında olsun...Yeni yıl ve yine bir umut...Açmadan soldurmayacağım hiçbir şeyi,yıpranmasına izin vermeyeceğim dizelerin ve de kalbimin...Gelirsen;cennetim cennetin olsun...Gelmezsen;olsun...Bu hayattaki en güzel şeyler senin olsun...

Dilara AKSOY

YENİ DOĞAN GÜNEŞİM MERHABA...

Nasılsın?Bu mektubu sana yazıyor olmak çok güzel.Her ne kadar sen hiç okuyamayacak bilemeyecek olsan da güzel.Kendim için,kendi kendime bir senaryo daha yarattım.Yine "yalnız"ım,yalnızlık sarılıyor bana yine;lakin bu kez senin yerine...Yalnızca kişiler değişiyor...Sevmeyi sevebiliyor musun doğan güneşim?Ben sevmeyi sevmekle kalmıyor seni sevmek istiyorum,müsaadeni almadım ama...Gönlünde ufak da olsa bir yer ayırmanı isterdim..Lakin sanırım bu kader değişmeyecek...Gerçekler yanımda,hayallerimdekiler hep uzakta senaryom yalnızca beni üzecek...

Üşüyor musun sevdiğim?Havalar soğudu...Önümüz kış...Yanımda değilim,olsam ısıtırdım seni,aşkım, gönlümdeki tek gerçekle,seninle,kendinle.Sen sevmeyip bilmesen bile..Alıştım böyle sevdalara sevdiğim..Üzülmesin yüreğin benim için...Yalnızlıkla konuşuyoruz arada,kulaklarını çınlatıyoruz yani...Bana neden o diye soruyor hep,"bilmem bu kez farklı bir yol istiyorum"diyorum...Belki sever diyorum,o da belkilerle yaşanmaz ufaklık,yüreğin büyüyor lakin acıyarak,kanayarak,bu kadar hırpalamana,acıtmama gerek yok oluruna bırak,gelirse gelir diyor...

Nasılsın?İyisindir inşallah...Şu anda gözpınarlarım hareket vaktinde,hepsi senin şerefine,senin için akıyor...Bugün seni sevdiğimden bu yana senin için akan ilk gözyaşlarım..Sanırım sevdiğim gönlün daha öncekiler gibi gözyaşlarımın katili,acımanın tek merhemi oluyor...Gecenin bir vakti zaman bir hayli ilerledi,sen şu anda uyuyorsun belkide..Beni rüyana çağır diyemem sana,seni de hırpalayamam kendimle yazık...Sadece gerçeklik payımız ne ise onu yaşayacağız...Merhaba sevdiğim;doğan güneşim...Sağ yanımın yeni hüznü,merhaba...Satırlar dile geliyorken sen uyuyorsun,rüyana çağır beni diyemem,yapamam...Hep birilerini çağırarak geçti gönül tezgahım acıdı..Bu kez çağırana biri olsun,o da sen ol istiyorum,sen...Çağırılmazsın yine yeni bir tuzak,bir imkansızlık,gözyaşlarım gülme eylemini gerçekleştirirken de akıyorlar bazen,yüreğime.O sırada çıkıyorsun karşıma,dayan diyorum yapacak başka hiçbir şey yok...Yazık...İyi geceler mutlu yarınlar doğan güneşim;gönül sızım...Islanan yüzüm ve de yaralanan gönlüm mutlu olmanı diliyor,bedenim yalnızlıkla dost olmuş her gün ona sarılıyor...Korkma iyiyim ben çok iyiyim...Yeni doğan güneşim;evet acıtıyorum kendimi bile bile tuzaklar örüyorum sevda masallarım..Lakin sen hiç bilmemelisin bu satırlar hayaline yazılıyor,sen hiç bilmemeli,acıtmamalı,suçlamamalıydın kendini.Sevmelerle başlayıp sevmelerle bitiyor hep sonum,aldırma sen...Deli sevenlerdenim işte,deli sevip sonu delice,acımasızca biten...

Dilara AKSOY

NE İMKÂNSIZLIKLAR

Ne imkânsız kareler vardı,takvim takvim,yaprak yaprak,sayfa sayfa açılıyordu.Sonra en sonuncusu sen oldun!Yeni bir imkân yaratamamazlık daha aldı başını gitti,uzadı seneler boyu.Ne imkândan uzak yoksun sevdalarım oldu,hepsi aynıydı,durumlar farklıydı...Can gibi,canan gibi saramıyordu hiç kimse.Aynı kırılgnlık alıp başını gidiyordu,ne imkânsız,çok imkânsız,derin insafsız senaryolarım vardı.Hepsi sendi,hepsi sen gibiydi...Aynıydı hiç değışmiyordu alın yazısı.Yeni suçlarım var,defterimde.Yenileri ekliyorum senin hâyâline adanmış,hâyâlinle.Ne kadar imkânsız sahnelerim vardı,dost eliydi onların hepsi,gerçeğe dönmekteyken "yalan"olmuşlardı,sadece yalan...Bir yalan,düşsel bir oyun daha...Ne kadar da egoist sevdalarım olmuştu,hepsi dudak uçuklatıyordu.Ne kadar az ne kadar çok,ölçüsü belirsiz basit sevdalardı.Öyle değil miydi?Avuntu şehrimde bilet hediyeledi...Kahretsin ki öyle!Ne kadar mide bulandırırsa bulandırısın zehrimi akıtmayacak kusmayacağım artık!alıştım,hep aynı serüven çünkü,serüven değışmez aynı...Tartının iki kefesi de ya dolu ya da boş ama hep aynı...Bak ağlamıyorum işte!Ağlamıyorum ama artık...Cesaretimi kaybettiğim gibi bu kez de gözyaşlarımı satılığa çıkardım,bu son olsun,son perde,son gözyaşı son çile,son yanlış artık...Gittiğin yere kadar git,sen beni benim istediğim gibi sevmeydiysen ben seni senin istediğin gibi severim,hiç merak etme,bu uğurda her şey heba edilir,yeter ki çok sevdiğim olma artık...!Can boşa heba ediliyor,can yanıyor,tütecek dumanım kalmadı artık...

Dilara AKSOY

YAĞMURLU BİR GÜN

Yağmurlu bir gündü,hüzün değer ya bulutlara,ağlaşırlar serin yaz akşamlarında.Bu kez omzum da nasibini aldı,tertemiz yarınlara haber saldım,kirletilmiş bugünlerimi gördükten sonra hiç yaşamayın ziyan olmayın dedim...Yağmura haber saldım kışın ne yapacaksın şimdi acıtırken o günlerde nasıl ağlatacağın diye.Kahroldu bütün günler,dünler rahatladılar sıralarını savdılar diye.Aynadaki yüz ben olamam,ben olamam,olmamayı tercih ettim!Eziyet ediyor bugünlerim bana,bir türlü doyamıyorum.Manevi ihtiyaçlarım karşılanamıyorken yaşıyorum.Gittikçe küçülüyorum,umutlarım azalıyor,ufalanıyorum,kâbuslar yerleştirmeyim gönlüme,dinsin geceki hıçkırıklarım sabah gelince.Solgun yüzüm gelecek;ama nasıl gelecek diye merak ediyor...Gelecek nasıl gelecek?Acımın şerbet gibi yutulup nabzımı arttırdığı bir gündü,dost denilen şeyin fikre zarar olduğunu öğrendiğim...Parasız şerefini bile layık görmeyeceklerini anladığım bir gün...Büyüyüp kan kustuğum,kan kusup sustuğum!Haber verelim çiçeklere böceklerle,bu özel gün de çıkıp şerefe yapsınlar,bir liraya muhtaç kalanlara insanlıktan çıkmışlar gibi nanik yapıp kaçsınlar.Vur patlasın çal oynasın,keyfe keder satıp kargoyla yollasınlar.Gözpınarlarım kendilerinden utandılar böylesi bir rezillikte çarşafta yorgan da hayat buldular diye.Aynadaki yüz benim olamaz,kalemim çıldırmış gibi daha fazla çoşarsa düşmanlarım yaşayamaz!Yağmurlu bir gündü,güneş; "dinlenmeliyim bugün korkma çıkacağım "dedi,ona da küstüm.İntikam ateşim kavruluyorken sevgiyi görünce şöyle bir süzdüm...Çok değişmiş görmeyeli,siyaha matem yeri denileli kızarıp bozarmış yaşlanmış belli...Nefretle sohbet ederlerken yakaladım nefret;"ben öncüyüm"dedi,herkes benden alıyor,dostlar bile bir süre sonra beni istiyor,"işin yok senin,haydi git!"Sevgi;"ben can verenim,yaşama yaşam katıp kalbe ilaç olup iyileştirenim"diyor,Nefret gülüyor;"Öyleyse neden savaşlar var?"Sevgi duraklıyor nefretin gözleri doluyor "öyleyse yaşam neden senle benim üzerimizde dönüyor?tek başına verseydim savaşını,öyleyse neden ikimiz yananayız?,kadere yolculuğumuz neden beraber?"Sevgi gülümsüyor,"savaşlar var,ölümler var acılar var;ama ben onların yanında en güzel armağanım,beni gönüllerine katınca hepsini unutuyorlar."Nefret incinir;"biliyorum o yüzden kendimden nefret ediyorum."Yağmurlu bir gündü kaldırımlar ağlaştılar bir sevgi konu yüreğime yine ben galip geldim diyerek.Sarılıp ağlaştık öylece,sabaha ne şekilde çıkacağız diye sormak geldi içimden"ben bilmem sen beni içine nasıl çekersen"dedi,korkularım da elinden tuttu nefretin,uzaklaştılar,çaresizliğimde peşlerinden...

Dilara AKSOY

HER GECE GELİRSİN

Her gece gelirsin bir düğün bayram havası estirirsin lakin hiç düşünmezsin!Yokluğumda varlığımı arayan biri varlığımda yokluğumu ister mi hiç diye...Düşünüp de akıl edemezsin...Kalbini teslim etsen ölür müsün bilakis yaşatırım nefretten ayrı doyasıya sevgimle...Korkaksın sevemezsin!Gönülden gönlüm senin diyemezsin!Bak ben demekle kalmıyor her saat başı yaşatıyorum seni içimde.Aklından bir saniye olsun geçemesem yüreğin beni düşündüğünde öldürecek gibi atmıyor olsa bile..Bak sevdiğim sen bu biçareye neler edersin!Kızarsın,vazgeçersin,çok kolaydır sana göre, hafife alırsın...Kızamaz,küsemez gönül gönlüne kapılmış bir kere...Şarap niyetine içer hep aşkını susamasa bile...Her gece buradasın,gündüzleri de tabîî kide...Her gece ilham perisisin bir muammasın sorularımın içinde gizli en güzel cevap... olmasını dileyemeyeceğin,aşkına karşılık veremeyeceğin bir insanın yüreğindedin...!Uçurmak istedim seni seninle,hâyâlinle.Korkarsın bu kez de! artık sevmiyorum,aşkımdan mahrum bir yüreksin diye...Yapamam seni çok seviyorum,bunu haykırırcasına bir tek kendime söylüyorum!Sana söylersem;"ben o değilim" olur cevabım...Sen o'sun ama körsün!Her gece gitmesinden korktuğum yaşama sebebimsin...Uyuyorum rüyama çağırayım diye,uyanıyorum seni yeni bir günde sevebilme heyecanı,beni sevebilme ümidiyle.Sinyalsiz yine yüreğim çok sinyalsiz...Çok isyânkâr...Bana gerçekten bak sevdiğim,gerçekten gör beni...Yoksa harcanacak bu güzel sevgi...Bana bak!Beni gör...Beni kendinle sar yalan olmasın gözlerin...Beklerim...İstemezsin öyle değil mi?İsteyemezsin korkak yüreğin...Gitmek istiyorum desem de içerleneceksin değil mi?Peki neden?Kaldığımda sarıldın mı,sarılacak mısın ki?Gitmiyorum,çünkü asil seviyorum,umutsuzlukla dolu bu şehirde,bedenim üşüse bile ruhum;kalbim hala sıcacık,taze...Sen varsın çünkü içimde,seni yaşatıyorum bende.O yüzden gitmiyorum,isyânkar olsa da sitem dolu gözyaşları aksa da gitmiyorum,gitmeyeceğim,seveceksin bendeki seni ve seni çok seven beni...Umuyor,yaşıyorum yoksa nefes alır mıydım ki?Alacağımı mı sanıyorsun?Korkaksın!Korkak bir körsün sadece ya neyse,iyi geceler sevdiğim...Gönül pınarım dinlenme vaktine geçmek istiyor,uyuyacak rüyama yine seni çağıracağım yarınımda uyanacak seni sevmenin hazzını yaşayıp mis kokulu hâyâlini saracağım...

Dilara AKSOY

YÜREĞİNDE YER ALAMADIM

Yüreğinde kesin kez alev almadığımı bir kez daha anladım...Kalbim çok fena acıdı...Kanadı sanki,kanlar akıttın...Onu düşünüyor,onu istiyor ve bu yüreğe hiç bakmıyorsun!Seni tanımıyorum evet tanımıyorum...Tanımama fırsat vermiyorsun!Beni tanımıyorsun!Tanısan kalbime batan dikenini fark ederdin...Gönül limanım çok dertli,sen hala uyuyorsun,onu koruyorsun...Gözyaşlarım sağanak bir yağmurun habercisi bunu hiç mi hiç bilmiyorsun...

Uyuyan ve de kendine hiçbir zaman gelemeyecek olan yürek;sen gün be gün bu aşkı da yok ediyorsun,bir anlar gibi bakıp geçmişini sepetlesen böylesine kıyıya vurmazdı yüreğim...Boyumun ölçüsünü aldım teşekkür ederim...Hiç ümit yok,gelsen de artık kapılar kilitli,benden ötesinde sana yer yok!!!

Dilara AKSOY

Sevilmeyi bekleyip "bir ümit"minicik bir yürek kıpırtısının hâyâliyle dolaşanlara,sevilmeme arzusunun derbeder eylediği,lâkin hep acımasızca son bulduğu,yalnızlık serüveniyle dolu,yalnız sevdalara,yalnızlıkla seven insanlara...

HER ŞEY BEKLEMEDE

Yüregimin kıyısına vurdu her bir hücrem...Hücrelerim iflas eşğinde...Bitmesi gerekenleri vazgeçirmeye çalıştı yorgun yüregim,yoruldu,acılarının tam ortasında ahlânıp vahlanmak çok yordu...Küçük bir çocuk yüregiyle sevmeler bitmişti artık...Salıncaktaki sevinçler,oyuncaklı coşkun sevebilmeler...İlgiler bitmişti,koşuşturduğumuz sokaklar kan kokuyordu şimdi...Barışlar bitmiş,ipini çekmişti artık sevgiler,nefret sarılmıştı aşkın ve de dostluğun yerine!

Tetiği çekmekteydi dünler,bugünlerimiz kahretmekteydi,yarınlarımız aynı olacak diye.Eski izdivaçlardan eser kalmamıştı,seven seviyor,sevilen bir süre kalıp sonrada acımasızca çekip gidiyordu.Ezbere kaçıyordu günlük hayatımızdaki günlük konuşmalar,yamacın öbür tarafında farklı bir hayat bekliyordu bizleri,hiç kimse yaşamıyordu korkudan!

Çok sevmelerimiz şiirlerde
Korkusuz bir yürek geçmişimizde
Gülüşlerimiz en buruk şekilde bizi yakıyorken
"Yaşamalısın" diyordu içimizdeki ses.

Hayattı bu...Bunu istiyordu,her an,hiç yılmadan yaşamamızı...Nasıl olacaktı ki bu?Nasıl becerilirdi bir daha ölümüne koşup oynamak,oyuncaklarımız yerine gözyaşlarımıza sığınmak,sarılmak...Şimdi çocuklar koşturuyorlar yine...İkisi el ele tutuşmuş,hiç bırakmamacasına...Dünyaları böyle güzel onların,yüreklere pak ve de sevgi dolu...Bizimkisi yamalı kalp...Her bir yerinden yaralı...Her bir yerinden kana bulanmış,her bir yerinden yarına kan kusmalı...Artık ağzımıza aldığımız her bir lokma korkularımıza bir adım daha yaklaşıyor,ya lokmalarımız sayılıyorsa,ya lokmalarımız boğazımızda kalırsa?Kimseler gülmesin diye delicesine sevdiğimizi yalnızca kendimize söyleyebiliyor yalnızca içimizden Allah'a haykırıyoruz...Sevmeler bile gülünç,sevmeler yenik,sevmeler ezik artık...Küçük bir çocuk diliyle sevmiyor hiç kimse,hiç kimse bilmiyor sevmeler gelince nefrette kapıyı çalar,aklımızı çeler...Hiç kimseler bilemiyor,göremiyor işte!Beynimin en uç noktasına vurdu lal yüregim...Konuşturmaya çalıştı beynim;benliğim,"konuşmalısın artık" dedi...Lal'dı o...Konuşamazdı artık,korkuları bu kadar yakinken yaşamazdı geveze dostluklara,çok bilmiş sevdalara hiç yaşamazdı...Yalnızlığın kıyısına vurmuş usulca lal yüregim alaca renklerde katılmışlar birer birer...Riya dolu günlerin üstünü örtüp,uğur böceklerine selam etmek istedi,lakin konuşamazdı,selamını geri çekti...Lallığın kurbanı oldu yüregim,pembe günler o masum çocuklara hediye edildi,koşup durdular yine öylece,kahkahalarını patlatıp o güzel dünyalarına dönünce...Hani sevmeler yasak olmayacaktı bu şehirde,hani hiç savaşlar çıkmayacak,kendi egolarımızla bile savaşmayacaktık Anne?Hani ey güzel dostlar!Hani nerede o vaadler?Gülüşlerimizin burukluğuna yeniliverdik işte,artık her şey beklemede...

Dilara AKSOY

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN...

Bu saatten sonra ne söylenir,ne demeliyim bilmiyorum...Yanımda yoksun,yanında yokum,üstelik artık hiçbir şekilde olmayacaksın...Ben öldüm içinde,ruhum uzaklara gitti sensiz her bir nefeste...Bugün senin en özel günün,dilerim tüm hayatın boyunca bugün gibi mutlu yaşarsın...Beni düşünme,gözyaşlarım çamurlara karışıkça,yüreğim talan edilip her an vuruldukça...Bana sadece acıma...Bu saatten sonra yaşamak nasıl olur,gözyaşlarım her an pusuda,yüreğim bir ümit diyor ne olur kusuruma bakma...Ama gelmeyeceksin,bütün sevilenler gibi sende bayrağı eline almış zaferli gününde seveni şakağından vurmuş olarak geçip gideceksin...Doğum günün kutlu olsun sevdiğim;yaşam enerjin doğduğun ilk gün gibi berrak,pak,heyecanlı olsun...Bakma sen bana,sağ yanım acıyor ama geçer zamanla...Bu saatten sonra ne demem gerekiyor bilmiyorum,sadece alın yazımı yaşıyorum,bundan sonra böyle olması gerekiyor,yaşanıyor,acıyor...İnsafsız bir senaryoda sen başrol oyuncusu ben kaderin eşğinde figüran...

Aldığım en içten nefesti hayat...Aldığım en içten nefes gibi değerliydi,hala da öyle aslında hala da yaşanmayı hak edecek kadar geniş ve de güzel...Ama biraz yarım alınıyor o çok değer verdiğim nefes...Yarım sadece...Bu saatten sonra ne demek lazım bilmiyorum sadece masumane bir söz yerleştiriyorum ve gidiyorum Doğum günün kutlu olsun dilerim mutluluğunun her bir döneminde sevenin gözyaşlarını kuruttuğunu unutmur,yolunda mutlu olursun...

Dilara AKSOY

ÂMÂYI OYNUYORUZ

ÂMÂYI OYNUYORUZ

Düşünüyorumda geniş çaplı dar ölçülü bir dünyada mıyız?Gülmekten korkuyor muyuz,ağlamak ayıp mı?

Düşünüyorum,düşünürken seçimlerimin ışığında kâbuslar görüyorum.Artık sevdiğimizi söylemek gülünç,birçok katliam var şu sıralar.Birçok kriz,birçok sorun...İnsanlar öldürülüyor,katliam...Fakat kimse gerçeklere sarılıp gerçekleri söylemiyor!Kimileri annesini öldürüyor,kardeşi kardeşe kırdırıyorlar.Acınacak,acınılacak toplumlarda yüz tutuyoruz.

Söylemek ayıp;ayıp söylemek...Egoistliğimizin kurbanı olurken ülkelerdeki katliamlara yönelik birlik ve beraberlik sağlamaya çalışıyoruz,peki kendi içimizdeki savaşlar,bizim savaşlarımız?Sevmeyi unutmadaki başarı ve inadımız?Onu neden kimse yadırgamıyor?Neden nedenler var,sevgi neden uzakta,barış neden sancıya yenik durumda?Sevginin adı neden nefret,nefret neden başrolde,neden hep şiddet?

Kimse acımasın diye ağlamıyoruz,kimse basit bulmasın diye kakkahadan yoksun yaşıyoruz!Birçok kişi aç,açıkta...Kimileri mücevher denizinde yüzüyor,adeta yarışta!Gençler okumaya hevesi olmayan bir toplumda bayrağı ellerine almış,işsizlik serüvenine hazırlanıyorlar.Üniversite mezunları kapıcılık yapıyor,kendi dünyamıza küsüz,kendi içimizde savaşlarımız var,hep zulüm!Gerçekleri söylemek korkutucu,çok ayıp.Yaşamak sadece "yaşamak"adiyla sınırlı...Yaşamak mı ki bu?Pembe bir dünya oluşturursak el ele,siyaha uzak yaşayıp,pek bir ayrı gayrı olursak,olur mu ki?Mutluluk serüvenine bilet ayırmak için hayatımıza başrol oyuncusu alıyor,yuva kuruyoruz.Şiddet,ihanet,hâyâl kırıklığıyla yalnızlığımıza gömülüyoruz!

Sevgi sevgisizlik,dürüstlük yalan olurken otuz iki dişimizi gösterircesine gülüp kan ağlıyoruz.Soylu dilenciyim diyemiyorsak,asil sevebilenlerin dünyalarını neden çamura buluyoruz?Sorular,sorular,sorular...Ve hep dolambaçlı yollar...Kimilerinin önüne kırmızı halı serilirken kimilerine terlik bile verilmiyor.Riyâ dolu gözlerimizle aynaya bakıyoruz,uyku saatimizde değil sadece arkadaşlar;Her daim uyuyor,bir o kadar âmâ'yı oynuyoruz...

Dilara AKSOY

SEÇİM BENİM

Bazı insanlar karşılarındaki kişinin hayatında "soru işareti" olmak için büyük bir uğraş verirler. Her bir harekete ayrı bir duygu, ayrı bir düşünce yaratıp ulaşılmazlığın sınırında, anlaşılabilen bir dize, okunmayan bir kitap ve soru işareti olmayı seçerler.

Sizlerin hayatınızda da yok mu soru işareti olmayı arzulamış, çözümsüz sorun dolu, sorular? Hayatınızda hayat olmayı dileyen, lakin çabasız, soru sıfatlı hatalar? Peki hiç mi düşünmezler! Soru işareti bilinmeyenlerin içinde bir anlam karmaşası yaratmaz sadece. Soru işaretleri kafamızda kurcaladığımız, anlayamadığımız, beynimizi kemiren olayların bir kısırtıyla doğuşudur! Güneş batsa bile sorular bitmez, beynimiz kendini kemirmekten vazgeçmez ve karşıımızda duran insanlar devam ederler, ne dedi, ne düşündü, ne yaptı dedirtmeye, sorular ve sorunlar denizinde yüzdürmeye...!

Hiç mi düşünmezsiniz kaf dağına ulaşmış, kibirli sevecenler! Soru işaretinin noktası olmazsa o soru işareti olmaktan çıkar, noktası kalsa ve kendisi yok olsa küçük bir sığata erişir, yalpalar! Düşündürmeye başladım mı size kendinizi ve de kibirinizi? Kızgın bir ifadeye bürünecek, noktalama işaretlerinden ifadelere geçeceksiniz, yanar döner kandırmacalı bir yüreksiniz! Burnu kaf dağına erişmekten vazgeçen birileri olacaksa satırlardan sonra, alkış dolu bir tempo oluşturan melodi armağan edeceğim size. Yok canım daha neler neler denilirdi de, bana müsaade... Ünlem olmak hoşuma gitti, yakında yine görüşmek üzere...

Dilara AKSOY

Soru işareti olmayı kabullenmiş, kendi sorunlarını bile çözemeyen, kaf dağına erişmekte olan kibirli sevecenlere...

ÖNSÖZ VE SONSÖZ

Döndün dolaştın ve de aynı yere geldin kalbim...!Bulutlardan bir ev yaptın,sıcak bir çaydan ince bir gülümseme yarattın...Hayal perdesini araladın lakin gerçekle yüzleşip,gerçekte kalmayı isteyenler tekrardan reddettiler seni...Yine pusuya yatıp namüsaid bir ortam yaratıverdiler,alay edip bıçak sırtına yatırdılar ince düşüncelerini...Yaşaması gerekenleri bir çırpıda hiç acımadan öldürdüler...Yine de güzel dünya,dünya çok güzel öyle değil mi?İçime sinmiyor,kirleniyor birçok şey,kapkaranlık bir duvar örüyor herkes,kimileri gençliklerini törpüleyip zamana sarılırken...

Sadece sade bir dil kullanıyorum artık...Satırlar uçup gidiyor,kayıyor ellerimin altından,tutmak mümkün olsa güneşi alırdım elime...Hiç bırakmazdım,sevda türküsü yerine.Ömür törpümün ince yüzü hüzne boyandı,yıkadım...Pas tuttu bir çok şey,kirlendi,eziyete büründü,ezalandı...Makinalı tüfek gibi duygular,ardı arkası kesilmeden sıralanıyor bir bir,masaya yatıyor serüvenler,ince,çok tiz bir sesle hiçkırıklar duyuluyor karşıdaki evlerden.Ağaçlar kahkaha atıyor,güller adları gibi yaşayamıyor,işte bu yüzden korkular salıveremiyorlar kendilerini,bıkmıyoruz usanmıyoruz aynı ezayı,aynı sancıyı kendimize bile bile çektirmekten!Karar perdesi aralanıyor,döndü dolaştı yine aynı yere geldi serüven...Önsöz de "söz verenler",son söz de,"filmin sonunu görenler" ...Ortalarda yankısı karşılardan bir yerden,en uzaktan,ta derinden,en dipten duyulan bir yürek...Kanamalı,sancılı,yaralı,büzülmüş ve yine yeniden üzülmüş...!Lakin hiç,hiçliği yaşarken var olmayı görmekten vazgeçmeyen koca bir yürek...Önsözüm,son sözüm;buraya kadar değil;ölene kadar...Varlığımı varım deyip,sonuna kadar konuşturduğum ana kadar...Hiç korkmayın çelme takmayı becerenler sınıfına terfi ettim,bitirdiğim günler gelecek,karşılaşacağız soylu dilencilerim...Yüksek lisans yapıp mutluluğa değer kattığımda...Ecelim olmadığınızı yüzünüze vurup,asil kaldığımda...

Dilara AKSOY

UMUT MEVSİMİYDİ...

Çek tetiği sağlam vücutlu ihtiyar yüreğime...Sözler hep böyle başlıyor,kurşun gibi değip geçiyor her şey...Umutlar azalıyor ve çarşı Pazar da satılmıyor ki...Bitti mi gidiyor...Sevilen arkasına bakmadan giderken,seven sevmeye inatla devam ediyor...

Dün buluştuk seninle...Daha dün sabah çay içtik karşılıklı,ben demledim...Sohbet ettik,sarıldım omzuna,"olacak"dedin bana,sevdiğin;sevenin olacak...Umutlandım ben de kahkahalarla güldüm seninle,yalancı hâyâl!Geceleyin terk ettin beni ve o acı dolu sözler...O sana ait değil;o bir başkasına,sen ona...Üçlü bir aşk serüveni;lakin bu gemi sonunda kıyıya vurup seni salacak..."Çekin tetiği sağlam vücutlu ihtiyar yüreğime!"sonlarım bile aynı...Gül yüzlü güzel hep uzağımda...Salıncaklı dünyalarımız nerede?Orada yaşattığımız umutlar karanlığa karıştı,bir daha aydınlığı görebilme ümidi ne zaman uğrar,anahtarımız saklı en kuytu köşede...Gecenin bir yarısı yine,yine gecenin yarısı...Bugün de paydos çekti,gözyaşları en kara sayfalardan yadigar...Her yer bembeyaz olsa bile bu siyah gitmediği sürece ne anlamı var ki?Bu sabah aldattın beni yalancı hâyâl!Aslında hiç doğmamış o umutlar,açmamış çiçekler...Kandırmışsın,ama neden?Bu kez "ben"değildim,bunu hisseder gibiydim,biri daha vardı ve de biz olmalıydık...Aynı sayfalar...Hayat güzeldir,özeldir...Hayat tos pembeliğini yitirmez,sen ondan caysan bile...İki sevgili vardı,birbirlerini çok seven...Evlendiler...Evlendiklerinin ertesi gününde ikinci bir düğün yapmak üzere yola çıktılar ve trafik kazası geçirdiler,adam öldü...Genç kadının hayalleri de öldü...Hâyâller hep öldürüyor insanları...Yalancı hayal hep talan ediyorsun yürekleri...O kadın yıllarca kendine gelememi...Hep sevdiği adamı özledi durdu...Sonunda hayatın devam ettiğini fısıldadı bir melek...Yeniden evlendi,yuvasını kurdu...Bazen koruyucu melekler de var olabiliyor yaşatabiliyor asil seven yürekleri...Bana da gel diyemem,asil mi seviyorum haykırıp da gizlenemem...!"Gönlümdeki inciler birer birer dökülüyor" ...terk ediyorlar benli seni;bendeki seni...Yalancısın hâyâl;hâyâllerim yalan...Daha dün güldürüyordun beni,bugün yıkıldın,yıktın,tıpkı o iki seven yüreğin hâyâllerini yok edip yalnızlığa ittiğin gibi...Bu perde son perde,gizler gizleniyor,sebepler sebepsizleşiyor,dudaklarım kupkuru,dilim damağıma yapışmış,üşüyorum,havadan mı yoksa?Kulağımda eskilerden bir nağme hala saklı...Gözyaşları kaderin en kuytu köşesinde yıpranmışlığın son sahnesine hazırlıklı...Perdeyi açıp da bakan güzel mi güzel yaşlı bir teyze...Hayatın yükü ağırdır ama kaldırmasını bilene zahmetsiz bir misafirdir diyor...Başım dik yine selamcıyım...!Kurşunlarınızı çok ama çok uzaklara gönderin...Çeken olsa bile tetiği;ihtiyar yüreğinizi cesur kılın,açın bağırnızı...Gözyaşlarınızı çamurlara akıtın son bir kez...Ecel yolcusu gibi...Sevip de söyleyemez,söyleyip de kabul görülmez gibi...Dün buluştuk seninle,yalancı hâyâl...Bir umuttun,gerçeğe dönebilecek...Şimdi bir tek adın kaldı,umut misali yüreğimde yaş olan...Kendine iyi bak gözyaşlarım iliklerime kadar son kez akmakta...Gözlerimi kapatıyorum,güneş;hazırım hadi al beni yanına...

Dilara AKSOY

UYU GÜZEL YÂR

Uyu güzel yâr...Uyu...Biliyorum ki uykunda “onu”göreceksin,o çok sevdiğin olacak rüyalarında ama ben rüyada bile sana eşlik edemeyeceğim...Uyu güzel yürek,uyu...Bir de benim içimde sen olduğun gibi,senin içinde de ben olabilseydim işte o zaman,”biz”olma yolunda ilerleyip “bizi”geleceğe taşıyabilecektik...Uyu güzel yâr şimdi mışıl mışıl uyu...Çok yaralanmış,lekelenmiş yüreğime aldırma her zamanki gibi,kendini görmekten kaçın,onu bekle...O çok sevdiğin gelecek ve de seni çok sevecek,böyle düşün...Sevdiğinin seni sevmesini düşleyeceğine,seni seveni sevmeyi düşlesen olmaz mıydı ki?Olmazdı gün geçtikçe daha net daha iyi anlıyorum yâr...Mutsuzsun,onsuz çok mutsuzsun...Ama karşında sana cennet olmayı bekleyen yüreğe bakıp da,sarmıyorsun...Gözlerini kapatırken geleceğinde kendini gör,parıldasın gözlerin geceleyin,rüyada...Uyu güzel yâr...Yine bensizliğe sar kendini,ben sana sevdalı,sana sarmalarken hâyâlimi sen ona git yine...Olsun mutlu ol sen yine de...Ben seni,senin hiç inanmadığın anlarda bile “sen” diye seveceğim ama beklemeyeceğim,özgürce sevip,seni özgürce ona göndereceğim sırf sen mutlu ol diye,sırf mutluluğu sevdiğinin gözlerinde gör diye...Sırf aşkıma sarıp da aşkını,ben de kendini hapsedme diye...Uyu güzel yâr şimdi kaçınıcı uykundasın ve bu geceden sonra yarın sabaha nasıl uyanacaksın?”Onun”yerine “benim”aklına gelmemi isterdim ilk mahmurluğunun yaşama sevincini uyandırdığı saniyelerinde.Bazen “bizim”diye bekleyip,bize aitmiş gibi hissettiklerimiz bile çok uzağımızda yaşayabiliyorlar...Keşke sen uzağımızda yaşamasaydın,keşke sen bu aşka hapsolmaya cesaret edip geçmişteki serüvenini sonsuza dek kapatabilseydin...Uyan güzel yâr sabah olacak neredeyse uyan ki sevdiğini düşün yine,onu düşün gelir sana merak etme...Seven gelir,sevilen beklediği sürece...Senin hâyâlin her saniye yanımda ben çağırdım diye,kendin gelemedin bir hâyâlin kaldı bana bu avuntu dolu şehirde...Olsun buna da razıdır gönlüm,mutlu ol sen yeter ki...O senin,sen onun...Ben ise hâyâlinin kollarında seyirciyim...

Dilara AKSOY

ŞİMDİ GİT!

Yaşama tuz biber ekıyorum...İçime çekiyorum en derin nefes yerine,söylüyorum ağzıma gelenleri bir bir.Olmuyor zaman hiç değişmiyor sanki sayılı günler...Ve sen yine yoksun!Bir bekleyiş ki alıp götürmüş seni...Yalnızca ona haykırıp ona dualar etmekte...Uzak mesafelerde gönül çizgisi gibisin...Ben geceleri sabaha sayarken seni düşünüyorum,sen ise bekleyişin tam ortasında giden sevgiliye ah ediyor hiç bıkmadan bekliyorsun..Uyu demiştim sana,uyu güzel yar...Lakin sonunda uyan da demiştim açılmadı gözlerin.Hala bir o kadar mahmurluk var yüzünde,kalbinde ise geçmişin izleri...Belli ki çok sevmiş çok sevilmişsin,bendeki daha büyük marifet yalnızlığımla seviyorum seni...Paylaşamıyorum yalnızlığımla bile.İstemiyorum dokunmasın sana kimse!Gözyaşlarıma hüzün katıyorum,bak nasıl da akıyor yaşlar ama sen görmüyorsun!Ufukta bana bakan bir tek hayalin var ona da sarılmak için adım atıyorum hiç fırsat vermeden ona koşuyor,o da seninle aynı heyecanda aynı aşkta kalmış ısrar ediyor!Bir baksaydın ve de bir görseydin,aslında çok büyüktü bu aşk...Senin gözyaşlarımı hissedemeyeceğin,yüreğimdeki yerini keşfedemediğin kadar büyüktü...

Şimdi ne yapmak lazım?Karaya mı çalmak lazım günleri?Yarını pembe bir gün diye hayal ederken,siyaha mı sarılmak lazım yine,yine bir o kadar deli bir o kadar kanayan matemimle senden ayrı yine ona deli!Sensizliğe yeni bir gün daha ekliyorum,sen de çok sevdiğini bekleyeceğin yeni bir güne daha merhaba diyorsun...Hayat böyledir,gidenlerin ardına takılırken bize gelenleri görmezden geliriz,aslında bizi gerçekten sevenler bize hiç gocunmadan gelenlerdir!Gidenler zaten gitmeyi seçtikleri için gitmişlerdir...Bunu da görmeyeceksin çok sevdiğim yarım...Bu sözlerimi de dikkate almayacaksın çok belli...Bari şunu dikkate al bari bunu hisset;
Seni;seni sevdiğine bırakıp mutlu olmanı sağlayacak kadar çok seviyor,özgür bırakıyorum...Şimdi sakın gözlerime bakmasın hayalin çünkü korkuyorum,hıçkırıklar arasında gönderememekten çok ama çok korkuyorum!Git şimdi canım yarım;git...Dileğim benim mutsuzluğumun faturası kesilmeden sen mutlu olursun,çünkü o zaman bende mutlu olurum...Hoşça kal imkansız yarım,seni sevmek güzeldi,seni sensiz sevmek güzeldi,seni sen bir başkasını düşünürken sevmek bile güzeldi...Haydi bakma gözyaşlarıma,şimdi git,gitmezsen eğer,bir daha hiç gönderemem seni...Gözyaşlarımin matem dolu yüreğime aktığı bir gün de yine yalnızlığı seçiyorum,seni usulca,umarsızca,canımdan can katarcasına çok ama pek çok seviyorum...

Dilara AKSOY

FOTOĞRAF

Artık gözlerini görebiliyorum sevdiğim...Yakından bakabiliyorum yüzüne,lakin sen baktığımı bile görmüyorsun...Usulca bakıyorum sana,anlayamıyorsun...Karşımda fotoğrafın sevdiğim,sadece tek bir fotoğraf...Lakin o da yetiyor hayatıma renk kattı sen bunu da görmüyorsun...Usulca bakıyorum fotoğraftaki sana,fotoğraftaki senime...Ne zaman olur da zamansız suallerini bitirir perdeyi açarsan;sana göndereceğim tek şey umutlarımdan sonra,sevdiğin insan olacak...Seni mutlu görmek ölünceye kadar ki tek isteğim olacak...Anlamak için hiçbir çaba harcamana gerek yok,anlamak için böyle sevmen yeterdi lakin sen de bu şekilde sevecek bir cesaret yok!Artık yüzünü yakından seçebiliyorum sevdiğim,sen sana baktığımı hissetmesen bile...Bir kaçak gibi bakıyor,bir o kadar buruk gülümsüyorum sana...Artık seni senden isteyemiyorum bile sevdiğim...Kızıyorsun çünkü bana,bende sen yok hala neden seni bende görmek istiyorsun diye...Benler,Senler,sevebilme yeteneği,imkanlar,imkansızlıklar,hoşlantılar,alışkanlıklar,aşklar,sevgiler karışıyor birbirine sevdiğim.Lakin ben biliyorum bilmem gerekenleri,sen sakın yorma o tatlı canını...Hüzün yaprakları ağaçlardan düşmez oldular,kış adını uzaklara çok uzaklara salar oldu,adı bile unutuldu bak sevdiğim bahar geldi,bahar ta içimize oturdu...Bu bahar aşka hazırdım ben sevdiğim,bu bahar her şey tamamdı aslında,sende isteseydin,gerçekten olabileceğimize inanıp hüznleri salıverseydin...Ne yapalım seni çok sevdiğine emanet edip yüzümü hüzne dönmekten başka seçeneğim yok ama senin adına mutlu olacağım,sevdiğim mutlu diye...Artık nefesini hisseder gibiyim,çekiyorum nefesime.Lakin sen bunun da farkında değilsin,neyse sevdiğim günahkar yarınlara sarılıyoruz her gece yastığa başımızı koyarken.Keşke yarına uyanırken beni de alsan yanına,elimden tutsan kaldırsan sessizce...Hiç yok demem,yok diyemem sana...Yalnızca sana koşar gelirim sen koşmamı bir gerçekten istesen...Beni sorular denizinde boğmayı bırakıp gerçekten içimdekileri görebilsen...Neyse sevdiğim bu konu uzar gider,şunu söylesem daha hoş kaçar kısa ve de öz içimdekileri en güzel şekilde anlatan iki kelime sadece...SENİ SEVİYORUM,SENİ ÇOK SEVİYORUM,SANA ANLATAMAYACAĞIM,ANLATMAKTAN KORKTUĞUM BİR ŞEKİLDE SENİ ÇOK SEVİYORUM...YAĞMUR TANESİ GİBİSİN İÇİMDE,BAHAR AYLARINDA BİLE YAĞIYORSUN SİNSİCE...GÖZYAŞLARIMIN ÜRKEKLİĞİNE BİLE ALDIRMADAN SÖYLÜYORUM İŞTE!SENİ SEVİYORUM,SENİ ÇOK SEVİYORUM,KAPAT GÖZLERİNİ,BU KEZ UYKUNA AL BENİ...BEN GELİYORUM,RÜYALARINDA BİLE OLSA SANA KOŞMAMA İZİN VER BAK SON KEZ SÖYLÜYORUM...SENİ "O"NA BIRAKIP KENDİMİ MASAL DİYARINA İTİYOR GERÇEĞİN OLANLA İKİNİZİ UZAKTAN İZLİYORUM...

Dilara AKSOY

GÖZLERİNDEN ÖPMEK HÂYÂLİMDE BİLE YASAK

Gözlerinden öpmek hâyâlimde bile yasak...Seni çıkmaz yollardan döndürüp aşkıma sarmak bile yasak...Kahrolası işkenceler içinde ellerinden tutup geleceğimize yaslanmak bile yasak...Şimdi ne doğru,söyler misin?Sen?Ben?Sensizlik,bensizlik?Ne doğru sevgilim susmasana söyle!Ben seni severken sen yoksun,ben seni isterken sen bir başkasını istiyorsun şimdi ne doğru?Yalanlardan çıktık mı ki sevgilim?Sana bu kelimeyi söyleyebilmek için dünyayı durdurur,her şeyi yeni baştan başlatırdım,tek bir "sevgilim"kelimesi için...Sana sarılmak bile yasak,dokunuşlarını hissetmek,gülüşlerine eşlik etmek...Sesini duyup kahkahalarımla eşlik etmek...Seni senden çalmak bile yasak,yasak işte yasak!Sana hep kendimi bir de içimdeki seni anlattım durdum,ona da mı inanmadın güzel gözlüm,şirin sözlüm ona da mı...?

Peki buna inanır mısın?Şimdi inanır mısın?Seni çılgınca,ölürcesine çok seviyorum...Seni gerçekten gerçeklere sarılmayı dilemeyecek kadar çok seviyorum sadece gerçeğim sen olursan o gerçekleri kabul edebilirim...Seni yokluğunda varlığına kapılmayı dileyecek,varlığında yokluğunu arayacak şiddette acıyla karışık bir tebessümle çok seviyorum...Bir türlü yazamıyorum artık seni bekliyorum diye...Bir türlü söyleyemiyorum...Umutlarımı öldürmek istiyorum,sen istiyorsun diye.Her şey sen istiyorsun diye gerçekleşiyor zaten,sen istiyorsun diye yıldızlar sönyüyor,sen istiyorsun diye güneş ertelenip bulutlar çıkıyor,sen istiyorsun diye aşkımdan kendisinden utanıyor!Hep senin istediklerin,senin beklediklerin...Bir de görmeyi istemediklerin bu aşkın sonu oluyor,aslında çok güzel ve de çok özel,yaşanmayı hak edip yüreklerimizi yakacak şiddette...Arzular eşliğinde uzun yıllar aşkıma tarihe yazacak şekilde...Keşke bir inansan,senle ben biz olabiliriz diye...Sen bana inanmıyorsun,belki de kendine güvenmiyorsun...Benden çok sevemez misin?Olsun benim aşkımda ikimize de yeter,yeter ki saracak şekilde tut ellerimden...Adını haykırmamı sağlayabilseydin keşke...Bak yine keşkelere birikti aldı başını gitti...Evet senin yüzünden adını bile haykıramıyorum ben istemez miydim "biz"deyip de el aleme inat bizi yaşatmayı,taşımayı!Seni seviyorum yasaklım...Seni çok seviyorum bak bu gece yine yağmur yağıyor,bu yağmurlar bu şehirde yalnızca yüreğime düşüyor...!Gözlerine bakmak hâyâlimde bile yasak...Korkuyorum bir başkası tutacak diye ellerinden!Evet korkuyorum,seni; ben istiyorum çünkü,ben seviyorum...Bir başkası ben gibi bakamaz sana...Bunu anlatabilecek cesaretim var ama senden o umulmadık sözleri duymak için cesaretim yok...!Sen seni bende görmeye alıştın ama ben her zamanki gibi kendimi sen de görmeden seni seviyorum...Sana aşığımdan sevgilim...Kapıldım sana gidiyorum,yüreğimin kıyısında bir tek sen varsın ama esasında benim olmayacak olan,hiç erişemeyeceğim bir yerdesin...Seni severek ölmeyi diliyorum ben,yalnızca seni severek...Ama sen mutluluğu benimseyerek yaşamalısın...Oldu mu sevgilim?Şimdi gitmem gerek,her zamanki gibi gecenin sisine karışacağım,seni uzak diyarlardan seyredip ellerini tutamadığım için gözyaşlarımı çamurlara karıştıracağım çünkü bu gece bu şehirde yağmur var...Hoşça kal sevgilim,yasaklım hoşça kal...Keşke yalnızca ben de kalıp bana sarılsan...Yine keşke...Ama yazık olacak bu aşka...Çok yazık olacak...Çok yazık sevgili yarım...Seni mutlu edemez miyim?Adından başka bir adı telaffuz eder miyim?Asla...!Sen varsan yalnız sen olursun,sen varsın işte!Ve de sen olacaksın...Omzuna yaslanmak bile yasak...Sürgün ettim kendimi sana,kımıldayıp duran ölü hayallerim...Can çekişip son nefeslerini vermekteler bak onları da öldürdü bu acımasız son...Yalnızlığın fotoğrafını çekmek bile yasak...Ağlatır,gözyaşları sana da bulaşır çok yanar çok acı çekersin...Kahrolası işkenceler içinde bir de bedenine kızarmasını kendini sürgün eylersin...Güzel sevgilim,yasakların yasak olduğu bu senaryoda ölümün kokusu bile yasak,sen olmayınca her yer inan ki tuzak...Şimdi derin bir nefes al,yalnızca beni hissedip benim için...Aldığın o derin nefeste ruhumu sana hapsedeceğim ve sonsuzluğun yoluna karışıp bu hayattan, senden gideceğim...Sırf senin için,senin hâyâllerimde bile yasak olan bedenim,yüreğim ve de sesim;bana ait olamayan sen için...Bu ay'ı da karmaşık bir aşk tüneline sardık güzel sevgilim,bunun için özür dilerim...Yalnız yalnızca sana adandı her şey,her şeyim olmayı hak edecek çok şey yaptın emin olabilirsin...Tek bir bakışın yetti,tek bir gülüşün...Acımasız gibi görünüp acıyan o çok derin hâllerin...Her şey yetti her şeyim olabilmen için...Ben senin neyin olabilirdim?Yalnızlığının senfonisi...

Ne yazık ki bu limanda o da yasak bize sevgilim,yasak sevmelerden çıkmak nefrete gebe kalıp anılardan tablo yaratmak...Her şey yasak,sözler yasak,kalpler yasak...Boğum boğum,düğüm düğüm kaldığım şu anda hâyâlimden koparken onu öptüğümü söylemek bile yasak...!!!

Dilara AKSOY

AKILLI SEVECENLER,DÜŞSELLİKTE GEZİNERLER

Sevgiye açık insanlarız elbette...Fakat bütünsel bir savaşımız var...Hayat bütünsel savaşlardan ibaret...Gözlerimizde yaş,kalbimizde telaş...Buruksu bir sesleniş var...Neden?Çok sevdiklerimiz terk mi etti?Gülüşlerimiz ne de çabuk bitti?Çocuksu oyunlarımızın yerini hangi maskeli oyunlar aldı...?

Gidenler oluyor,kalanlar gidenleri aratıyor...Kalanlar gitmeyi seçiyor,yüreğimiz telâşla örseleniyor...Kalanlar da gittikten sonra kimler gidebilecek,gidecek biri daha kaldı mı?Kırıyor,kırılıyor,incitiyor,yara alıyor,yaralıyoruz...Hayatın felsefesi bu;cezalandırır,ya da ceza alırız...Bu bütünsel savaşta benliğimizi unutmamak en güzel mükâfat...Sevgiyi seviyor muyuz,sevilmediğimizi mi düşünüyoruz?Hangi ara gözlerimizdeki yaşlar kinle doluyor?Çok sevdiğim birkaç insan vardı,nefrete eğilimli bir yürek olunca arada sevilenler de darbe alıyor,kinle nefret paslaşınca sevgi sadece seyrediyor...Gittiler...Adlarını açıklamaya lüzum var mı?Onlar sadece gitmeyi seçenlerdi...Biletsiz bir yolcu...Hevesli bir gönüllüydüm,"git" demek için...Çok sevdiğim birileri vardı alın yazısı mıdır bu,seçim dolu bir yazı mıdır bilmiyorum...Fakat şuna inanıyorum hayatımız sadece "kader"den ibaret değil...Seçimlerimizden ötürü bir hayatımız da var perdeyi aralamamızı sağlayan...işte burada ya cezalandırıyor,ya da ceza alıyoruz,seçimlerimizle ışık oluyor,ya da karanlığa gömülüyoruz...

Salıncakta sallanılan o günler,söylenilen şarkılar geride kaldı,çocuksu aşklar,çocuksu gülüşler,sevebilme yetisi askıya alındı...Kara bir duvar örüldü,kirli sayfalar pabuç bırakmıyor temizlenenlere...Ben bir akıllı sevecendim,sevdiklerimi boğar,sevmediklerime söver,öylece gezerdim...Düşselliğin sınırını zorlar tek başıma kapıyı açıp girmekten korktuğum için yanımda birilerini isterdim...Gönderdiklerime,gidenlere kızmıyorum artık...Farketmeden onları geçmişimin o serin,bir o kadar derin esiveren rüzgârına hapsetmiş,ezalı günlerden de hediye paketi vermişim...Şimdi ne yapıyorlar ne ediyorlar bilmiyorum...Bilmeyi istiyor muyum,yoo...Derin bir yerlerde kalıyorlar,hadise nihayetinde.Lâkin unutmayı seçmekle,hatırlamayı hatırlama arasında fark var...Unutmayı seçersek;hatırlamayı kolaylaştırır,hatırlamayı hatırlarız...Unutmayı unutursak,hatırlamayı unutur,sevme eyleminin en gülünç rengine kaçırız...Çocukluğumun en derin köşelerinde,anı defterimde birkaç sevdiğim kaldı,geçmişte çok sevdiğim,gitmelerini istemezken biletsiz bir yolcu olarak gönderdiklerim...Yapmak zorundaydım bu da bir seçimdi,hayırlı olan bir seçim...Şimdi kalsalardı "ben"ben gibi yaşayamazdım...Esir olmuş bir köle,sevmeyi seven fakat sevilmediği halde seven...Başka gözleri,başka yüzleri unutmuş kibirden uzak bir sevecen,akıllı bir sevecen mi?Buna gülünür işte!Akıllı sevecenler ömür telâşında sevdiklerine kalplerinin anahtarını teslim etmezler,o anahtar bir köşede kalır içeri buyur eder,sevgiye verecekleri emeğin yarısını feda ederler...Kibirli sevecenler sever görünür lâkin adlarından başka hiçbir şeyi akıllarında tutup doyaya "sevdim"diyemezler...Derler mi yoksa?Kanıyor yaram...Yaram kanıyor,merhemi çok uzak diyarlarda sanki hala bana sesleniyor...Yaralarımınla büyüdüm şimdiye kadar,kabuk bağlayana kadar "yara"olarak gördüm,"yara"olarak yaşattım,merheme ihtiyaç yok!Asil bir sevecenim ben,asil bir seven...Soylu dilencilerime son bir sözüm daha var;dilenirken soyluluğunuzu katmayın,gözümde daha bir küçülüyorsunuz...Nefreti iki adım ötem de tutuyorum,arkama dönüp atacağım ve tutan yalnızca sizin kibirli yüreğiniz olacak...Benden size son bir armağan...Heey soylu dilenciler;gülümseyin,asilliğim size en büyük darbe,bana en büyük mucize...Mucize bir hayatım var benim;sizi benden uzak,beni sizden çok uzak tutan...Asil sevenlerimle mutluyum ben...Dileğim;hüznünüzün yüzünüze bulaşırken ki hâlini bir kez daha görmemdir...Bana gülümseyin,çünkü soylu dilencililiğinizi yüzünüze vuran tek asil seven benim!Başkaları soyluluğunuzdan bahsederken ben size hep gerçekleri söylemekteyim...Kahretsin doğruluktan çıkamayan bir yüreğe,"yalansın"diyemezsiniz...;

Dilara AKSOY

SEVGİNİ BANA VER YÂRİM

Sevgini bana ver yârim...Parıldasın gözlerim...Sevgini bana ver kımıldasın yeniden yüreğim...Lütfen bu geceden sonra gel,şahlansın yüreğim...Seni çok özledim,bakışına kattığın onca anlamı,hiç duymadığım sesini...Ellerimi tutmasını beklediğim ellerini,bir ümit sever diye beklediğim yüreğini...Seni senden izinsiz almaya çalıştım,bunun için affet beni...Ama sadece sevdim,çok sevdim sadece...Bunu anlar mısın?Anlamaya çalışmadan,gel...Yarınlarım da tekrardan yaşat beni...Seni çok özlüyorum sevdiğim;doyasıya ağlayamıyorum bile bir bıçak saplanıyor yüreğime,konuşamıyorum...Sevgini bana ver yârim...Benden başka kimse çok sevemez seni,harcandır durursun yıllarca...Seni seviyorum sevdiğim;gözyaşlarım düşüyor yüreğime,yüreğime...Gitmeseydin keşke diyorum,hani gitmeseydin işte!Çok uzun sürdü,çok uzun saatler,çok uzun haftalar,sanki yıllar oldu sen gideli...Ne vakit adın değse kulaklarıma yüreğim burkuluyor,sanırsın ki sonbahar...Ne vakit yüzünü hâyâl etsem gözlerimden yaşlar damlıyor,ne vakit seni sevdiğimi kendime haykırsam bir ölüm kokusu geliyor burnuma,ne vakit sensizlikten nefret etsem bugünüm lanetleniyor...Gel işte sevdiğim;çok bekletmeden gel...Bu kez çok kararlıyım,ömrümü yaşlandırmadan gel...Zamanı durdurmaya kalkmadan,günleri nöbet tutar gibi saydırmadan gel...Aşkını ver bana yârim...O yürek bilsin seni ne çok sevdiğimi,sarılsın yüreğime deli deli...Bu böyle olmayacak inan ki akan kanım damarımda duramayacak!Bir ağlamak geliyor ki;yüreğim talan ediyor kendisini...Sanırsın ki bu bahar kışa gebe...Çok uzun oldu sensizlik,çok uzun...Yaşadığından haberim olmadan,yüreğime dokunmanı beklercesine çok geçti,çok çabuk geçti bu bahar...Sanırsın ki sonbahar...Böyle yaşanır mı?Takvim yaprakları bu denli acı günlere gebeyken koparılır mı?Yıllar geçer mi böyle?Çok acı bir senaryo bu sevdiğim...Çok hazin bir son...Gel,çok bekletmeden gel...Damarlarımdaki kanı akıtmadan,ölümün dostu olmadan;ecelimi sen sanıp sarılmadan gel...Aşkını bana ver yârim,korkma mutlu edecek,yaşatacağım seni de içimdeki seni de...Ne kadar az seversen sev gel...Benden çok sevemezsin zaten...

Aşkım senindir sevdiğim;bu aşk senin...Ben yalnızca senin...Duyduklarına inanmayı unutalı çok oldu belki de...O yüzden bu karar son karar,bu aşk sonum olan aşk...Bir bilsen keşke,gerçekten anlamayı seçip de ben de kendini görebilsen...O zaman gelirdin,eminim ki gelirdin...Tabunu yıkar da gelirdin,gururunu unuttur da gelirdin...Gel şimdi gel...Saatleri kırmadan,beynimden yüreğime yol alan çizgide seni kovmadan,başka yüreklerde isimsiz yolcu olmadan,gel sevdiğim...Bu son çağrımdır sana;son seslenişim...Dikkate alır mısın bilmem,gitmeni istemiyorum desem...Gitmeni istemiyorum,yüreğim de ısıt beni...Nefesini alsın en temiz rüzgâr...Sensizlik bu aralar mesken tuttu beni,salıvermiyor sana,sen de pek bir kararlı,pek bir yeminli...Özledim,çok özledim biliyor musun?Belki nefesin yoktu nefesimde,ellerin hiç tutmadı ellerimi,sesin arada bir değdi kulaklarıma,yüzünü bir tek hâyâllerimde net olarak seçebildim ama inan ki bu şekilde bile ölüncesine sevdim!Gel sevdiğim...Şimdi gelmezsen çıldırıp bir zaman sonra sana kaçabilirim,yüreğine davetsiz bir misafir gibi girip yüreğini talan eder seni üzebilirim...Gönlünce gel,hak ettiğin ölçüde...İçimde bitirmeyi hiç istemediğimsin,sanırsın ki bu bahar sonbahar...Kulaklarımda bitmesini hiç istemediğim melodiler can bulurken,yüreğimde gitmesini istemediğim sevdiğim var..."Canım";canımı alsan da yine gel...Gözbebeğim ol,bir tanem ol...Hepimken sonum ol...Ama ol,yeniden hayatımda ol...Bana beni verme yârim...İstemiyorum kendimi senden...Sendeki ben çok mutlu yanında diye...Kahkahaları bana da ulaşıyor,yüreğinde yaşamıyor ama hâyâlini her gün bir saniye olsun görünce saadete eriyor...Seni çok seviyorum sevdiğim;pembe hülyalarla kaplı değil artık bu şehir...Bu şehir seni istiyor,gerçeğe dönmeni...Geleceksin değil mi?Geleceksin söz ver bana...Masmavi gökyüzünü kara bulutlara teslim etmeden ne olur son bir şansla ellerini uzat bana...Böyle yaşanır mı?Sensizliğin misafir olduğu her yeni gün de nefesler alınır mı?Alınır mı gönül çarem;alınır mı?Son bir çare olarak sana seni anlatıyorum yine,usulca...Sen yine bilmiyorsun,sen yine anlamıyor,sen yine uzaklar da çok uzaklarda bensizlikte o çok sevdiğini yaşatıyorsun...Ne olurdu biraz anlayaydın hâlimi...Seni gerçekten seven benim...Yüreğim hiç böyle talan edilmemiş,gözyaşlarım sicim gibi akmamıştı...Bana umutlarından verme,onlar sana lazım olacaklar...Yalnızca gel...İşigim yeniden yansın,güneşler yeniden doğsun...Sadece gel...Çok korkuyorum,çok üşüyorum sevdiğim;düşmekten korkuyorum,üşürken donmaktan,sensiz kaldığım her saniyede sensizliğe batıp çıkamamaktan çok korkuyorum!Korkularımı sal da gel...Bana bir söz söyle;öyle bir söz olsun ki...Bu gece de satırlar konuşuyor ve sen yine susmaktasın!Yarına da mı böyle uyanacağım?Ne olurdu ellerini uzatabilen sen olsaydın...Ne olurdu takvimler yarın ağlamasaldı?Ne olurdu;"ne olur!"dedirtip sensizliğin takvimine koşturmasaydın...Bir oyun bu,belki de çok acı eza dolu bir ceza...Hiç kimse böylesine derinden sevemeyecek,hiç kimse senin için "canım feda sana canım sevgilim"diyemeyecek!Görürsün bak...Hiç kimse yüreğim talan ben bin perişan ellerin ısıtsın ellerimi,bir tek sen gel yeter bana yârim demeyecek,diyemeyecek...O an ellerin titreyecek kâbuslarına geleceğim ölü bir şevdâyla boğuşurken...İşte o zaman bir kez daha çok eskilerden kalma bu sözümü söyleyeceğim;"ÇEK TETİĞİ SAĞLAM VÜCUTLU İHTİYAR YÜREĞİME!"Şimşekler çakacak,gözpınarların yağmurlarla yarışacak,korkacaksın,çok ama çok üşüyeceksin ve senin için öldüğümü hiçbir zaman bilemeyeceksin...Bir hâyâllerim kalacak bana,bir de içimde sen...Sen sensizliğin en acı sabahında sana gelmek üzere olan bedenimi bile fark edemeyeceksin...Sonunda diyorum işte sevdiğim;sonunda diyorum çok acı bir kelime olsa bile...Sonunda elveda,elveda tek gerçeğim...Sanırsın ki sonbahar,göremiyorum senden ayrı ne ilkbahar ne de yaz...Sanırsın ki;ölümün eşliğinde bir umut bekleyen bir hasta...Sanırsın ki tövbelerini etmiş;tek bir çareye inanıp tek bir hayatla bütünleşmiş,sanırsın ki...Sanma en iyisi...elveda tek gerçeğim;elveda yüreğimin tek hâkimi,yalnızlığımın tek bekçisi,elveda...

ÖLÜ SEVDALARLA YARIŞTIRDIN BENİ ÇOK SEVGİLİ YÂRİM

Ölü sevdalarla yarıştırdın beni çok sevgili yârım...Ölü bir sevdaya attın,çok ezdin hırpaladın beni...Gözyaşlarıma mendil de gerekmiyor artık,düşüyorlar yüreğime doğru...Acılar denizinde boğuldum...Kâbuslarına çağırsana beni...Bir ihtimâl orada al beni yanına...Kaniyor sevgilim;çok kaniyor yaram...Ölü sevdalarla yarıştırdın beni çok ama çok kanattın bedenimden ayrı;yalnızca yüreğimi...!Bedenim sağlam;sağlamdır hâlâ bedenim...Lâkin yüreğimde kalıntılar,sensizliğin sabahına her uyanışında yüreğimde derin çaplı acılar...Ölü bir sevdaya attın beni her şeyim...Alın yazım,gönül sızım;hiç bitmeyecek olan yasım...Seni senden istemedim,bir gün olsun benimsin demedim...Sadece kanatılan yüreğime su serp istedim,bir gönül fırtınası hâlinde es rüzgârım ol...Kanayan yarama bir saniye bile olsun merhem ol istedim...Ölü bir sevdaya saldın beni...Ne kendimi bilirim şu saatten sonra;ne de yaşamımda sensiz alınacak nefeslerimi...Acımdan;sancımdan,gayrımdan ayrı,tek gerçeğim olmuştun...Bunun herhangi bir önemi yok değil mi sende?Nefesim daralıyor,aynı sahneyi görmekten,aynı perdede yalnızca yalnızlığı oynamaktan bunaldım...Tosladım yine en çıkmaz yollarda burnumun ucunu görürüm sandığım yer de,o duvara!Bu duvarlar hep yakıyor,yıkıyor,incitiyor...Acılarımı dindirmeme fırsat bile tanımadan gönlüme hançeri batırıyor...!Ama ben hayatta yalnızca bana gülmeni istedim,tek isteğim buydu benim...Gülüp de selâmını etmen...Gülüp de derdime derman eyleyip gönül çarem olup bir saniye bile olsun iyileştirmen...Yalnızca bunu istedim senden,şimdilerde bunu da çok görüyorsun...Ölü sevdalarla yarıştırdın beni...Canım çok yanıyor sevdiğim...Hıçkırıklarımı duyuyor musun?Çok ezdin,çok yordun,çok hırpaladın beni...Hani ateş olup yaksan bu kadar acımazdı canım...Yandığım kalır,kavrulduğumla biterdim,bir kerede bir kerelik sancıyı çekerdim...Lakin bu çok daha ağır bir ceza...Her gün yokluğunla vuruyorsun beni,ölü bir sevda da ölü bir kimliğe büründürüyorsun beni...!Bunu mu hak ettim,hak ettiğim bu muydu?Temiz aşkıma kirlilerin arasına bulaştırınca bak nasıl da hırpaladın gençliğimi...Bir anda her şey silindi kafamdan,gidişin hâlâ taptaze...Duruyor canımda...Durdukça da kanatıyor,kanattıkça da zehir oluyor...!Ölü sevdalarla yarıştırdın beni,mağlup oldum sayende,çoktan ölmüşüm meğer sensizlikle...Şimdi mutlu musun?Bu kez mutlusun...Dilediğin gibi alay et benimle,dilediğin kadar mutlu ol şimdi de.Nasıl olsa canımdan öte canım gitti,canımdan öte canım yalnızlığımın senfonisi olup da gitti...Hiçbir şeyi anlamaz,hiçbir sesi duymaz,hiçbir şey de gözüm olmazken;haydi mutlu ol şimdi...Anlamam,görmem,duymam artık...Lâkin anlayamaz,göremez,duyamazken;bir tek şey sağlam,bir tek şey aynı...Ölü bir sevdanın kırıntılarını toplamakla uğraşan benliğimde heder olup çok derin yanan yüreğim...O hissediyor,o hâlâ hissediyor...Sen gittikten sonra bile değişmedi...Çıkmazlarda seni arıyor,yalnızlığında sana ağlıyor,o değişmiyor...Mutlusun şimdi değil mi?Daha çok...Ölü bir sevdaya saldın benliğimi;beni harcadın sevgilim...!Ben bu kadar çok sevmişken,ben canımdan can vermişken,ben sana kaybolup sende hapsolmuşken harcadın beni...!İçimdeki sen sağlam hâlâ dipdiri...Çocuksu duygularıyla büyüttüğüm kalbimde sana bir hediyem var;şimdi kapa gözlerini...Her ölü sevda da ayrı bir gemi yol alır,bir gün kapılar aniden açılır,sana hediyem;sensizliğimde bensizliği derinine çekmen...Bunun için de kalbimi sana veriyorum,bende kendini görüp,nasıl bir duygu olduğunu anla diye...Dedim ya;Kendinde beni gör diyemiyorum lâkin bende kendini gör o zaman biçare anlarsın...Hey!Sana sesleniyorum...Ben sonbahara teslim oldum da sana ne oldu,suskunluğunda gömüldü sevdaların...Çok sevdiğini sandıkların,ya da çok sevip yalnızlığa attıkların beynini mi kemirmeye başladı?Yapar bu beyin böyle yapar...Ama önemli olan;kalbimizin iplerini salmamamız...Ben ise sana teslim ediyorum;kalbimde kendini görüp kendine kendini sorman dileğiyle...Kötü bir söz bile çıkamıyor ağzımdan...Her şeyi söylerim lâkin bir türlü ona cesaret edemiyorum...Ölü sevdalara sordum kendimi beni nasıl görüyor,nasıl taşımak istiyorsunuz diye...Ölüler konuşamaz sevdiğim;ölüler konuşamaz...Benim satırlarım yaşıyor beni...Seni?Susuyorsun,hep susuyorsun...Ölmeden beni de kendini de yenik düşürüyorsun...Ölü sevdalara attım kendimi,çok ince bir sızıydın daha önceleri kocaman bir yarasın şimdi...Yüzer de kurtulurum sandım,attım çamurdan yapılmış ölü sevdalara kalbimi...Boğuldum,sonunda boğuldum bittim sevgilim...İstediyin bu muydu,yüzün gülüyor mu şimdi?Sana seni emanet ediyorum,iyi bak sendeki sana...Bendeki ben;bendeki seni de alıp çoktan sisli yollara karıştı,yalnızlığım;sende bir daha arama beni...!

Dilara AKSOY

SON ÜMİDİMİ DE KAYAYA VURDURDUN SEVGİLİM

Son ümidimi de kayaya vurdurdun sevgilim...Kayaya çarpıp denizin dalgasına karıştılar...Artık sana da,bana da uzaklar...Son kez yalnızca şansım olmalıydın sevgilim...Sana bir kez olsun içimden gelerek,"sevgilim..."demek nasip olmadı ya...Bitiyor artık;hayatım sensiz sona eriyor...Umarım beni hatırlarsın,umarım nefretle anmazsın...Kendine iyi bak sevgilim...Bu şarkı bitsin de öyle gideyim,kulaklarımda gözyaşlarıma vesile olacak melodiler var son melodiler bunlar...Son kez sana ağlayıp da gideyim...Son cezam buydu sevgilim...Sen onun kollarında,ben ise sana uzak bir yerdeyim...Yinede her şeye rağmen,seni severek öleceğim...Bunu çok görmeyeceğim kendime,içimi seninle doldurmuşken,son nefeslerimi de sen içimdeyken vereceğim...Sensiz her yer kördüğüm,her yer kapkaranlık,her yer cehennem...Sensizliğim beni vuruyor,tek başıma ödüyorum bu bedeli acı olan sevdami.Sana seni anlattığım,seni senden ayrı sevip kucakladığım;yüreğinde konaklamazken "benim!"deyip sarıldığım için özür dilerim...Son ümitlerimi de karaya sapladın sevgilim...Simsiyah oldum,her tarafım lekelendi...Olsun...Ben seni bu şekildeyken bile sevmekten vazgeçmedim...Ezberci bir hayatta yaşıyorken,her yeni gün de ben yalnızca seni sevdiğimi ezberledim...!Seni sevdiğim için dünyanın hoşnutluğunu,seni sevdiğim için kendimi sevdiğimi,seni sevdiğim için seni sevdiğimi,güzel olduğun için yüreğimde temelli yer edindiğini,ben her gün bunları ezberledim...Yakışmadı bu bana,hiç yakışmadı...Sonunu göre göre,göz göre göre sana senden ayrı masallar yazdığım...Yakışmadı bu bana,hiç yakışmadı...Tövbelerden ayrı kovuldum,acıları ayrı bir gem vurdurdum...Yakışmadı bu bana gönül çiçeğim,sadece seni severken,yalnızca seni severken bu bana yakışmadı...Her şeyin bedeli vardı,lâkin söylenen sözlerin bedeli bu olmamalıydı...Her şeyin dipsiz bir kuyuya atıldığı dönemler vardı,lâkin zamansız akıtılan gözyaşlarının bir de sahibi vardı...O yalnızca sendin,sadece sendin...Kabule gelemez,kabul edemez miydin?Son ümidimi de askıya aldım sayende,kirlendim...Beyin hücrelerim bir kez daha iflas eşiğinde...Suçum;seni sana vermeyip,seni senden istemeyip,yalnızca benimde kavrulup;yüreğimde can buldurmaktı...Sen bu kadar güzelken,sen yanırlarımı örtbas ederken,sen fedakar bir yürek olmuşken...Sana,seni çok sevdiğim halde bunu yapmamalı mıydım?Gidişin dönüşsüz mü sevgilim...?Gidişin ayrılıktan öte bir vurgun yeri mi?Sen zaten hiçbir zaman benim olmadın ki!seni düşlerken bir başka hülya da can buldun,seni özlerken özlemlerimde özlem oldun...Ben seni isteyip bu yürekte canımı bağışlamış,esirin etmişken,sen yapboz sevdalarda yüz tuttun...!Son ümidim de vardı ya,onu da martılara attın,ümitlerim martılara yem oldu!!!İşte şunca zamanda sana söylediklerim,hissettiklerim;gönül perdemi sana hiç gocunmadan açtığımı söylediğim zamanki hallerim...cesur bir yüreğin faturası böyle kesilir ancak...Korkma,korkmuyorum ben...Gidişinin dönüşüne katacağı mutluluğu beklerken,çaresizliğimle boğuldum,konuşamıyorum artık ben...!Ben de bir yer beğen o zaman kendin için sadece...Aşkımı aşkınla sarmıyor,aşkımı istemiyorsan,kuytu bir köşede yerini seç...Mevsimler boyu oturup ağlayacağıma,sen de vicdan azabınla içini kanatacağına yerini seç de kurtar ikimizi!"İkimiz!"derken ne kadar da yakıştı bu kelime bu satırlara...İkimiz...Sen ve de ben...Hiçbir zaman gerçek olamayacak olan sen ve de ben...Bir başka deyişle biz...Tamam işte gözlerimi kapattım gelersen gel...Körebe oynayalım,kör bir kurşunun saplandığı yeri gözün kapalı bulabilir misin bir bakalım oynayalım da görelim...Ben seni kolayca bulurum,hatta çıkarabilirimde.Çünkü fazla uzağımda değil;içimdesin...Gülme sakın şu sözlere,gülme gülersen ölebilirim...İlk başta söylediğim sözler var ya ölümle ilgili.Onlar hâyâldi sevgilim ama şimdiden sonra gerçek olup gerçeğe dönebilirim...Utanma,kabullen acı bir fırtınaydım senin için.Bir anda geçtim gittim,sen istedin ben bittim,ben istedim sen gittin...Dur şimdi...Dursana!Duymuyor bile artık,kulakları sağırlandı,gözleri mahmurlaştı,uyku tüneline konaklayan yüreğiyle birlikte gününü bir kez daha sona erdirdi...Pekala iyi geceler o zaman sevgilim,yine geleceğim...

Dilara AKSOY

MAZİMİN EN ISLAK YERİNDESİN ŞİMDİ...

Mazimin en ıslak yerindesin şimdi...Sırılsıklam bir mazinin ardında,asılı kalmış gençliğimsin benim...Buraya kadar her şey güzel,hoş da ;sana edilen sitemli sözler haddini aştı,çok buruklaştı her şey,yüreğimdeki yaşlar sonunda gözlerime de bulaştı...Bugünümde varsın,yarınım da olacak mısın ben olacak mıyım?olsan bile sen hep o'nun kalacaksın...Kabule gelemeyen,kabul edemeyen hırçın benliğimdi ,ama bak artık nasıl da kabul edildi her şey.Sen haklıydın,ben haklıydım,o haklıydı,herkes haklıydı sözleriyle başlamıyor satırlar.Haklı ya da haksız diye bir şey yok,seven+sevilen var yalnızca...Dünümün en uçsuz bucaksız sarsıntılı yerindesin,isterdim ki ömür hikâyemi ezberlediğim için,seni de içine alıp içimde sakladığım için beni anla...Oysaki sen anlayamadın...Mazimin en tozlu yerindesin,bir kitap gibi;yıllardır hiç okunmamış kitap sayfaları gibi...Bana kendimi anlatmak için fırsat tanımadı kimse,hep kendilerini anlattım durdum senelerce.Ama sonra anladım ki;zararlı,ziyanlı olayları ortaya çıkaran,nedenli nedensiz doğuran yalnızca benmişim...Hiçbir suçum yok diyen de suç işleyebiliyormuş bak...Seven+sevilen oyunu devam ediyor,perde bir kez daha açıldı...Sen sevilen,ben seven...Sen bir başkasının gözlerinde can bulmaya hazır bir yüreğin efendisi,ben tek bir sözüne gelip,ömür boyu yanında kalacağına dair inancını hiç yitirmeyen bir sevgi perisi...Hangisi daha makbul karşılanır bilmiyorum...Hangisi yamacın en iyi hâli,en orta düzeyde,en göze hoş gelen,yüreği talansız bırakan hali?Sesimi sesine,gözlerimi gözlerine,en önemlisi de yüreğimi yüreğine çivilesem güzel bir tablo oluşurdu aşkımdan duvarlara,boydan boya tüm sevda kokan aşıklara hediye olurduk...Geleceğimin en soğuk yerindesin şimdi...Bilmiyorum seni ne şekilde yüreğime oturtacağımı bilemiyorum...!Sadece alıngan yüreğime;bu da geçer diyorum...Sana seslenmek yüreğindeki yangını söndürmeye yetseydi,hiç bıkmadan konuşurdum seninle,sırf o çok sevdiğin insandaki acını unut diye...Mümkünâtı var mı?Sana söylenmesi gereken sözleri de çıkardım,hiç edilmemeli o sözler.Sen bir başkasında mesken tutmuşken,adsız,hatta bazen sıfatsız bir senaryo yaratmak lazım.Sevdiğim yok,sevgilim yok,imkânsızım,imkândan ayrı çok derin sızım...Artık hiçbiri yok,yakışmadığından değil;bende güzel durmuyor artık bu kelimeler,sen bir başkasında sevda paketini açmış dumanıyla tüterken yakışmıyor bana!Hoşça kal...Yine gelir miyim bilmiyorum,kaleme alınmış bir yemin gibisin sadece...Ömrümün temize çekilmiş hâli ol isterdim,lâkin sen yüreğini her gün onu severek temize çekince kirlilerimin arasına gömüldün,özür dilemesi gereken ben miyim bilmiyorum,lâkin yazık olmuş bir aşka her daim kan kusuyorum...

Dilara AKSOY

SON PERDE

Her zaman son perde diyorum... Son perde bu, bir daha hiçbir şekilde hiçbir zaman açılmayacak... Rüyalarımdaya dans etmeyeceğim seninle, sesini duymayacağım günde 40 bin kere. Sen beni düşünmüyorken, düşünmeyeceğim seni sensizlikle. Son perde bu diyorum hep, son perde... Lâkin bir türlü gidemiyorsun içimden, bu kadar mı hevesliydin gönlümde yer etmeye? Bu kadar mı güzel geldi sana verdiğim yer? Yalanlar ardına sığındım, unutmak kolaydır dedim, hele sevdiğinin gözpınarlarında can bulmuyorsan, sevdiğinin kalbinden geçmiyorsan, sevdiğinin beynine kazınmış öylece uyumuyorsan unutmak kolaydır dedim, kolay...Lâkin yapamadım sevdiğim; işte bak yine yapamadım...Seni anlayamıyorum! Ama artık ne yapmam gerektiğini biliyorum, masum gülüşlerimi sergileyip de karşına çıkmak yerine, arada bir çıkacağım, o zaman sevişerim aklına gelecek de bensiz yapamayacağını fısıldayacaksın yine kendine! Seni sevdim ben sadece, hayatımda ilk defa gerçekliğine kandığım biri oldu...Lâkin o değilsin, hâyâlimdeki insan değilsin, olabileceken olmamayı seçiyorsun sanki büyük bir inat büyük bir gayretle! Zaten yapamazdık öyle değil mi? Gözpınarlarını kurutan sevgilinle aynı şehirdesin, ben uzakta... Ve biz yapamazdık...! Bundan sonra böyle sevgilim, ölünceye dek desem de sen bunu bir daha hiç duyma, hiç bilme, ihanet ettiğimi varsay, yalandı, gerçek değildin ve ben bir başkasını sevdim! Ama seni hiç mi hiç sevmedim! Gözlerinde bir kereliğine can bulmuşken gün be gün o gözlerde kaybolmayı dilemediğimi varsay, yani sevdiğim; unuttum, son perdedeydi ve oyun bitti say... Ne çetin bir sınav bu! Kalbimde kendini göremedin, görmeyi seçseydin can bulacağın yeri görebilseydin can bulmayı dilercesine severdin! Deneme-Yanıma yöntemi değildir aşk... Ya vardır, ya da yoktur senin için... Ya seversin, ya sevmezsin... Önceden sevmeyip sonradan sevdim diyemezsin! Bir kereliktir, tek bir cümlelik, tek bir sevecenliktir... Yapamadım işte! Bir gönül tuzağıydın, kanmadan yapamadım! Nefeslerimi seni düşünerek almaktan, kalbimde yalnızlığımı pusuya yatırıp onunla savaşmaktan ve yalnızca seni dileyip sana adanmaktan alıkoyamadım kendimi! Mümkün olabilseydi cezaları paketler yalnızca sana gönderirdim, mümkün olabilseydi "ölü sevdalar!" demiştim ya, o ölü sevdalarda kendinle yarıştırdım seni... Sana yenildim, unutmaktan geçtim, senden geçemedim...! Ne körlüğün kaldı artık gözümde, ne de nankörlüğün. Almayayım nefeslerimi şimdi diyorum, seni düşünerek, sana söverek hiç almayayım! Seveceksem kan kusmadan can bulayım! Lâkin her defasında bir o kadar hâyâl kırıklığına uğrattırıyorsun beni... Gücüm kalmadı artık! Yokluğunda varlığını hissetmişim ben... Yokken; yanımda yokken, aslında benimleydin, benimdin kendimce. Meğer ise... Yok... Bunu yapamam ben... Sende kaybolup sende can bulurken, o istediğin yüreğe dönmeyeceğine dair emin olamam ben! Burada bitsin, gerçekten de bu kez son bulsun, bu son perde de adın sadece dostane bir şekilde yüreğime konuk olsun... Korkuyorum çünkü, çok korkuyorum... Hâyâl kırıklığı ve sen... Seni yaşarım, taşırım ama hâyâl kırıklığım bir kez daha doğarsa gönül pınarıma; içimdeki senin canını alır, yalnızlığımıza bir kez daha davetiye çıkarırım! Anladın mı şimdi beni? Öyleyse suskunluğun daim eylesin kendini, bende susmayı lâkin kan kusmamayı tercih edeyim... Bakarsın daha iyi olur senin ve de benim için... Yok... "Biz!" diyemem, biz olamamışken. Artık buna hakkım yok; lâkin hakkım helal hoş olsun sana... Hakkımı helal etmekten çekinmem gocunmam... Bir tek o gerçekten senin olabilir, Hakkım Helal Hoş Olsun Sana... Lâkin ben artık seni ona, seni sana bırakıp da gidiyorum... Bir başkası sarabilir mi beni? Sarmasını ister miyim ki? Şimdi kolum kanadım o kadar kırık ki... Hiç ümidim yok desem anlayan olur mu ki? Yalnızlığa mâhkum; hayat bu şekilde geçer mi ki? Senin elini tutacağın bir insan olacak ve ben yıllarımı sana adayarak mı geçireceğim, böylesi bir aşk adil mi? Ne söylesem de anlayabileceğin ölçüde sınırlı kalıyor... Sen sadece "sen!" olarak baktın bu aşka... Ben hem sen, hem de ben olarak baktım hiç başlamamış olan bu aşka... Gerçekten gerçeksin, hâlâ sebebim sensin... Bir rüzgâr esiyor sanki, tüm bedenim üşüyor, misafir olduğun şu hayatımda esen rüzgârımın adı yalnızlık oluyor... Üşümekten korkan bedenim üşüyorken, sevmeye tövbe etmek için çırpınan yüreğim yanıyorken, görmeyi istediğim, sarıp, sarmasını istediğim sevdiğim uzakta bihaberken... Artık son perdedeyi çekmenin vaktidir diyorum ne dersin gönül tuzağı? Bu perde, son perde... Bir daha açılmamalı, açılmasından çok korkuyorum... Gözlerim yaşla dolmuyor, o yaşlar çoktan terk ettiler hiç başlamayan bu sevdayı. Başım yaslanmayı istediği omuzu yanlı seçmiş, durmadan yanlı yoldaydın deyip kendini paralyor... Başlamadan Elveda diye buna denir işte... Sevdiğim; sevdiğim demekle sınırlı kalmadı bu yürek... SEN BENİM CANIM; CANIMDAN ÖTE CANIM, YALNIZCA ÖLÜME ADANMIŞIMDIN... ANLAYABİLSEYDİN ÖLÜMÜNE CENNETİN OLURDUM, ANLAYABİLSEYDİN ÖLÜMÜNE HER ŞEYİM OLURDUN... VE ANLAYABİLSEYDİN GÖZPİNARLARIM ŞU ANDA AKMAKTAN VAZGEÇMEMİŞ HER DAİM YAŞIYOR OLURDU... Anlamamayı seçtin, yazık ettin, soldular yapraklar; ilkbaharda kışa gebeyim yine... Sensizliğin üstünü örttüm, üşüyüp de bana ah etmesin diye...

Dilara AKSOY

İPİNİ ÇEKTİM

Ben bende bittim artık,sen bende bitemedin...Ben kahrolası yalanlar ardına sığınıp seni çok sevdim.Lâkin sen sana yazılanları bile hiçe saydın,kabul edemedin!Okumadın,anlamadın...İpini çektim bendeki benin,bir bendeki sen bende kaldın...Artık benim ben!Çıkaramıyorum sendeki senden,kendimi ben.

Bakmakla görmek arasındaki farka takılıp,kaldım.Sen görmedin,sadece baktın!Seni çok seven bir yüreği ateşe attın!Artık susmanın faydası yok,artık söylenmenin,yazıp çizmenin hiçbir anlamı yok!Artık sana seni anlatmanın,bana beni anlatmanın;sana koşarcasına sarılmayı dileyip,hâyâllerde gömülü kalmanın...

Kısacası faydası yok bu imkânsız aşkın...Satırlar sustu,yüreğim buz tuttu,ben bende bittim,ben bittim,sen bendesin hâlâ...Ölmüş bir yürekte can buldurmaya mı çalışıyorsun,ya da ölmüş bir yüreği daha çok heder mi ediyorsun?

Sevmekle sevmemek arasında tutuklu kaldım...Sevsem;gönlüme can olacaksın.Unutsam;gönlüme muhtaç kalacaksın!İkilemler arasında ipini çektim ben bu aşkın...Seni candan can katarcasına severken,sen canına can katmama bile izin vermedin!Sev demedim,gel demedim,sadece gönlümün sevmesini istedim,seni sen olarak,bendeki sen olarak ve canım olarak...Lâkin sen ona bile izin vermedin!Harab olmuş yüreğin acı bir dokunuşudur satırlara...Bunu da anlamaz,bu son hıçkırıkları da duymazsın ya.İpini çektim ben bu aşkın,bendeki ben kayıplara karışınca,bir sen bitemedin hesapsız sorgusuzca.Artık söyleyecek söz yok,artık umutlar kara kaplıda,artık çaresizlik boğum boğum boğazımda...Artık sen başka bir hayatta,ben ölü sevdalarda...Artık senle ben bile ağıza alınmayacak kadar ayıp,kayıplarda."Biz!"olmayı becerememişken,"senle ben"de olamadık...İpini çektim kendi yüreğimin,duymadın bunu da...Son nefesimde seni çağırdığımı da anlamadın,sadece baktın yine,baktın umarsızca,oysaki ben canımdan can katmıştım canına,her şey hiçliğe doğru kaydı,benliğim çarşı pazarda,yüreğim bir çöp yığnında,bedenim buz tutmuş,sessiz çığlıklarda...

Dilara AKSOY

YİNE İÇİMDEN GELENLER

Gecenin bir vakti içimden geçenleri aktarmaktan vazgeçmediğimi kanıtlarcasına yine yeniden konuşturuyorum satırları...Tek bir kelimeyle özetleyeceğim her şeyi;"Olmayacak bu iş!"Ezberlemem gereken,aklımdan çıkarmamam gereken tek şey bu sanırım.Çok ama çok insanın canından çok sevmesi...Ona bir şey olursa yaşayamam,isterse onunla ölürüm diyebilmek lâkin onun bu söylenenlerin hiçbirini hissetmiyor olması.Hayat bu sanırım;kaybetmekte var...Lâkin düşünsenize yoluna canınızı serecek kadar severken,onun istediğiniz ölçüde sevmiyor,olmayacak şekilde bakıyor olması...

Hani düşünün ki;cenneti olacaksınız,o ömrünüz...Ama o böyle hissetmiyor,canım feda sevgilim bile diyemiyorsunuz!Buna bile hakkınız yok,adını beyninizde defalarca ve de defalarca tekrar ediyor,elinizi yüreğinize koyduğunuzda bir gülümseme ve de tek bir yaş sizi sanki ona götürüyor lâkin o yine görmüyor...Hani gözlerinin önünde aşkınızdan ölseyiz o yine ona ne kadar değer biçtiğinizi anlayamayacak!Aşkın mesafelerle sınırlı olmayacağını savunuyor belkide...

Sevilen bir yürek oldum zamanında,lâkin "Biz!"olamadım kimseyle.Sonradan gerçek anlamda yakıştırdığım,canına can olmaya hazırlandığım oldu,o da bakmadı bana ben gibi.Onun gördüğü başka biriydi aslında,gerçek anlamda görmeyi seçse ben sadece onundum,sadece ona adanan,onu yaşatan,onsuz ölemeyen...Aşk bu güzelim diyorum yaralamadan bırakmaz!Hele çok seviyorsan...Çok seviyorum,canımdan çok ölürcesine deyip sarılamıyorsan,kokusunu iliklerine kadar çekemiyorsan,yaralar diyorum,hiç acımaz yaralar...Bir gün o yeniden bir başkasının olacak diyorum,öylece bakakalacaksın ardından,çok sevip söyleyemez olacaksın...!Artık konuşmak daha bir zararlı kaçıyor,o yüzden susmam lazım...Rüyalarımda onu istiyorum,rüyalarımda cennetimiz olsun diyorum lâkin o bile çok görülüyor...O sevmiyor beni benim onu sevdiğim gibi.O özlemiyor,iki saniye sonrasında beni.O anmıyor 24 saat.O içine çekmiyor,iliklerinde yaşatmıyor hâyâlimi ve de o ağlamıyor benim için!

Bu sevdanın son demleridir artık..."OLMAYACAK!"...Gözlerimdeki yaşlar yalnızca yağmurlarla karışacak,lâkin o elimi tutup gözlerime bakmayacak!Bu sevdanın en rahatsız edici dönemidir artık...Sevdiğimi sıkıkmak değildir isteğim;o yüzden hazır olduğumda onsuzluğa hazır olduğumda en büyük yalanımı söyleyeceğim,semi sevmiyorum,sevmiyorum diye!Bilmez ki;yüreğim ölünceye dek onun için çarpacak,bilmez ki yalnız ömrüm ona duyulan aşkla son bulacak...!İmkânsız bir aşkın son öpüşleri son sevişleridir artık,hâyâli bile terk ediyor beni,korkuyorum...Defalarca ona onu anlatıp,onu kendimden alıp başka fırtınalara salacağım diye."Seni canımdan çok seviyorum canım sevgilim"diyememek ne de acı...Hâyâlimde bile sevgilim diyemiyorum...!Üstünü örtüyorum bu aşkın...Üşütüpde hasta olmasın,sevdiğimi kahretmesin diye...Son kez söylüyorum duymayacak anlamayacak sevmeyecek olsa da...SENİ CANIMDAN ÖTE CANIM GİBİ ÇOK SEVİYORUM,RABBİMDEN DİLEĞİM;SENİ BİR GÜN GERÇEKTEN SEVECEĞİN İNSANA KAVUŞTURSUN BİR DAHA ACI ÇEKME,O YÜREK ACIRSA;YÜREĞİM TALAN OLUR YAŞAYAMAM...GÖZLERİNDEN YAŞ İNERSE GÖZLERİM KAN AĞLAR...!BUNU ANLAYAMAZSIN SEVDİĞİM;VARLIĞINI BİR AN OLSUN HİSSETMEZSEM YÜREĞİM GAM DOLAR,KİMSELERE GEÇİT YOK;BU YÜREK HER GEÇEN GÜN ARTAN BU AŞKLA HEP AMA HEP SEN DİYE ATAR...!

Dilara AKSOY

MUTLU OLMAN İÇİN...

Konfetiler patlamalı bugünden sonra... Kendimi yenip sensizliğin ilk gününü tarihe yazdım! Sonuçta kaçtım kendimden, sana ait olan benliğimden... Bunu yapmak zorundayım artık biliyorum,bunu gerçekten gerçekliğiyle yaşamak zorundayım... gönül limanına gelmek,yer edinip temelli yerleşmek için uğraşamam!Bitti bu aşk,bitmek üzere merak etme...Ben bu aralar zor da olsa hep bunu yapacağım,senin için zor olan tek şey;bizim bir araya gelmemiz,biz olabilmek...Bana zor gelende sensiz yaşayabilmek...Ama bak ben zoru başarıyorum sevdiğim...Sensizliğin ilk gününe imzayı attım,zaten sesin yoktu kulaklarımda,gözlerin yoktu gözlerimde ve bu sessizlik unutulabilmem için sadece...Ne yalan söyleyeyim canım çok acıdı seni tek başıma severken,içinde kendimi göremeyince canım çok acıdı!!Lâkin bu sorun değildi ben seni yıllar yılı yaşatırdım içimde,sende ben olmasam bile.Lâkin gördüm ki;seni çok sıkıya başladım,boğuldun bu aşkla!Lâkin benim ölmem gerekirse bu uğurda;sen yaşa sadece...Kızdığım tek şey;bu aşkı hafife alman oldu!Oysaki ben seni senden kaçıp,hayatını sana bırakacak,mutlu olmanı sağlayacak kadar çok seviyorum...Bu sessizlikte onun için zaten...Affet beni,ne olur affet...Senin dostâne duygularını hak etmek için uzağım senden,hak ettiğim anda geleceğim hayatına,ama ne olursun beni affet...Ben sadece sevdim!Senin hiç inanmadığın anlarda bile...Şu son saatler ölüm saatleri gibi geldi inan...Senden ayrı olmak ölüm gibi lâkin bunu dostane bakışların için yapıyorum,onları bir kez daha hak edebilmek için!Yarında böyle olacak,öbür günde,öbür gün,bir sonraki gün,bundan sonraki her gün böyle geçecek!Ta ki seni hak edinceye kadar...Canımın acısı hafifleyecek,zaman ilerleyecek,yaşlarım kuruyup ömrüm firar edecek işte o zaman koşacağım yeniden...Bunu senin için yapıyorum,dediğini yapıyorum artık!Seni senden istemekten vazgeçtim,gitmeyi seçtim,yalnızlığımınla günlerimi geçiriyorum...Konfetiler patlamalı bugünden sonra,nasıl yaptım bunu nasıl...Sensiz nasıl geçti zaman...Alev topu gibi yaktı canımı!Lâkin sen bu saatten sonra hiçbir şeyi bilmemelisin,duygularımı öldürüyorum sen yaşa diye...Ben hep "sen!" dedim,senden istediğim tek şey;bende kendini görüp,içinde birazda olsa beni yaşatmandı,benden çok,benden fazla beni sevemezdin zaten,benim aşkım her şeye bedeldi,lâkin ufacıkta olsa yeterdi...Olmadı,alın yazısı bu olsa gerek...Lâkin kızmıyorum sana,kendime kızıyorum,kendime kızdığım için belki de kendimi cezalandırıyorum,senin bir zamanlar kendini cezalandırdığın gibi!Sen mutlu olacaksın,bugün,yarın,yarıncan sonraki yarınlarda mutlu olacaksın...

Bende senin istediğin gibi olup,seni unutmuş olarak karşına çıkacağım...Çok sevilirken insan unutulmak ister mi ki?Yoksa çok sevmekten korktuğu için mi çok sevilme istemez insan?Neyse bu sorular alıp başını gitmeden,bu gecede perdeleri çekeyim sevdiğim...İyi uykular...Hâyâlim sen fark etmeden öpücüğünü konduracak o güzel yanaklarına,belki de fark etmeden korkacak,kaçacak o da benim gibi...Dediğini yapıp,seni benden alacağım,yine sana göndereceğim merak etme...

Dilara AKSOY

YARA

Boğazıma bir şeyler düğümliyor yine bu gece...Bu gece;daha başka bu kalp ağrısı...Bu kez emindim,sana "sevgilim!"bile diyebilirdim...Bu kez emindim,"biz!"olabilirdik...Bu masala öyle çok inandırmıştım ki kendimi,senli benli hikâyelere bile yakıştırmıyordum bizi artık,sadece "biz!"vardık,"biz!"vardı...

Hani artık elimi tutsam sende uzatacak kadar yakındın bana,sende seviyordun beni,benim seni sevdiğim kadar.Bu kez şüpheler köprüsünden çıkmış,"umut!"diyarına doğru yol alıyordum,ikimiz için...Boğazıma bir şeyler düğümliyor bu gece,daha çok,çok ama çok...Senin için özel olduğumu hissetmedim,bunu bizzat senden öğrendim,lâkin bir masaldı belki de,uyandım ve olamadığımızı gördüm...

Her defasında bunu suratına çarpa çarpa,yüreğini dağlaya dağlaya fısıldamak istiyorum sana;hayatımın anlamı!Sen benim,ben senin hiçbir şeyin değilken bile,her şeyim oldun...Hafife aldın bunu,bendeki yerini hafife,çok hafife aldın...Artık biliyorum ki,gerçeğe dönmeyecek olan hâyâllerimiz var,lâkin çok nedensiz ama artık cümlelerin arasında bile "biz!"var...Bu masala öyle çok inanmış,öyle çok kaptırmışım ki kendimi, Sürekli "biz!"diyorum,sadece biz...

Yüreğim çok acıyor,yine yüreğim çok acıyor...Lâkin bu yürek acısı her fırsatta seni ne kadar çok sevdiğimi kanıtıyor!Seni seviyorum,çok seviyorum...Masallardan çıkıp gerçekte bizi biz olarak göremesem de,seni seviyorum...

Ne olur bir saniye bile olsa bak gözlerime,ne olur bir saniye bile olsun tut ellerimi,hiç bırakma...Ne olur bu masal değil;gerçek de...Gerçekliğimle buradayım,gerçekliğimle seni seviyorum,maşer günü bizi ayırana dek de...Ne olur gözlerime acır gibi değil;aşkından ölür gibi bak,ne olur ellerimi tut dedim diye değil;bırakmayı istemez gibi tut ve bırakma...Ne olur,yalvarışlarımın gurursuzca değil;yüreksizce değil,ölürcesine,vazgeçmezcesine olduğunu anla...Ne olur anladığını değil;anlattığımı anla ve bir kez daha bak,"seni seviyorum"...

Bizi seviyorum,bizi çok ama pek çok seviyorum...Seni bende,yüreğimde tuttuğum;seni bana eş bulduğum,beni sende görmeye çalışıp avunduğum için bizi çok ama pek çok seviyorum,seviyorum...

Dilara AKSOY

NE VAR NE YOKSUN

Ne var ne yoksun...Sana ulaşmayı isterken kayboluyorsun...Anladım sen beni hiç mi hiç sevmiyorsun!Bir yürek var,sana adanmış,yalnızca senin olmayı istemiş bir yürek.Lâkin sen ona bakıp kendini sarmıyorsun!Seninle olamayız,olamazmışız...!Bak bu kez ben söylüyorum...Sen benim aşkıma yetişemezsin,benim gibi çok sevemezsin öyle değil mi?Seni çok sevdim ben...Lâkin sevmekte yetmiyormuş ki...Bu aşkı bitiriyorum artık içimde,bitirmem gerektiği için bitiyorum sessizce.

Şimdi senden son bir ricam var;hiç bakma bana,bakmasın hâyâlin gözlerime.Kapıyı sessizce kapatsın ve de gitsin,git benden uzaklarda,kendi hayatını kurmak için.Aşk tek bir sınır çizgisinde kalmıyormuş sevgili yârim...Aşk için tek bir karar perdesi olmuyormuş...Seni çok seviyorum ama artık git...Cevabımı alamıyorum,yüreğine kendimi soramıyorum,bende kendini göremiyorsun,o zaman haydi git...Ama şunu bil ki;senden sonra çok ama çok yara almış olacağım...Lâkin çocuk kalbim çok zarar gördü,büyürken çocuk gibi yara aldı durdu...

Git...Belki de sen hiç yoktun,olmamıştın ki...Yalvarırım bana daha fazla alışmadan,bende daha büyük bir aşk olmadan git...Eller doğru söylüyor hep;ben sende hiç aşk olamadım ki...Bir alışkanlıktım,aşkıma alıştın,bana alıştın,bende kendini görmeye alıştın...Ama kendine beni hiç sormadın...Öyleyse haydi git...

Başka biri olsaydı belki de ardından beddualar beğenir,kin tutardım...Lâkin sen hiç başkası olamadın ki...Hep başkalarını benzettim sana,sen başkaları olamadan,bambaşka oldun...Bunu hiçbir zaman anlayamadın,anlasaydın duyardın sesimi,duyar ve de gelirdin!Daha fazla bana alışma da,git haydi...Ben sensizliğe alışamayacağım,karanlık geceler pusularda bekleyecekler,ümit pınarım sabahı zor edecek,her yeni günde belki bir gün diyerek...Ama sen yinede git...Seni çok seviyorum canım sevdiğim;seni çok seviyorum...Ama ne var ne yoksun,hani biçare yarımı saracak olsan aslında sen benim canımdan can olmuşsun da sebepsiz yorgunsun...Artık bende yoruldum...Artık bende sessiz çığlıklarımı durdurma telaşındayım,artık bende senden bir parça olmayı dilerken yalnızlığa eş,yalnızlığa dost nöbetteyim...

Çok uzun zaman oldu...Suskunluğuna Veda eklemek istemezdim ama sen hiç benim olmadın ki...Yüreğim sana aitken başka masalarda dolaştın hep,dilimde senin adın varken sen kendinden bir şeyler ezberledin hep!Her yeni günde belki olur derken,adımı çoktan yalnızlığa sakladın sen!Bugün gidiyorsun,bu gece gidiyorsun...Lâkin şunu unutuyorsun;canımdan canım,tek masalım,tek rüyam,tek değerli varlığım sen olmuşken ellere karışır mıyım ben,söyle!!!

Artık yalnızlık türküleri saklayacağım,hepsi de seni çağırabilecekler,sen yerine...Ama git şimdi...Son bir kez hâyâline sarılayım,izin ver...Tek bir anda olsa yeter...Gözlerimi kapadım,gözpınarlarımdan tek bir damla yaş yavaşça aktı...Sinsice yüreğime doğru yol aldılar,perde işte o zaman kapandı!Ben hâyâline sınıksı sarıldım,kokunu içime çektim,nefesini aldım...Ve artık tamamdır,gidebilirsin hiç çekinmeden,gönül tezgahım!Bomboş artık her şey...Bomboş,çok boş...Sevebilirsin benden ayrı,bu masaldan gayrı,tüm sokakları,tüm insanları.Sana kattığım anlam ayrıydı da,sen benden inançlarımı da aldın,giderken gözümün yaşını görmedi ya hâyâlin...Artık inançlarımda yok oldu,yüreğim çok yandı...Seni unutmaktan korkan,unutursa ölüme kucak açmaya adanan bir yürek yaratmıştım sayende,seni sevince.Lâkin...

Sana tek bir hediye;gülüşlerimi al da...Yaşadığın her nefeste mutluluk yanında olsun,sevişlerimi al da,sevemeyeceğini anladığın her saniye gözyaşların sana mezar olacağına,sevgi pınarın akıp dursun...Gözyaşlarımı al da,yağmurlar aklına her geldiğinde kendini yarıştırabileceğin bir üstünlüğün olsun...Son nefesimi al da;son nefesinde nefesim senin olsun,yaşatsın,canım şu dakikadan sonra canın olsun!

Dilara AKSOY

BU SON SESLENİŞ...

Bu son sesleniş...Dün gece sana demiştim artık git diye.Sözüme geldin ve de gittin nihayetinde.Uzaklardan bir yerlerden duyar mısın sesimi şimdi bir tanem?Olmadı ya,olmadı işte...Olmadı...Hâyâl edilen olmadı...Lâkin artık ağlamıyorum bile...Kendine iyi bak koca yürek...Beni büyüttüğün için sana teşekkür edebilirim sadece.Kendine iyi bak güzel yürek...Bu sana son sesleniş artık,ardından son feryat figan.Merak etme sana kızmıyorum,lâkin sen bana kızdın mı bilmiyorum...Kızmana da bir neden yok ya!Olmasını istemeyen sendin...Zaten biz olamazdık,artık çok eminim...Boğazıma bir şeyler düğümliyor,gözlerim doluyor lâkin sen yinede bakma bana.Ağlamayacağım artık bu uğurda!Kendine iyi bak güzel yürek,bu masal burada sona erdi...Sen hep ama hep bende kalacağını sanıyordun öyle değil mi?Sen ne kadar yok deyip kaçarsan kaç bu yürek hep ama hep esirin olacak!Yorulдум artık,çok yorulдум koca yürek...Oysaki ben sadece bu aşk harcanmasını istemiştim...Neysel...Sakin ola ki hayattan ve de sevmekten vazgeçme güzel yürek,sakin ama sakın...Bir yerlerde belki de senin için yaşayan birileri olacaktır...Hakkım helâl olsun güzel sevgilim;hakkım sonuna kadar helâl olsun...Görmezden geldiğin yüreğimde son bir kez senin için ağlayıp dursun...Bu son sesleniş canımın canı...Son sesleniş,ömrümün seninle olan son günü,en son hikâyemiz.Beni anlayabilmen için neler feda etmezdim ki!Oysaki sen anlamamayı seçtin...Olsun...Kendini sev ve de hep koru,yine de ben yanında olacağım,dostane gülücüklerim eşlik edecekler sana.

Seni seviyorum masal prensim;lâkin bu yolun sonuna geldik...

Dilara AKSOY

BİR HEYECANLA

Ellerim hâlâ ellerini istiyor bir heyecanla.Bak sevgilim olmuyor işte...Gözlerim gözlerine bakmak istiyor bir heyecanla,ölürcesine.Kulaklarım sesine odaklı sadece...Son kez seslenmişim sana,sondu,gerçekten de sondu bu defa.Anladım ki;her son seni bana geri getirecek...Gözlerini isteyecek gözlerim,yüreğine dokunmak isteyecek yüreğim...

Anladım ki bedenim sensiz hep ama hep titreyecek...Uysal benliğim senli sevdalardan çıkıp yalnızlığın kucağında hasretini giderecek...Seni seviyorum;aşka layık bulduğum yâr...Seni çok seviyorum,senin bile kendini sevemeyeceğin kadar.Ellerini verecek misin avuçlarıma,bir gün,eninde sonunda bir gün yüreğin dokunacak mı yüreğime,kanatlanırcasına.

Hep bir gün diyerek mi geçecek günlerim,söyle yâr!Hep her yeni günde bir gün...Günler geçiyor bak...Ne gözlerin ışığım oluyor ne de yüreğin lâl gönlümü konuşturabiliyor.Sen yoksun işte,sen busun!Benden ayrı,bensizlikle örülü sevdalarda yerini arıyorsun.Sana bakan yüreğin fısıltısını duymayacak kadar sağırı oynuyorsun!Bu yürek hâlâ sadece seni istiyor...Farkındalığın farkına varmaktan vazgeçmiş,ipleri eline almış beni kukla gibi oynatıyorsun!

Seviyorum dedim işte,seviyorum,neden anlamak istemiyorsun?Anladım ki saçlarıma aklar düştüğünde o aklar bile seni çağırarak,bir ümit gelir de bahara yüz tutarsın,yemyeşil bir sevdaya salarsın da beyazları çamura bularız diye...Hâyâllerle gerçekler aynı evde kalamıyor öyle değil mi gökkuşağım?Tüm renkleri verdim sana,yüreğimi yüreğine verirken.Gökkuşağım oldun gökkuşağından evimi ararken...Aradan kaç zaman geçti,sanki bir asır...Ve benim yüreğim yaşlı,gözlerim yaşlı,ellerim soğuk...Her bir hücrem sensizliğin soğuşunda seni çağırıyor ısıtabilmek için kendini.

Ne olur bak bana...Ne olur sevgilim,yüreğinden yüreğime geçit ver bana.İnan çok mutlu ederim seni,senli dünyaya salarsam ikimizi,inan çok mutlu ederim bizi.Anlamak istemiyorsun çünkü bu aşk korkutuyor seni!Olabilir mi...Pekâlâ da oluruz sevgilim...Aşka sarılmaktan vazgeçer,sana sarılırim sımsıkı...Bedenimden bedenine bir yol geçer,ısıtırız sonbaharları...Yapma bunu...Kâbus dolu bir dünyanın koynuna atma beni,üşütmekten,üşümekten bile korkan bir bedenim var şimdi...Adı sensizlik...Anladım ki;yemin etmişsin gelmemek için,anladın mı sonunda,yaşama nedenim sensizliğin içindeki sensin en kuytu yalnızlıklarımda.Seni seviyorum;aşka layık bulduğum...Seni seviyorum,adını aşk koyduğum...Seni seviyorum yürek burkanım...Kıskandığım bendeki sen olsun...Çünkü sen gelince vereceğim onu sana,yani yine benim olsun...Fırtınalar içerisinde bir yürek hikâyesidir bu...Sana seni anlatırken anladım ki;sen ben olmuşsun bu satırlarda.Biz ise kaybolmuşuz gecenin en تنها yollarında...Seni seviyorum en güzel hikâyem...Kapat gözlerini bir dilek dile...Yarın geleceğim yanına,ama lütfen beni dile...Dileklerin,dileklerim olsun,yüreğin yüreğimin sonu olsun...Ellerin,titreten ellerimin can yoldaşı olsun...Bu hikâyeye benden sana,ikimiz için bir hediye olsun...Bu son sesleniş değil sevgilim...Her sesleniş yeni bir başlangıca haberci...Sen,sana iyi bak...Ben hem kendime hem de bendeki sana çok iyi bakarım...Lâkin sen sendeki sana,bir de emanet ettiğim yüreğime çok iyi bak...
Dilara AKSOY

BİR MUCİZE DEMİŞTİM

Bir mucize demiştim, olmadı yine işte...Söylesene sevgilim başka kollara mı gideceksin?Oysa ki kollarım seni arıyor,bedenim bedenini istiyor,çıkamazlarda raks eden yüreğim yalnızca seni düşünüyor...Biçare beklemiştim,bak o çareleri ağılattın yine!Bir an olsun,tek bir an bile olsun gözlerim gözlerine bakmak istemişti...Şimdi gözyaşlarım yine sahneye çıkmak için hazırlanıyor...

Artık söylemekten korktuğum o söz;seninle başlayıp seninle sona erecek olan o söz,yüreğimi dipsiz bir kuyuya atıyor,ölüyorum...Yavaş yavaş,gün be gün sensiz ölüyorum...Anlamazsın ya...Anlamazsın işte yine!Bir mucize demiştim,ufacık da olsa bir sevgi haresi bırak bana,o da yeterdi ikimiz için...

Özür dilerim sana inanmak istemediğim için...Günlerce,haftalarca,aylarca beni sevdiğini düşünüp durduğum,kendimi kandırdığım için...Bir gün ikimizde birbirimizi affedeceğiz sevgilim...Sen seni sevdiğim için,ben beni sevmediğin için...Bir gün gelecek ikimizde birbirimizi affedeceğiz sevgilim...

Lâkin o zamana kadar bu acı içimde çöreklenecek,kalacak...Sana göre yeni yollar,yeni hayatlar ezberlemeliyim...Sana göre usulca açmalıyım kapıları ki içeri girsinler,gönlümün tahtına erişip otursunlar yabancı,kimliği belirsiz insanlar!Sana göre çok kolay,sana göre sensizlik kolay,bensizlik senin için anlamsız,sana göre aşkım yalan...Bana göre beni yaşatan umutlarım değil;sendin,senmişsin...Yeni anladım,bu kez anladım,artık anladım...Sen olmayınca umutlarım da gidiveriyorlar,sen olmayınca yalnızlık bile almıyor beni yanına...Bir mucize demiştim...Acı bekleyişimin ardından bir mucize...

Mevsimler boyu hasretim bekleşip duruyorken,her geçen gün yer değiştirip gözyaşlarımla evcilik oynuyorlarken artık mucize denen şey yok...Ve ben yaşayan bir ölüyüm artık...Bunun anlamını bilseydin,utanırdın kendinden,kalbimdeki yerinden.Ben seni böyle sevdim,sensiz ölemez,sensiz gülemez,sensiz yaşayamaz bir şekilde!Artık her şey için geç kaldın,gelsen bile nâfile...Yüreğimdeki yerini askıya aldın,çok ama çok yaktın...

Özür dilerim,bunca zamanda özürlerimi çoğaltıp,özürlerim de seni boğduğum için...Çok özür dilerim sevgilim,sevgilim lafını,sevgilim olmadan sana yakıştırdığım için...

Dilara AKSOY

BENİ SEVDİĞİNİ BİLİYORUM...

Beni Sevdüğünü Biliyorum Sevgilim...İçine sığamaz bir hâlde olduğumu,uykularında yerimi bulduğumu,beni çok ama çok sevmekten korktuğunu da biliyorum sevgilim...Lâkin bak ben seni sevmekten hiç ama hiç korkmuyorum...O kadar ki cesurum seni severken..Sensiz ıslanamıyorum,sensiz yanamıyorum,sensiz var olamıyorum,sensiz bir şey olamıyorum...

Beni Sevdüğünü çok ama çok sevdiğini,lâkin bunu kendine bile söyleyemediğini biliyorum Sevdüğüm...Bu öyle bir şey ki söylesen,kaybetmekten korkacaksın.Beni kaybetmek istemediğini,bizim artık "biz!" olmamız gerektiğini de biliyorum sevgilim...Her daim yaşatıyorum seni yüreğimde,nefes alıp verişlerimdeyim biliyorum...Artık saklamaya çalışman da boş,ben sendeki yerimi çok iyi biliyorum...Biz birbirimizi seviyoruz Sevgilim...Kaçarken bile çok seviyoruz...Her saniye daha büyük bir aşkla birbirimize bağlanıyoruz,sen kendine itiraf etmekten çekiniyorsun,yalnız ben yaşadığım yüreği çok iyi tanıyorum artık...Sen beni,sevmekten korkarcasına çok seviyorsun...Ürküyorsun bana çok bağlanıp,çok derbeder olacaksın diye.Beni sevdiğini biliyorum sevgilim...Seni Seviyorum...

Seni,sana sevdiğimi söylediğim her an daha çok seviyorum...Bu aşk yüreğimde hiç bitmeyecek,ben sende hep yaşayacağım,bunu da biliyorum...Korkularından uzak tut kendini,bak bekliyorum gözlerime bakman için...Seni Seviyorum...Aşkın adını "sen!" koyduğumdan beri...

Dilara AKSOY

SEVGİLİM...

Sevgilim; Üşüyor musun bu yaz gününde?Üşüyorum sensizliğin bitmek tükenmeyen günlerinde.Sevgilim...Seviyor musun bir parça olsun beni?Çok seviyorum seni,kendim gibi.Aldığım nefessin,duyduğum sessin,sen bana Allah'tan bir hediyesin...

Sevgilim; Sen benim bu dünyadaki cennetimsin,gidersen ölebilirim,alırsan canımı,sesimi çıkarmaz canın olabilirim...Şimdi tüm renkleri unut...Aklında ne kadar renk varsa...Farklı bir renk yaratalım,sen ve ben,biz ...Şah damarım kadar yakınken,her şeyimken,sebebimken...Rengim ol,dengim ol,tenim ol;yüreğim ol...Umutla mutlaka sar yeniden...Sevgilim;sevgilerin en güzeli benden sana,sevgilim ufuktaki çizgi gökkuşağını anımsatıyor rengârenk sadece ikimiz için aslında.Duyuyor musun sesimi,görüyor musun gözlerimi?Seviyor musun bir parça bile olsun beni? Aşk nedir diye sorsalar;sen derim...Günâh nedir diye sorsalar unuttum derim...Seni severken tüm günâhlarımı attım çamura,her yeni gün sevap benim için...Sana kattığım anlam,yüreğime hediye ettiğin aşk için...

Sevgilim; seviyorum seni...İki gözüm,iki kulağım,bedenimin her bir hücreğine kilitlenmiş,dua hâline gelmiş,fısıltıyla başlayan ismin gibi...O çok seviyorum kelimesiyle başlayıp,adınla sona erer gibi seviyorum seni...Sevgilim;unuttuğun bir şey mi var?Yüreğim temelli barındırmaya gönüllü seni...Canı gibi,cananı gibi,vârı,yok'u gibi...

Sevgilim;canın acırsa canım kanayabilir,adımı tek bir saniye telaffuz etsen kuşlar ötmekten vazgeçip,sıralarını savıp,kulaklarım yalnızca sana odaklanıp seni dinleyebilir...Şimdi düşün ki;yokum...Şimdi düşün ki;çok seven değil,sona ermekte olanım...Şimdi düşün ki;gerçekten de gerçekte biz varız...Sen ve de ben,biziz artık...Kulağa hoş gelen bu nağmeye ihanet etmeyelim artık... Yani diyorum ki sevgilim;sen benim,ben senin...Biz birbirimizin olalım,birbirimize ait olalım,yüreğlerimiz aynı tempoda raks ederken,aşk ateşi sarsın dört bir yanımızı.Korkma;korkularını denize atıp yalnızca seveceğim seni...Severken yalnızca cesur olalım...Sevgilim;sana çok aşığım...Denizleri,ormanları,şu güzel tabiatı seninle solumayı dileyip,seninle son nefesini vermeye can atar gibi...

Canım;canım senin...Dilediğin gibi yaşat onu...Yaşatmazsan ölebilir,öldürebilirim...

Dilara AKSOY

GÖZLERİMDE YİNE YENİDEN YAŞLARIN KALINTILARI...

Gözlerimde yine yeniden yaşların kalıntıları...Günümü bitirdim artık,gündüzlerimi,gecelerimi,yarınlarımı...Sağ yanımda bir kez daha yine kocaman bir acı...Bir yumru gibi adeta...Kendimi kandırıp durmuşum yine,öylece,günlerce."Biz!"olmayı dilerken,kendimle oynayıp durmuşum zamanla,her şeye yazık ederek...

Mutlu ol sevdiğim...Yeter ki sen mutlu ol...Artık benim gidecek yolum kalmadı,her şey sona erdi yaralandım...Mutlu ol şimdi sevgili yârim;mutlu ol...Ben gittim,ben bittim,ezeli rakibimle kendime yenildim...Gözlerimde gözyaşlarım...Bu aşk içime işledikçe sonum geldi,ben gittim,ben bittim,zaman geriledi,hoşça kal imkânsızım,bu umutlar çok yaralandı,bilendi...Artık kanlar akıyor yüreğimden,sana da yol oluyor mu bekleyip gidenler?

Canım acıyor diyemiyorum,bu gece bittim bu imkânsız senaryoyla...Artık ölü sevdalar da bana geçit vermiyorlar,can tükendi,can bitti,ben ben de bittim...Hoşça kal iki gözüm;ruhumun ayrılık vakti geldi...

Dilara AKSOY

EN AZINDAN YAŞADIĞINI BİLİYORUM SEVDİĞİM...

En azından yaşadığını biliyorum Sevdığım...Çaresizliğime son vermek için kaçıyorum senden...Kalbim kırık,çok kırık,adeta paramparça...Nasıl olur da görmezsin bu büyük aşkı?Nasıl olur da hâlâ geçmişin tozlu yollarında gezersin?Seni hiç anlayamıyorum sevdiğim...Canım çok acıyor şu sensiz kaldığım saatlerde,seni çok özlüyorum,yüreğimde hep bir hançer,her saat başı batıyor,acıyor,incitıyor,inciniyorum...Ama seni hâlâ çok seviyorum...

Lâkin artık sevmemem gerek biliyorum...Meğer ise her şey bir senaryodan ibaretmiş,kendi oyun sahnemi kendim kurmuşum...Seviyor demişim kendimce,o da artık seni seviyor...Hâlbuki sen hâlâ o çok sevdiğine aitmişsin,seni benimsin sanmışım...

Aşk bu! hiç acımiyor,yaralıyor işte...Lâkin seni sevdiğimden beri ona “aşk!”gözüyle bakmayı unutmuştum sevdiğim, onun adı artık “sen”di...

“Biz!”oluruz diye beklesip durmuşum,yarımışım adeta zamanla...Sen gerçekten de gerçektin...Bunun tek önemi senin için;sevildiğini hissetmek oluyor...Sevilmek hoşuna gider her insanın,unutulmak korkutur,zaman geriler sanki...Ama sen sadece sevildiğini düşünerek baktın bana,sevseydin bu aşkı yaşatırdık doya doya...Çok şey istemişim senden,senden seni istemişim,çok şey istemişim...O kadar şey istemişim ki utanıyorum şimdi...Kendimden,onca zaman düşündüklerimden,seni hâlâ seviyor oluşumdan,şu kaçış sahnemden...Her şeyden,her anımdan utanıyorum sevdiğim...

Artık karşına çıkmaya yüzüm bile yok...Bir gün gideceksin,biliyorum...Gideceksin...Ona gideceksin...çok battı,hançerin defalarca battı yüreğime...Şimdi bir yara var bende,ağlamaktan bile korkan gözlerim var...Ben gizliden gizliye seni hep seveceğim,lâkin uzatmayacağım gerçek olmayacak olan şu masalı...Uzatıp da daha fazla kahredip,kahrolmayacağım...Ben hayatımda yalnızca seni sevmişim...Bunun anlamını bilir misin sevdiğim?Bilirsin tabi ya,benimki delilik...Sen de çok aşık oldun ama yalnızca ona!Şimdi bir kez daha gidiyorum...Sana seslenmekten korkuyorum,adını söylersem gelirsin,gözyaşlarımı görürsün,kahrolur ölürüm biliyorum...Hiç bilme sevdiğim...Sen hiç bilme artık hiçbir şeyi...Öldüm farzet,tek bir damla gözyaşın akar belki...Lâkin hayatına kaldığın yerden sevdiğin insanla devam edersin...Öldüm,yaşayan bir ölüyüm zaten artık ben...Senden nefret etmek mi?Bu mümkün olabilseydi eğer,önce bende seni söküp atardım içimden...Senden bir şeyler kaldıkça,seni unutamadıkça senden nefret etmem bir hâyâl bir düşünce...Böyle kalsın olur mu?Aylardır içimde yerin o kadar büyümüştü ki...Gün geçtikçe artıyordu,sen azalmayı seçtin sevdiğim...Lâkin şu hâlinle bile çoğaltıyorum seni...Çünkü hâlâ ezbere koşan bir “sen!”var içimde...Hâlâ o yüreği seviyorum,o yürek bir başka yüreğe hapsolmuş olsa bile...Kendimi kandırıp durmuşum farklı satırlarla çıkmaya çalışmışım insanların karşısına,lâkin bu imkânsızlık hiç değişmemiş aslında...”Seni Seviyorum”...

Sesimi duyuyor musun şimdi?”Seni Seviyorum”...Yüreğine iyi bak...

Dilara AKSOY

ANNEM'E...

Anlattığın peri masallarından ibaret değilmiş hayat Anne...Herkesi yorarmış,çok seversen çok zorlarmış,canını acıtır,kanatırmış...Gülümsediğim çizgi filmlerinden ibaret değilmiş hayat Annem...Her yeni serüven,yeni bir yokluk demekmiş,sancılarıyla yorarmış hayat İnsanı.Heveslik oyunlarıyla kandırır,yanlışları doğru kılarmış.Prens,prenses yapıp,acılarına ayrı bir hava katarmış.Aşk düşselliğin önde gideni değilmiş Annem,aşk da yanıltırmış,aşk da insana hesabını kestirip,kanayan yüreğine sorguyu çekermiş.Aşk delikanlılık değilmiş,gözyaşı dolu senelerin,baş harfiymiş.

Şimdi bir gözyaşım var işte...Hesapsız,sorgusuzca.Şimdi tutunmayı dilediğim bir hayat var,yalnız bu kez çok ama çok korktuğum...Öğrettiğiniz hayat felsefesiyle sınırlı kalıp büyütüyormuş bizi.Şimdi düşünüyorum,yapamam...Yıkılmış hâyâllerimle önsözden çıkmış,yük gemisine binmiş kalbimle,artık yapamam...

Her kahroluş bir ufka yenik bedendir aslında...Zamanı er ya da geç çözümlenmiş bir düğümdür.Bu kez anladım Anne,her doğru sandığımız doğru olmayabilirmiş,küçücük benliğiyle içimize kadar giren insanları,nasıl da büyütüyoruz...Okunulan masallardan ibaret değilmiş bu gam yüklü hayat,yanlışlar doğruları hep götürürmüş,bizler ise tek bir doğrunun bütün yanlışları kapatabileceğini düşünmüşüz...Bu kez içimdeki sancı hiç geçmeyecek ve ben de onun gibi eski bir koruyucuyu çağıracağım hayatıma,bana tek bir saniye bile olsun umut olsun,içimi aydınlığa boğsun diye.Bana tebessüm edip,işığı dağıtmak isteyenleri de karanlık bir siluet için harcadım,gözyaşlarımı çamurlara akıttım toprak kokusuna hasret,tek bir gözyaşı bıraktım...Masal değilmiş bu hayat Annem...Sadece yaralamaz,öldürürmüş hiç acımadan...Tövbelerime sarılacağım,yastık yerine...Söze gelen mavi;dün de kalan pembeli günlerimin yerine...

Dilara AKSOY

BU KEZ ÖLDÜR BENİ!

Bu kez öldür beni! Öldür Sevdiğim...Zaten ben bende değilim artık...Zaten her şey karmaşık bir hâl içinde...Sadece seni sevdim ben sevdiğim...Dokunamadım hiç,yüreğine dokunurum bir gün sandım...Onu da başaramadım...

Yüreğin bedeninden daha da uzakmış...Şimdi dokundukça daha da kanayan bir yaram var,şimdi mevsimlerin hesabı yok benimle,şimdi sadece sorgularında boğulan bir ben var...Bu kez öldür beni!Artık çok geç olmadan,hiç geç olmadan...Yaşayan ölüyü hâyâleriyle göm artık...

Sen yapmazsan bunu,yapamazsan ben yapacağım...Bir başkasıyla aslında sadece sana ait olacağım...Öldür beni!Bu bekleyişler şu sancı dolu anlar bitsin...Sancılarımdan al beni,vur!Cesaret edemediğin şey bu mu?Öyleyse ben yapacağım...Kendimi hiç ait olamadığım yüreğinden uzak tutmak için kendimi sensiz sevdalara salacağım...Son kez gözyaşlarımı hisset sevdiğim...Şu akan yaşlar bir gün kan olup tüm bedenimi saracak...Üşüyecek son kez seni isteyeceğim yanımda...Gelmeyeceksin...İşte o an öldüreceksin beni!Şimdi öldürmeni dilediğim gibi...Senli sevdalar bana hiç ait olmadılar ki...Hep sensizlikte seni aradım durdum...Hâyâlini bile bana çok gördün...

Sancılı yüreğim sana hiç ihanet etmedi,benim olmasan bile...Sancılı yüreğim sana hiç eyvallah çekmedi,benim olamasan bile...Sancılı ölü yüreğim seni çok sevdi sen hiç sevmesen bile,Sancılı ölü yüreğim,ölü sevdalardan kopup sana geldi hiç istemesen bile...Şimdi öldür de beni!Bensizlikle doğ yeniden!

Dilara AKSOY

AH SEVDİĞİM AH...

Ah sevdiğim ah...Yalnızlığın beni mesken almasına izin mi verdin?Buna razı mısın?Ben yalnızca sana sarılmak istemişim sadece sana,hep adını söylemeyi dileyerek...Ah sevdiğim ah...Şimdiki yaram daha kötü...Sensizlik çok haram çok kötü...Seni canımdan çok sevdim ben...Bunun anlamı sana göre simsiyah çok koyu,hiçbir güzelliği yok öyle değil mi?Halbuki ben senin tarafından,sadece senin tarafından bu kadar büyük,her geçen gün artan bir aşkla,canından çok sevmek için her şeyimi bağışlardım bilir misin?

İmkânsızlıktan ayrı çok derin bir sızı oldun artık...Adın imkânsız bile değil...Senin de istediğin buydu sanırım,sıfatsız,isimsiz bir yâr olmak...Üstünlüğünü gözler önüne serip sonradan sessizce ortadan kaybolmak...Bir şans bile vermedin bize...Artık biz demekten çekinmeyeceğim nasıl olsa bu kelime sadece satırların dostu olarak kalacak...Yüreğim bu sözle,seninle ısınamayacak...Fırsat bile vermedin...Sadece izin verdin ki mevsimler boyu ağlayayım sana...Yok sen ona bile izin vermedin...

Hiçbir şeye izin vermedin aslında...Nedeni açıklı,çok ortadaydı,sen korktun...Korkuların yenik düşürdü seni,sonrada beni...Sen olmadan ben olamam ki,sen olmadan ben cesur olamam ki...Yine gece yarısını vurdu saat,şu son zamanlar sensiz,bir asır sanki inan...Ah sevdiğim ah...Çok mu fazla geldim sana?Ya da hep mi fazlaydım?Çok mu azdım ya da sana göre,hep bir yanım sana göre eksik mi kaldı?Neden biz olamadık?Söylesene...Neden satırlardan öteye geçemedi "sevdiğim!" sözü bile...Neden nedenlerim çoğaldı ben benden bile giderken?Buna hakkın yoktu...Hakkın yoktu...Sana kırgınım artık...Sana çok ama çok kırgınım...Mağrur bir sevdalı yarattın şimdi...Artık o cesaretli insan yok karşında!Artık karşıdaki de senin gibi!Kalbime ellerinle öylece körkütük dokunmaya hakkın yoktu,gün be gün yaramı kanatmaya hiç...Ah sevdiğim ah...

Ne olacak şimdi?Sen ısrarla içimdesin,göndermek istesem kıyamıyorum,göndermek istemesem de yaşayamıyorum...Her ikisi de zindanlarda çürütüyor sanki beni...Her ikisi de zulüm...Her ikisi de vurgun...HER ikisi de vuslata erdiriyor an be an sadece beni...Seni canımdan çok sevmem hataydı öyle değil mi?Seni canımdan çok sevmem Allah'ın bana vermiş olduğu en büyük lütuf,en büyük hediye idi...Sen çıktın karşıma,seni çıkardı karşıma ben hiç ama hiç pişman değilim...Şu anda gözyaşlarım akıyor ama inan kederim sensizliğim...Yoksa hiç ama hiç mutsuz değilim...Hayatımda ilk ve de tek seni sevdim ben...O yüzden senden sonra sensizlik çok ağır...Taşıyabileceğim bir yük değil anla ne olur anla artık...

Ah sevdiğim ah...Sen benim her şeyimsin,hiçbir zaman anlayamayacak olsan da dünyadaki tek eşimsin!Kederli günlerinden alıyorum çokça,mutluluklar her daim seninle olsun,seni aydınlatsın diye...Sakın asma suratını...Mutluluk sana,sen ona aşık olarak kal...Kederlerinden alıyorum çokça,mutluluklarımdan yolluyorum sana...Bir an için bile olsun beni an diye...Ah sevdiğim ah...Sevilmeye layığım benim...Seni hâlâ seviyorum çokça,canımdan canımı bağışlarcasına,bir fısıltı gibi doğup haykırış olmayı dualarcasına...

Mutsuzluklarını bana ver,mutluluklarım senin olsun çokça...Azalmayı düşündüğün an çoğal,bırak ben azalayım senin yerine,sen sakın ağlama...

Dilara AKSOY

ARTIK YOKUŞTASIN YÜREĞİM...

Artık yokuştasın yüreğim...Yokuşa sürdü seni,sevdiğinin yüreği...Artık sonlardasın yüreğim...O kadar ki batıyor her şey...Hiçbir mucize onu getirmeyecek sana,hiçbir göz gözlerini güldürmeyecek,hiçbir yüz yüzüne güzel görünmeyecek...Artık vazgeçişlerdesin yüreğim...Ama yapacağını çok iyi biliyorsun...Artık yapacağını iyi biliyorsun...Sevmeler yetmiyor,sevmeler kanatıyor ve sevmeler kopkoyu karanlık bir gecede,sadece yakıyor...

Artık yokuştasın yüreğim ve çok kanıyorsun...Yardım eden yok...Gözyaşlarını gören yok...Ve de artık susup yoluna devam etmelisin,sana senden başka yardım eden yok...Herkes kendi yolunun bekçiliğini yapıyor,sevmeleriniz apayrı onunla,sevmeleriniz çok ayrı,her şeyiniz ayrı hiç gerçek olmayacak bir kördüğömsünüz ikinizde!Yollar ayrı,yollar çok ayrı...Yollar kan kusturmuş sana,senin yüreğin artık hepten yaralı...

Ve şimdi yaşayan bir ölüyü üstlen yüreğim! Ve şimdi sevmediğin yüreklerde sevilir ol,sever görün yoluna devam et...Ondan uzaklara sal kendini,kaçış biletini ver eline bırak gitsin!Boğazına düğümlenen şeyleri kaldır ortadan!

Artık son kez bil ki;o senin yârin değil...Artık son kez gerçeklere sarıl ki hâyâllerin ölsün...Artık gerçekten bir başka yüreğe sar da kendini o çok sevdiğin rahata ersin,mutlulukla dost olsun,ölü yüreğini sakın anlatma ona...Vicdan azabından bir parça bile olsun nasibini almasın,sen sadece sev...Sen sadece sev...Yabancı kollarda onu sakın ama sakın düşünme...Bırak,yüreğini serbest bıraktı,sen de o çok sevdiğini kendinden al ve yine kendisine emanet et...Bırak...Bıraktığın an bırak...

Bir masal olmasın şu yangın...Yakıp da kavurmasın serserice deli yangın...Bir kez daha;unutmayı hatırlama,hatırlamayı unutma zamanı...Haydi gönlüm cesursun sen...Unut yüreğindeki yangını da sil baştan yaşa hayatı...

Dilara AKSOY

MEVSİMLERİ SAYMAYI UNUTTUM

Mevsimleri saymayı unuttum,saatlerle yarışmaktan,adını beynimde tutmaya çalışmaktan seni sevdiğimi haykırmaktan vazgeçtim...Dibe vurdum,vurdukça vurdum... Yıldızları saymaktan vazgeçtim,çok sevmenin huzur getireceğini düşünmekten vazgeçti beynim,lâkin yüreğim hâlâ doğruluğunu savunuyor ki seviyor seni belli...Gelme bana yâr...Bana gelirsen ben de kendini görür,korkarsın!Bu kadar mı büyümüşüm der durursun...

Gelme bana yâr...Adın bırak beynimde kalsın,bir fısıltı gibi söyleyeyim kendime seni sevdiğimi,sana söyleyemem ya artık,sonum belli...Gelirsen ne kadar da büyütmiş beni der kendine acır durursun!Çok sevmek zorunda hissedersin kendini,adeta duygularını yarıştırsın duygularıyla,kanayan yara olursun...

Ben buna dayanamam...Çok sevilme ümidi varken bile dayanamam...Olduğumuz gibi kalalım,senin istediğin benim razı geldiğim gibi...Şu anda burada olsan,şu anda burada olsan ve beni anlasan...Sadece bir dakikalığına aşkını bana bağışlasan...Kederlerle mutluluklar aynı anda yürümeye başladı hayatımda,en büyük kederim sen iken,en büyük mutluluklarımda senin mutlulukların oluyor...Bu nasıl bir aşk ki küçüleceğine büyüyor!Korktuğun bu...Çok sevilirken çok sevmeye mecbur hissetmek...Ondan az seversem azalırım diye için için dualar etmek...

Korkma benim için yâr...Sakin korkma,ben hep cesurdum bu kez de cesur olacağım,seni severek ölmeyi istedim bırak da mesut olma hakkımı bir kez de olsa kullanayım...Yine gece...Yine gündüzleri unuttuk,yine yarını gözlüyoruz,yine bu gece sana geliyorum bu satırlarda.Anlamamı rica ediyorum anlamıyorsun,yine her şey başa sarıyor!Beni sana emanet ettim yâr...Ölmeden bir kez olsun,gönlünce sar...Kapatayım gözlerimi,saçımı ellerinle okşa...Bana bir masal anlat...İkimizin olsun...

Sen ve de ben kalksın aradan,bana bizi anlat...O kadar çok,o kadar büyük sevmişiz ki birbirimizi,hiç kimseler yetişememiş aşkımıza,o kadar içten yer edinmişiz ki yüreklerimizde,başka kimseler gelememiş...O kadar çok hasretlik çekmişiz ki,her an nefeslerimiz nefesimizde...Bana bizi anlat yâr...Anlat ki içtenlikle kapatayım gözlerimi...Anlat ki;büyüsün bu masal...Anlat ki;aşktan korkmasın hiçbir sevdalı,anlat ki...Her mevsim essin bu aşk kokan rüzgâr...Bana bizi anlat sevgi tanem,aşk kokan bahçem,gözlerimin mabedi,yaşamımın tek gerçeği...Bana bizi anlat...Ve sar beni sonsuzlukla bütünleşsin bu an...Bana yüreğini anlat,hiç tanımadığım yüreğini...Benden hep bir şekilde gizlediğin yüreğini...Bana yüreğini anlat ki;yüreğim dayansın yüreğine.Mis koksun her yanımız,bana bizi anlat sevgilim,sevgiye üstün gelenim...Anlat ki dinlesin herkes,yüreğini son bir kez öpmek istiyor yüreğim...Vedasını böyle delice etmeli,delice sevdi,delice sona ermeli...

Hoşça kal yaram;hoşça kal yüreğimin tek gerçeği...Ve hep mutlu kal...Söndür ışıkları ve git artık...Aydınlıklar senin,senden aldığım güneş de benim olsun Hoşça kal...

Dilara AKSOY

HİÇ GERÇEK OLMAYACAK OLAN DOĞRULUK SAVAŞIYIZ SENİNLE

Hiç gerçek olmayacak olan doğruluk savaşıyız seninle...Hangimiz doğruyuz ya da hangimiz doğru olmaya çalışan,gönüllüyüz?Çözemedim...

Ellerini ellerimde hissetmek istemiştin,gözlerini gözlerime eş tutarak sadece gözlerimde...Dokunma artık gönlümün namlusuna,çok acıyor...Dokunma!

Düze çıkmayacak olan iki yaralıyız seninle...Ben hayat oyununda çırılçıplak kalmış bir oyuncuyum,sen sevda paketinden nasiplenip yalnızlığa itilmiş bir oyuncu...Yollarımız kesişti yine yeniden seninle...Biçare bakmadın yine de gözlerime,yüreğime sadece kanatmak için dokundun!

Ben adını ezberlerken sen adımlı unuttun...Sana seni anlatmak,sevdiğimi söylemek bile yasak oldu...Bu aralar hâyâlimde yaşıyoruz,hiç çekinmeden,gizlenmeden "bizi"yaşıyoruz...Sonra birden gözlerimi açıyorum ve karanlık,bakıyorum ki sen yoksun,senin için yokum,aşkım bir kibrit çöpü gibi atılmış ortalığa,çaresizim...

Hiç gerçek olmayacak olan doğruyla yanlış oynuyoruz bizimki sadece bir oyundan ibaret...Ne başı belli,ne de sonu,ne gerçeksin ne de hâyâl.Sırılıklam olsam,sarılsam iteceksin,uzaktan baksam gideceksin...Söyle sevgilim;hangi yolda,ne zaman uğruna ölmeme bile izin vereceksin?

Mektuplar yıllandı,zaman sanki bir kitap yığını gibi gözümde canlandı,tozlandı...Duymalıydın sesimi,onu da duyamadın...Mevsimlerden hangi mevsimdir şimdi,rüzgârlar ne zamandan beri vururcasına esmeye başladı?Yokluğun bedenimi sararken hangi arada,ne zaman sen,sen oldun da ellere karıştın?Korkuyorum...Gitmeni,gerçekten gitmeni istemiyorum...Seni ben de görmek,seni ben de yaşamak,kendimi sen de izlemek istiyorum...Bu kez aç kapıları,bu kez kırgın yüreğime sessiz bir çığlık olmaktan ise,derman ol da söndür içimdeki yangını...Bu kez başka bir yolda buluşalım seninle,izin ver bize...Yine satırlar uçup giderken kanayan bir yara olarak kalacaksın...Gidemiyorum sevgilim;sen hep bende kalacaksın...

Dilara AKSOY

CAN DAMARIM

Can Damarım;Ruhum,Canımdan Canım...Hayat İksirim;En neşe dolu yanım...

Seni seviyorum...Bak bunu bıkmadan yalnızca sana söylüyorum...Yapmacık bir sevdaya kaçmak değil benimkisi,gerçekten gerçek bir aşkla sana sarılmak...Sadece üşüdüğüm gecelerde değil;kavuran sıcakta bile sana sarılmak...Canın olmak,canımı yoluna adamak...

Aşk kokuyor bu şehir,bu şehir aşk;yüreğim sen kokuyor...Sevda paketlerini attım,yüreğim sadece senden gelenleri kabul ediyor...Can Damarım;Alın Yazım,En Muhtacım...Yürdüğüm yollar cennet olsa,o cennette sen olmasan istemem ben o cenneti...Seninle el ele yürüğümüz yollar cennetimidir benim...Gözlerine bir saniye ölü gibi bakabilmek için o arada tüm renkleri unutturum,gözlerin gelir aklıma,kaybolurum gözlerinde,sonraları kederlerini atar mutluluklarımı yalnızca sana bağışlayan olurum,ama senin için her şey olurum...

Her şeyim;en güzelim...Yaşam keleşim...Ümit kokuyor bu mevsim,yarınım seninle doluyor...Canımdan canım;bu can yalnızca senin oluyor...Ruhum;ellerini uzat bana,bak sensizliği ve de bensizliği unutturan şarkılar çalıyor...Sen benim ruhumdan ötesin,en derin yerlerde sadece ben de aslında hep bana aitsin...Ben senin her şeyin olabilirim,korkularını atarsan denize o zaman "biz!" olup sonradan bizi göklere çıkarabilirim...

Bu gece odam sen kokuyor...Hâyâlin yanımda,beni izliyor...Sana ait olan bu satırları o kulağıma fısıldıyor...Ruhum;sensizlik beni öldürebilir,soluklarım kesilip kalbim atmaktan vazgeçebilir...Can damarım;en temiz yanım...Sen olmazsan kirlenebilirim...Sen olmazsan üşüyüp ayazlardan nasibimi alabilirim hatta sonraları yanabilirim...Yani senin olmadığın bir dünyada her şeyken,birden bire hiç dönebilirim...

Ruhum;en deli dolu yanım...Ezberlediğim her şeyi unutturdun bana...Ben artık sen diye uyanıp,sen diye uyurken,gündüzleri geceye eş,geceleri gündüze teslim edebilirim...Sesini duyduğum anda dünyada ne kadar güzellik varsa hepsini unutuyorum...Sevmiyor dedim kendi kendime,umutsuzlukla dolu senaryolar ürettim,sen kokan satırları umutsuzlukla lekeledim...Affet sevgilim;sevgili ruhum...Beni affet...İstersen emret yolunda taş olayım,istersen sevmelerimden ayır beni sadece seni seven olayım...Ruhum;en mis kokan yanım...Ben aylardır çok derbederinken,ölü sevdalara attım kendimi,bunun için istersen kahrolayım...Artık geliyorum sevgilim;beni istesen de istemesen de mis kokan sevdama seyretmeye geliyorum...İstersen camdan bir ev yap,kır sonra,parçaları dağılsın,kessin her bir yanımı...İstersen ateşinle yak,yanayım...İstersen küllerimi dağıt bir o yana bir bu yana...Güleç yüzlerde alay konusu olayım...Ama sakın gitme ömrümün tek güzel yüzü;sakın kendini benden alıp gitme...Hançerini batır da acımaz hiç canım ama yeter ki sen benden gitme...Ruhum;en güzel varlığım,kabule gelen tek güzel yanım...Sen yokken ben tamamlanamamış bir mısraydım,şimdi sen varsın...En güzel dizelerde gönül tezgahını kapatıp mutluluk tablosu oluşturan bir canım...Tamamladın beni,her şeyi sende öğrendim...En büyük sabırları,en güzel yanlarını,sen sevmesen de ruhumun...Ruhumu çok seviyorum...

Aşkım;bu aşk masalından başka kimseler nasiplenmesin,sadece biz olalım...Sarıl bana sımsıkı,kollarında canımı son buldurayım...Mahremiyetim,mabedim;ömrümün bulunmaz nimeti...Seni seviyorum...Kulağına fısıldıyorum,duymuyor olamazsın;seni artan bir aşkla,canımın en iç yanından her gün çoğalarak,çoğaltarak çok ama pek çok seviyorum...

Aşkıyı yaşamaktan korkmayıp,ruhunu tek bir ruha emanet edip, canın canıma emanet diyen; tüm yollardan kusursuz,korkusuzca geçen güzel sevenlere...

Dilara AKSOY

İKİ AYRI BEDENİZ

İki ayrı bedeniz,ufka sırtımızı dönüp de ömrümüzü yarım asırlık tabloda çeken...İki ayrı yürekmişiz meğer canım sevgilim...Ben ne zaman ümitlenmeye kalksam sen yüreğini alıp da yok oluyormuşsun...Yalanlarla top sektirmece oynatıyormuşsun sen bana...Tahmin edemeyeceğin kadar büyük duygularla geldim ben senin karşına...Hiç tahmin etmediğim bir anda,yüreğimi ellerime verip gönderdin beni kuytu karanlıklara...

Kafamda bir kahraman yarattım belki de,o kahramandan bir sen çıkardım...Seni de yordum,kendimi hep incittim,aldattım...Sen benim olmadın ki masal yüzlü sevgili...Sen hiçbir zaman masaldan öte bir can olmadın...

İki ayrı yüreğimiz var seninle...Hiçbir şekilde birleşemeyecek olan...Yalan olan benim,bendim ki;hiç doğrun olmadım...Doğrun olmaya çabalarken seni benden alıp derin fırtınalara attım...Hiç hakkım olmadan sevdim seni...Hiç hakkım olmadan istedim...Doğrularını şaşırttım,seni benden alıp yine kendime devrettim,sana bir sen bile bırakmadım...

İki ayrı bedeniz,gerçeklik payımız bir arada toplanamadı hiç...Seni masallarımın en ücra köşesinden çıkarıp gerçeğim yapmaya çalışırken meğer ise sen başkalarının gerçeğiymişsin zaten...Bana anlatacağın bir sen var içinde sanıyordum...Meğer bana anlatacak hiçbir şeyin yokmuş...Sana değildir kan kusmalarım sevgilim...Bir an bile seninle olmaya hakkım yok diye bu haykırış satırlarını doğuruyorum bir kez daha...Mürekkebim bir kez daha içimdekileri kusarken içinde yer edinemediğim için sitemkar mektup perdesi bir kez daha açılıyor,yeniden...Başından beri bana acıyor muydun masal yüzlü sevgili?Söyleyecek bir şeyin varsa o söyleyecek şeyin;senin masal benim yanlış oluşumdan mı ibaret?Söyleyecek çok şeyim vardı sevgilim...Hepsi de birbirine benzeyen sözlerdi,"Seni Seviyorum" la başlayıp yine "Seni Seviyorum" la biten...Şu ümit paketlerimi sonuna kadar yırtsam da bir daha hiç ama hiç incitmeseler,içimde yer edip bir an bile olsun yüzümü güldürmeseler...Seni benim gibi,benim kadar çok seveni bulabilmen için duacı olmak ne kadar fena,ne kadar acıtıcı bilemezsin...Ama sen bu büyük aşka rağmen beni seçmedin,sana gümüşümsü bir sevda bıraktım...Bütün renklerden daha pak,daha naif daha sıcaktır...Al onu sevgili...Bu kelimeye bile hakkım yokken al onu yaşat kendini...Bırak ben yaşamsal faaliyetlerimi her gün biraz daha kaybediyor gibiyim...Sen yaşa da ben ölmeden tek bir saniye olsun mutluluğunla yaşat beni...Ama dur!Bari buna izin ver...Şimdi izin ver...Bu satırlara dokunsun gözlerin...Bari bu satırlar duvara çarpıp bana dönmesinler...Bu satırlarda yaşasın gözlerin...Oku sevgili...İki ayrı bedeniz...Sen en güzel masalımken;gerçeğe döndürmeye çalıştım seni...Oysaki masallar hiç gerçek olmamışlar ki sevgilim...Affet beni...Tek dileğim seni severek ölmektir...Dileğimin gerçekleşmesi için duacı olacağım...Affettim seni...Hem hiç de kızgın değilim...Bana bunca zamanda gerçekten mis kokan bir sevdayı öğrettin...Tek başınalığı yaşasam bile seni gördüm,seni sevdim...Başkaları yalandılar,herkes yalan bir sen masal kokan gerçeğimdin...Gözyaşlarım akıyorlar ama bakma sen onlara...Onlar da gerçek değiller farzet...Masalından bir parça çaldım da gözyaşlarımda yaşıyorum şimdi...

İyi geceler sevgili...İyi geceler,ben sonsuzluğa uzanırken senin de yalnızlık tünelinden yüreğini çekmenin vakti...Bir damla olsun yaş akmasın o gözlerden...O yürek hiç mi hiç acımasın...Ben onu sevmiştim çünkü...Ben o yüreği çok ama çok sevmiştim...O yüreğin dokunurken bile yanacağı şekilde çok ama çok sevmiştim ben o yüreği...İyi geceler sevgili...Bırak da dokunsunlar yüreğine,sevmekten korkma...Ben korkmadım hiç sensizlikte bile seni sevmekten...

Dilara AKSOY

BÜTÜN BU YAZDIKLARIMI UNUT

Bütün bu yazdıklarımı unut...Kaleme alınmış son veda bu...Resimler tozlandı yapraklar sarardı,yazken sonbahara gebe kaldım ben artık...Bu kadar mı büyümüşsün gözümde?Ve bu kadar mı hiçmişsin meğer...Artık sana son bir sözüm var;yüreğimden yüreğine gönderiyorum seni...Sadece kendini sevebilmen için...Bende artık bir sen daha kalmasın...Seni benim gibi seven biri çıkmayacak bir daha karşına,en azından bundan emin bir şekilde yalnızlığa yol alıyorum...Son bir gözyaşı akacak ölüm gelecek son defa aklıma...Ve perde kapanacak...Sen artık başka bir gemidesin,ben başka bir gemide...Hiçbir zaman “biz!”olamamışız meğer...Kendimi kandırmışım seni severken...

Sen çok ayrı bir yerdesin,Senin yüreğin çok ayrı nedenlerde sıralanmış...Benim yüreğim sadece sevmekle hükümlü...Şimdi hoşça kal,bu kez gerçekten hak ettiğin yer de kal...Seni sevmiştim ben...Hiç ummadığın kadar çok,umduğundan daha daha çok...Hoşça kal ve hep uzakta kal artık...Hiç yaklaşma,hiç yakınlaşma...Eller alsın seni sevda yerine,eller baksın gözlerine aşk diye...Bu yüreğim sancılar ortasında şimdi ama;biliyorum ki yeniden gelecek...

Hep böyle çaresizce bekleyip kendine kahretmeyecek...Umutlar gelecek bir gün bana,sancılarım çok fazla ama...Umutlar yeniden selam edecekler bir gün bana...Ben sadece seni sevdim...Ölümüne sevdim...Kara sayfalarda harcadın benliğimi...Sevmekten başka hiçbir şey yapmamıştım ben...Yüreğim;artık onu unut...Tos pembelerde bir yer beğen kendine...Ne büyük fedakarlıklarla ona gitmiştin oysaki...Onun hiçbir şeyymişsin... Kalbim;kendini çıkmazlardan ayır...Sen çok ayrı bir yerdesin,o çok ayrı...Ama bu kez azat et kendini ve de kendi kalbini...Bir peri masalıydı sona erdi şimdi,kitap kapandı...Bitmesini hiç istemezdim oysa,bir daha okunmayacak olan,bir daha tekrar edilmeyecek olan bir peri masalı bu...Ömrümden ömür gitti,canımdan canım...Sancılarımın baş başa artık yalnızlığa aşık,deli bir nöbetteyim,sakın gelme aklıma,yüreğime yerleşmeye çalışma...Umutlarım ölü bir sevdada kahrolmuş,buz tutmuşken sakın çıkma karşıma...

Sen kendine emanet,ben bana...İçimdeki hüsranlı perde elbet bir gün kapanacak...Kendini göremedin hiç,yazık olacak demiştim,bak işte oldu sonunda...

Dilara AKSOY

DÜN-BUGÜN-YARIN

DÜN-BUGÜN-YARIN

Dünle bugün yolda karşılaşmışlar.Bugün düne;”sen mazide kaldın artık,var olan benim!” demiş.Dün;şaşırmış,kalakalmış ve,”doğru ben maziye karıştım,fakat sen de hep var olacaksın sanma!” demiş.

Yarın çıkmış ortaya,ve de atılmış hemen:”Asıl kalıcı olan benim yarınlar daima umududur insanın ve de yarın hep beklenir” demiş.Fakat üçünün de atladığı bir durum varmış ki;üçü de bugünken dün,ve de yarın oldular üçü de tek bir şeyi var kılmak için var...Biz insanları yaşatıp,mutlu bir sabaha uyandırmak,mutlu bir dünü geride bırakıp bugünü kollamak,bugünü geride bırakırken yarını telâşla kucaklamak için...

Dün geçmişte kaldı,evet fakat dünden bugüne hâlâ izler var...Yarın ise belli değil,hep bir muamma var,sizler en iyisi mi şimdiyi yaşayın,onun her saniyesinde ayrı bir canlılık var...

Dilara AKSOY

İLK AŞKIM İLK ELVEDAM

Sonunda gerçeğine döndün masal prensim... Şu kısa hikâye için sana teşekkür ederim... Hiç pişman değilim, ama yolun sonu burası artık...

Buradan sonrasında bize çıkış yok... Seni canımdan çok sevdim ben... Senin hiç anlayamayacağın, umamayacağın kadar çok sevdim ben... Ama olmadı...

Gerçeklerle masallar bir evde kalamadı... Sen masal prensimdin, seni gerçekten dünyama, gerçek dünyaya almayı isteyen bendim...

Ve geldin, sana verdiğim o tahta eriştin... Ama ne yazık ki boğuldun yenildin... Masallar hep gerçekleri yorar derdim...

Bir kez daha yordu işte... Sen ilkimdin masal prensim... Hayatımda ilk defa seni gerçekten sevdim... Senden sonra kim olursa olsun bu değişmeyecek, her şeyin ilkini sen de tattım ben...

Her şey sevmek değilmiş, her şey sadece sevmekten ibaret değilmiş...

Şimdi gidiyorum... Yüreğimde senin aşkın, yıkılmış umutlarım ve de ben... Şimdi gidiyorum... Ama şunu bil ki; seni aldığım nefesten bile çok ama çok seviyorum...

İlk aşkım; ilk vedam seni çok ama çok ölüncesine çok seviyorum...

Sana mutluluklar, tüm mutluluklarımı sana gönderiyorum...

Dilara AKSOY

HAYAT MIYDI SENİ BENDEN UZAK TUTAN?

Hayat mıydı seni benden uzak tutan?Ya da ben miydim sınırı çekip,pusuda kendime aşık yalnızca kendimi arayan?Sen miydin korkak bir tavuk gibi sineye çekilen ya da ben miydim korkusuz bir savaşçı gibi geçinip,korkuları yorgan niyetine çeken?Hayat mıydı bizi altüst eden?Beklentilerimiz miydi sınırın ortasında kabusları seçtiren?Söylesene güzel sevgilim,neydi oluru olmaz kıldırıp,yüreğime feryat figan ettiren?

Susuzluğumda arıyorum seni,açlığımda bastırıyorum sensizliği.Yaşam boyu dilediğim tek şey ol istiyorum,sen de dile ki;büysün her şey gözbebeklerimizde.Böyle gelmiş böyle geçer demeden,saatlerin yarıştığı her anda sadece yaşayalım,yaşatalım istiyorum kusursuzca...

Kabuslarımdan bile çıkarmıyorum seni,onlar bile seninle güzel...Gözyaşlarımdan uzak tutamıyorum seni,sana akınca özeller...Lâkin kapatmışsın kendini kendine bile...Sorsan sorman gerekenleri,ağlayacaksın bir fısıltı gibi sadece...Göğsümde hançerin kaldı,batırma diyene kadar çoktan batmıştı...

Yok oluşlar mıydı bizi var edip varımızı yok'umuzu ezip geçen?Söylesene güzel sevgilim...Senden ayrı geçer mi saatler?Artık,artıklarım da bile arıyorum seni...Atmaya kıyamadıklarım dansın...Artık yüz tutmuş gönüllerde sızlayan yaramsın...Artık,sen benim sadece canımdan öte canımsın...

Şimdi bir kez daha kapatıyorum gözlerimi,hani karşımda mısın?Yoksun işte!Mavili pembeli,yeşilli morlu renkler ezberlemek isterdim gün be gün an be an kat be kat...Yoksun işte yine!Yokum diyorsan,yokum ben de...Nasıl olsa senin içinde bile saklı kalmaya hakkım yok bir kere...

Dilara AKSOY

YENİDEN MERHABA ÖMRÜM

Eskiye dair ne kadar yanlış varsa attım kirlilerimin arasına... Yine yeniden ömrüm olanı çağırarak istedim... Beni koru, beni kolla, beni sakın yalnız bırakma diye... Bu kez olmanı beklemeden, bu kez sancılar ortasında gezinmeden, sadece sevmeyi dilercesine sevmek istiyorum...

Evet, yine, yeniden sana uzanmak istiyorum... Yine Yeniden Merhaba Ömrüm; sancılarımdan bir köprü yaptım aylarca evvel... Yalnızlığın sınırında kol gezmedim, sevebilirsek bize fayda etmez zulüm demiştim... Çok askıya alındık... Ama yüreğimde yeniden bir kıpırtısın şimdi...

Çok acı verdi o ilk yağmur, o ilk sancı çok küstürdü beni hayata... Çünkü ömrümü benden uzağa taşımak istedim, ihanet bayrağını çektim...

Ama gelmeyecektin, gelecek miydin? Ne olursa olsun beklemeliydim... Sana seni sorup çekip gittim, acıtıp acıtmayacağıma bakmadan... Ama gelmeyecektin, gelecek miydin? Yalan bir sevdaya kaptırdım kendimi sonra, sonrasında yalan oldum...

Merhaba ömrüm; beni kabul eder misin bu defa? Zorluklardan mutluluk aşılabilir miyiz şimdiden sonra? Çok çaresizim, çok yaşlı, gözyaşlarım da çok yaşlı... Acıyor en dipte bir yara var, yangınım...

Artık çok ama çok gülmek, artık çok sevdiğini söylemek yasak... Tılsımını yitirdi her şey... Her şeyin ölçüsü oldu o yangın...

Seni çağırırken ilkim olmalıydın son yangınım olmalıydın, hepim ol, tekim ol ama ol demiştim her şeyim ol... Sen gittin ömrüm... Ben gittim, yalanlarla helalleşmeden değiştim... Şimdi yine sana sesleniyorum uzunca bir zaman geçti, çok geçti ve ben yine karşıdayım...

Yangını oynuyorum şimdi ömrüm... Yangını oynuyorum... Ben artık çok yanarım... Sana gel diyemem, seni mutlu edemem, ipleri çekildi ömrüm o delice aşkın... Korkusuz değilim ben... Ömrümü aldatırken, ömrümden oldum sonunda... Artık kimsesiz bir o kadar da yalnızım ömrüm...

Korkularından uzak olmak istiyorsan gel demiştim... Artık ben cesaretimi yitirdim bu yollarda çok ruhsuzum, suskunum...

Mürekkebimle aldattım seni, ilkim, tekim, hepim, sonum olmanı dilerken bir başka masala saldırdım kendimi, yüreğimdeki kurşunla vurdum seni...

Şimdi affedebilecek misin ömrüm? Affetme... Şimdi duyar mısın beni, duyma... Şimdi sevebilir misin? Fakir bir gönlüm var... Kanmaya hazırsan, bu kez yanmaya hazırsan gel... Çok bekletsen de, çok sızlatıp çok ah ettirsen de yine de gel... Senden sonra attığım adımların hepsi çamura bulandı, mutluluk bahçesiyle bir türlü selamlaşamadım...

Seni üzdüm mü ömrüm? Ömrüm; çekingen ömrüm... Yakılan, yıkılan bir yürek var şimdi... Korkularından uzak bana yakın olmak istiyorsan, gerçekten istiyorsan haydi sen de bu sözü fısılda...

Seni Seviyorum Ömrüm...

Yürekten yüreklerini ortaya koymuş fakat bir zaman sonra başka bir masalda yalan olmuş, asil sevebilen yüreklerini ağlatan, soylu dilencilere kanıp da yanan sevdalılara...

Dilara AKSOY

KOY VER KENDİNİ

Koy ver kendini sisli bulutların arasından... Kalmasın geçmişin tozlu yollarından tek bir isyan... Şimdi dinle beni ey yalnızlık! Bana sen bile sırtını çevirdiyse alınmam üzerime kopkoyu varlığını...

Kalabalıklar ortasından kopup da gelen bir hazan mevsimindeyim... Elimde sapsarı yapraklar, gönlümün limanında kurumuş, dudağımı uçuklatan yalanlar... Hangimiz yalan söylemiyoruz ki? Ya da hangimiz nedeni belirsiz özneler de takılıp kalmıyoruz ki?

Acılar batağından çıkaramıyoruz bir türlü kendimizi... Sanki acı çekmek mutluluğun tapusunun elimize tutuşturulmasına yetecekmiş gibi geliyor...

Bu kez sen kendini koy ver ey aşk! Nemli gözlerimden arta kalan sen olma... Dostlukların baki olduğu bu şehirde, üstüme alınacağı tek şey senden ayrı geçen günlerim olsun... Ne zaman mutlu edebildin ki beni, seni çağırma için yanıp tutuşmamı bekliyorsun?

Hançerli aşklar evinden ayrıldım... Yüreği acıyı kaldırmış fakat usanmış yük gemilerinin yolcusu olmaya karar verdim, saklandım...

Gel desem gelecek misin? Aşkı bir kere tutuşturdular yüreğime, ikincisine gerek var mı ki? Gözyaşlarım daha çok taze... Gülen gözler istiyorum etrafımda, sadece gülen gözler... Umursamaz tavırlar takınan sonradan "ben geldim" deyip alay konusu yapan şahısları değil...

Koy ver yalnızlık kendini, istersen bu kez sen de alma yanına beni... Sen orada ben burada birbirimizden uzaklarda türkü söyleyelim bari...

Kaybettim kendimi, bulsam başkalarına da derman olacağım... Çözumsuz sorularımın ardında görünmez oldum... İlacımı bulsam görünmezliğimden kurtulup haykırış senaryoları yazacağım...

Kaybedenler kervanına bilet ayırmıştım çok zaman önce değil... Taze bir gelin gibi... Sonradan kazanmayı arzuladım, kazanmayı istediğim dileklerim oldu arada sırada bir beni yaşatmalarını düşlediğim için...

İznimi çıkardım şimdi... Kimseler olmadan mutluluk alır mı koynuna beni? Gündüzler gecelerle dost olursa, yarınlarımız daha sağlam, bizleri yaşatabilir mi? Koy ver gitsin doğruluk hesaplarını yalnızlık... Kimselerin olmadan, kendine ait yalnızca kendini yaşayabilmek için...

Üşümene izin vereceğim bir zaman sonra sınırsız olacağına inandığım için...

Ve artık sen de yokken takvimleri yalnızlıktan da yalnız bir şekilde koparabileceğim... Koy ver gitsin yüreğim; umutlarım yaşam boyu bakidir...

Yeter ki ben onlara, onlar bana inanabilsinler... Zamanı gelince tekrardan yaşatırız birbirimizi...

Dilara AKSOY

CANIMIN İÇİ

Yüreğimden bir yol daha geçiveriyor canımın içine... Aşk iki kişiliktir sonuna kadar hiç pes etmeyenlerin gönül çizgisindedir...

Seni sevdim yâr! Seni hiç kimseleri sevmediğim, hiç kimselere erişmeyi düşlemediğim kadar çok sevdim... Beni seviyor musun yâr?

Öyleyse korkularını ver bana, izin ver ki; ellerinden tutabileyim... Neden inanmıyorsun ki? Sana yol vermek istemiyorum, seni göndermek hiç... Sarıl bana canımın içi... Yüreğinden yüreğime umut kıvılcımları yerleşsin, söküp atalım ne kadar olumsuz, ne kadar uygunsuz, ne kadar yanlış şey varsa... İnanmıyorsun canımın içi...

Seni sevdiğim kadar sevebilseydin beni, inanırdın en zor olanı yenip sadece birbirimizin olabileceğimize... Bu senaryoda bir daha ağlamak olmayacaktı canımın içi, ağlamak yoktu...

Ama bak yine yeniden akıyor gözpınarlarımdan yaşlar... Hissedebilseydin anlardın beni... Hep gerçek olman için duacı olmuştum, gerçeğin olabilmek için duacı olmuştum... Şimdi gerçeksın, şimdi gerçekten de benimlesin... Lâkin hâlâ bir gizsin...

Elveda deme bana canımın içi... Sakın korkma ben seninleyim... Bir inansın uzak mesafeleri bile aşkımızla aşabileceğimize... Aslında ben sadece seninleyim...

Seni seviyorum canımın içi, hep sevdim... Ben hep sadece seni bu kadar çok sevdim... İstedim ki sen de beni sev... İstedim ki sen de sadece bana şarkılar söyle... Aşkımızdan korkmuyorum sensizlik kadar...

Artık hep ama hep bizli masallar yaratıyorum gerçeğe dönebildik diye... Yalnız artık biz bu kadar gerçekken şimdiden sonrasında sakın ama sakın yakma beni canımın içi... İzin ver yanacaksak beraber yanalım, üşüyeceksek de beraber... Korkuyor musun canımın içi? Ben de korkuyorum ilk defa... Gerçekliğimizle yaşamamız gerekirken bu aşkı; sahteciliğin kurbanı olmamızdan korkuyorum canımın içi...

Hazırım artık sadece seninle olmaya, gelip alsana beni... Şu gözyaşlarım bana seni getirsinler istiyorum yarından sonra... Bütünüyle gerçek olup, bütünüyle benim ol... Sen de korkma canımın içi, sen de sakın ama sakın korkma... Benim inandığıma sen de inan ki; yıkılsın bu tabular...

Gerçeğim sensin canımın içi... Bir daha yalanım olamayacak kadar doğrumsun şimdi... Sakın pişman olduğunu söyleme canımın içi...

O zaman hatalarımdan pişmanlık köprüsü kurar, yalnızlığımın tapusunu alır, kimselere yüreğimden geçit vermem bir daha... Çünkü ben yalnız seni, çünkü ben bir tek seni, ölürcesine yalnız ama yalnız seni sevdim canımın içi... Aşk bahçem olup tek gerçeğim olmuşken, utandırma yüreğimi... İnan ki; zorlukları aşsın aşk limanımız... Sevince her türlü bela kolay gelir insana, gerçekten sevebilince...

Seni son nefesim olmanı dilercesine çok ama pek çok seviyorum canımın içi...

Dilara AKSOY

EY AŞK!

Ey Aşk! Sen nasıl bir şeysin ki, bu kadar sessiz ve de derinden yaklaşılabiliyorsun...
Ey aşk! Düzeni bozulmuş dünyayı bir de sen ters düz ediyorsun...

Kalbim birine adanıvermişti, şarkılar söylüyordum ardından boğum boğum. Sonra baktım ki şarkılarımız bile farklıymış, bedenler birbirinden ayrıyken.

Ey Aşk! Nasıl bir şeysin ki, arada yalnızlığa karışıyor bazen de sevilenin ardından akıtılan gözyaşı oluyorsun... Bir kere olsun bile dinlemedin beni, hep kendin şarkılar söyledin durdun... Bir kere olsun bile yüreğimdekileri göremedin gelip yerleştin, aniden oturdun... Ey Aşk! Yalpaladım sayende... Şimdi çok sevsem bile nafile...

Sen benden seni ve de çok sevdiğimi aldın... Şimdiden sonra sevebilsem ne fayda? Ey aşk! Sen nasıl bir duygusun ki, en körü en aptalı bile mutlu edebilecek kıvama getiriyorsun... Ama bazen de öyle çok mutsuz, öyle çok derbeder ediyorsun ki gülebilene yeniden bir kez daha aşk olsun!

Aldığım ilhamları bir gün sana geri vereceğim, yeniden mutluluk reçetemi yazabilmen için... Ey aşk! Çok seviyordum ben, en az senin kadar, ölesiye birini...

Sana anlatmıştım onu... Ona da anlatmıştım isterse senin bizim olabileceğini sonradan bizi "biz!" diyip yaşatabileceğini... Kabullendi sanmıştım... Şimdi parçalarım farklı yerlerde, her biri en umulmadık köşelerde... Ey aşk! Bizi kandıran sen değildin; senle beni kandırıp da kaçan oydu... Artık faydasız her şey...

Bu mukadderat değişmeyecek... Şansı bol olsun diye dualarımı etsem, şanslarım bana küsecek, yüreği daima sevgiye doymuş olsun desem, yüreğim elini eteğini çekecek... Gözleri hiçbir zaman ve de hiçbir an yaş dolmasın desem, gözyaşlarım kuruyup ah edecek... Söyle şimdi ne yapayım ben ey aşk! Çamura bulanmış ve yeniden yeni yüreklerde yeni bedenler de çaremi ararken, söyle ben şimdi ne yapayım?

Ey aşk! Mademki çok uzaktık onunla birbirimize... Neden yakınlaştırdın bizi? Mademki bir zaman sonra el olacaktık, bir başka sevda fırtınalarında esen rüzgâr olacaktık, neden bizi yakınlaştırdın? Ey aşk! Mademki acını yüreğimin en dibine atacaktın? Neden mutluluklarımla helâlleşmeme bile fırsat tanımadın?

Aşk! Sen nasıl bir şeysin ki aynı anda güldürüp aynı anda ağlatıyorsun... Sen nesen ki, kendini ne sanıyorsun? Yeniden gülebilmek için diyorum ve de yeniden sevebilmek için... Ona bile şans tanımıyorsun! Yalpaladım, lekelenmişim, en dipte bir yarayım şimdi... Ey aşk! Mademki onu uzaklara salacaktın neden yakınıma getirdin, neden yüreğime eriştirdin? Sitemler bitebilseydi sözleriyle boğulan çok olurdu...

İyi ki de sitemler var... Haykırış tabloları yerine... Son kez ve de bir kez daha dinle aşk! Affedilemez bir sevda türküsü dinlettin bana... Bunun için kızgın olmalıyım sana... Lâkin eğer şimdiden sonra umut takvimine koşturursan yüreğimi ve de bedenimi... Affedebilirim o zaman seni... Bu kez mutluluğun bayrağını devralmama fırsat ver...

Ey aşk! Eziyetlerini boşluğa sal da, beni sar... Sonra ben de sarayım yüreğime yol olmasını istediğimi... Yanlışlar ve de geçmişin en acı yüzü silinsin bir anda...

Aşk! Kabul ediyorsan bir kez daha sevindir gönlümü, kabul etmiyorsan var git yoluna... Bir zaman sonra selamını alırım belki, o hiç ummadığım yansımandan...

Dilara AKSOY

BAŞKA MASALLAR

İlhamımı başka masalarda, başka gerçeklik fırtınalarında bir başka sevdada aramalıyım artık... Tuzla buz olmuş gönlümün yangınıni söndürmeli hayata sarılmaktan korkmadan içsel savaşlarımı bırakıp, mutluluğa yaslanmalıyım artık...

Anladım ki; o yalandan da yalan sevdayı bir büyü hâline getiren benmişim... Satırlarımmış onu büyük yapan, gözyaşlarımı su misali akan... Doğruluk payımız olmadan aldanmışım öylece, kendimi bilmezce...

Deli yüreğimi bir zaman sonra tekrardan konuşturacağım bu deli yürek sevecek yeniden hem de hiç ama hiç yalana kaçmadan, yalan olmadan...

Yok, oluşarım olmayacak ben var olurken... Kördüğümlemlerim olmayacak sevdalarım sıralanırken... Demem o ki; çok sevmekten vazgeçmeyeceğim, yine de çok severek öleceğim...

Kalpler sıralanacak Diz boyu... Kimi altından kimi gümüştten ama en güzeli gerçekten sevebilenin olacak... Gerçekten sevebilen ve de gerçekten yaşatabilen büyük bir sevdada istiyorum...

Boyumu aşsın, haddimi aşsın beni şaşsın ama hiçbir zaman kendinden alıkoymasın...

Adı yalana karışmadan, elleri ruhumu okşamaktan caymadan sadece bana kansın beni alsın sarsın... Büyük bir aşk istiyorum küçük yürekler ve de küçük beyinler üstüne alınmasın!

Şimdi ilhamımı tüm evrenden alıyorum bittiğimi sananlar utansın! Ben esaretliği reddetmiş bir masal prensesiyim... Beni ben olarak sevip büyüklüğümü büyüklüğüne saracak, gerçeklerle masalları ayırmayacak olan masal prensim gelsin...

Ama o yalandan da yalan sevdanın sahibi; dudağını uçuklatan nedenlerle masalında kendine ait, seçtiği doğruluk paylarını sevsin...

Sözüm kızgınlığıma yenilmemi sağlayacak cinsten değil artık... Asil sevebilenlerin durağında inmişken, kine, nefrete yer yok artık... Beni anlayabilecek bir gönlün olduğu inancındayım ve o bana gelecek ben ona değil...

Seni bekliyorum masal prensim; yalanları unutturman, gözyaşlarımı dün de bırakmama yardımcı olman ve de büyük aşkını kocaman sevdama sarman için...

Şimdilik yollar benimle sınırlı... Gözlerimi kapattığımda elimi tutabilecek şahıs; beni aydınlayabilecek tek varlık olacaktır... Doğrularımınla doğrun olmaya geliyorum hayat...

Yine birbirimize kaldık...

Dilara AKSOY

SONBAHAR HÜZÜNÜYLE BERABER TAMAMIYLA UZAKLARA GÖNDERDİM SENİ

Sonbahar hüznüyle beraber tamamıyla uzaklara gönderdim seni... Benden ötelerde, bana daha bir yabancısın şimdi... Bu sonbahar sensizliğe daha çok alıştırdı beni... Hüzünlerim sadece, yalan sevdana kanışımındandır bunu bilersin... Sevgilim yok, sevdiğim yok... Adının baş harfi bile yok... Sana ettiğim vedalarım bir yenisini daha ekliyorum, aslında veda dolu bir sahne değil; yalnızca tamamıyla seni uzaklara saldığımı söylemek istiyorum...

Şimdi senin yerini vermeye hazırlandığım bir yürek var... Sen yerini çoktan kaybettin, yerini çoktan başkalarına devrettin beni pul yerine harcarken... Sen çoktan bendeki yerini yokluğa karıştırdın, canımdan çok sevdiğimi söyleyip değersiz olduğumu kanıtladığında...

Yazık... Biz olabiliriz diye düşünmüştüm, artık biz olduk da aşkımızı başka şahıslara fısıldayabiliriz sanmıştım... Yanılığarıma bir yenisini daha eklemekten başka bir işe yaramamış bu düşüncem... Artık senin için ağlamıyorum, sana ağlamıyorum, seni özlemiyorum bile... Arada bir aklıma geliyorsun eski bir dost niyetine...

Ama sen çoktan uzaklara karışıp el oldun bile... Beni hak ediyorsun sanmıştım, yüreğimdeki tahta erişince kıymet bilirsin sanmıştım... Yazık... Sanmalarla geçirmişim bunca zamanı...

Sanıp da yanılmışım öylece... Bu mevsim, geçmişte bıraktı seni daha çok... Bir önceki mevsimde, bir önceki zamanda, geçmişin en dibinde, çok ama çok tozlu bir yerinde kaldın... Bir daha da çıkarmayacağım seni o yerden... Şimdi yüreğime erişmekte olan biri var... Nedense bu yollar ürkütüyor artık beni, senden sonra içimde hep bir korku var...

Seni affettim ben... Çoktan affettim... Sen ne istediğini bilemeyen bir gönül avcısıydın, ben çok ama çok seven, bu uğurda kendini masalsı bir sevdaya adanmış gönül saziydim...

Senden kalan şarkıları bile rahatça dinleyebiliyorum artık, canım yanmadan... Demek ki artık sahiden de acıtmıyorsun, yalanlarınla yalanım olmuş, doğrularımın çıkmışsın bile, mevsimler birbirini kovalamadan, daha sensizliğin ilk mevsiminde hiç olmuşsun...

Yalan değil... Ben sana hiç yalan söylemedim ki... Belki doğrun olamadım ama hiçbir zaman da yalan söylemedim... Her gün artan bir aşkla sevdim, artan bir aşkla sana geldim... Yazık... Bu artan aşkla beraber artarız sanıyordum, hiçbir zaman değerimizi yitirmeden, ellere karışmadan, biz olmaya devam ederiz sanıyordum... Bu aşkta gereksiz yere çok şeyi olur sanmışım meğer...

Hepsi birer yanılgıymış... Ben seni çoktan affettim... Affetmesem ne olacak ki? Hep bir başkası tarafından bu kadar çok sevimeyeceğini iddia eder dururdum... O kadar ki aşkla doluydum...

Şimdi bir kez daha yalnız kalma, yalnızlıktan korkma diye, bir başkasının seni benim seni sevdiğim kadar çok, benim seni sevdiğim gibi sevmesi için duacıyım... Sen henüz büyüyemeyen bir yüreği taşıyorsun, bu nedenle ürkek, bu nedenle hayata öfkелisin...

Sanmıştım ki, yine sanarak yanıltmıştım kendimi... Sen bir tanesin, sen çok özelsin, sen Allah'tan bana bir nimetsin... Doğrularımızla yanlışlarımız çarpıştı seninle... Yazık...

Şunca satırda kaç kere yazık dedim kaç kere kahroluş sahnesini devam ettirdim bilmiyorum... Ama bildiğim bir şey var ki; sen yoksun, üstelik gelsen bile artık benim için yoksun!

Bu seveda da, bir şans tanıyacağım kendime... Onu sana benzetmeyerek, onu sen sanmadan, yalnızca "o" diyip de severek... O zaman bir kez daha yabancılaşacak belki de hissedeceksin bütünüyle benim için, içimde yok olduğumu...

Kim bilir, belki de hissedecek, gözlerinden bir türlü akamayan o gözyaşlarını harekete geçireceksin, duyguların kabarmak, o küçük yüreğine lanet edeceksin! AMA iş isten geçti diyip bir kez daha ah ettiğinde, kara kaplılara gömüleceksin!

Bu mevsim seni daha çabuk, daha hızlı unutturdu bana... Yazıyorsam sırf unutulduğunu anlaman için...

Dilara AKSOY

Seni saklayamayacak kadar çok seviyorum sevgilim... İstiyorum ki herkes duysun aşkımızı... Lâkin sen saklanmaktan yanasın, anlıyorum hiçbir zaman açık yüreklilikle ortaya çıkmayacak, aşkımızı çıkarmayacaksın... Oysaki aşk hikâyemize başlarken ne inançlarım vardı... Biz birbirimize aittik artık ve de kimselerden saklamamıza lüzum yoktu...

Gerçeğe dönmemize lüzum bile görmeden bir gün çekip gidecek misin? Oysaki ben bizle başlayıp sadece bizle sona erdirmek istemişim birçok şeyi...

Yaşadığımız şey gerçeğe dönemeyen bir aşk oyunu mu sevgilim? Tövbelerden uzakta, gerçeklerden çok ama çok uzakta, sonsuzluğu unuttu, unutturmuş; yalnızca şu anımızda... Birbirimizi geleceğimizde de yaşatmamızı istiyorum... Ne olur bitmesin... Ben seni sensiz de çok sevdim, lâkin şimdi sen varsın, haykırılım istiyorum...

Gitme Sevgilim... Gitme... Ne olur sen de iste ki; bir gün gerçeğe dönelim... Uzaktan uzağa sevme faslımız bitsin, yan yana aşkı bertaraf edelim... Sana kızıyorum, bizi başkalarında yaşatmaya bir kez olsun ihtimal vermediğin için... Bana seni anlatmayı her şeyi mahvedenin ben olduğuma inandığın ve de inandırmaya çalıştığın için...

Bu şekilde bile seviyorum... Ama aşk hikâyemizin sonunu bir türlü çözemiyorum... Gerçeğin olamadım henüz, olsam haykırmaz mıydın? Geleceğinde de yer alamadım bir türlü, yer alsam şu anıyla boğar mıydın? Birbirimizden gitmemize meydan verme istiyorum... İstiyorum ki birbirimizden gitmeyi düşündüğümüz anda bile birbirimize dönelim... Lâkin sen de yerimi az çok görüyorsun...

Mesafeler ortasında bir gönül eğlencesi... Ellerini tutmama bile izin vermeyeceksin, o sözler aşk oyunumuzda kalacak... Ve kapıyı çarpıp acımasızca bir gün gidecek misin?

Susup ardından sessizlik köprüleri kuracağım, gözyaşlarıyla denizleri, gölleri şaşırtacağım... Bırak da sevgilim; böyle bir aşk yüreğimize oturmuşken yok etmeyelim... Bırak da haykırılım, ne olur bu kez bırak...

Eskiden benim olman için sana yalvarır dururdum şimdi ise; bizi ilan etmen için senden şans istiyorum... Bizi herkese anlatalım... Bizi birbirimize anlatmaktan vazgeçip bizi başkalarına da taşıyalım... Yoksa kahrolacağım yoksa sonunu göremeden aşk oyununda kurban olmuş olacağım... Beni anlıyorsun değil mi sevgilim?

Sesimi duyuyorsun şimdi öyle değil mi sevdiğim? İstiyorum ki; bizi haykırıp bizi sonsuzluğa taşıyalım... Çok geç olmadan bu aşkı yüreğimizden, her bir hücremize taşıyalım...

Susuyorsun... İşte yine susuyorsun... Sendeki yerimi biliyorum, yalnızlık köpründe sana eşlik edecek bir dost arıyorsun, onu da seçtin, beni öyle görüyorsun... Bende yerin hiçbir zaman küçülmedi, küçülecekken büyüdü ben küçüldüm... Korkularıma gem vurdurdum, seni kızgınlığımla bile çok sevdim hep, hep yüreğine şiirler şarkılar büyüttüm...

Bu aşk serüvenini istedim ki herkes okusun bizden sonrakiler bile nasıplensin... Oysaki sen sadece bir gizsin... Daha ne kadar böyle kalmaya gönüllüsün daha ne kadar süre beni bir muammanın ortasında yaşatacağın bilmiyorum... Bildiğim tek bir şey var ki; İnançlarımı yıkabilecek zemini hazırladığında yüreğim senden nefret etmekten bile utanmayacak, onun bile asilliğini yaşayacak... Bu senin elinde... Yüreğini tam olarak esir alamamışım, nedense sözler hep sana ait, baştan sonuna kadar... Yüreğim zaten sana ait bari konuşma fırsatını verebilseydin bana... Bu yolun sonunda çıkmazlar mı var? Aşktan utandım hiç gerçek olamadığım kadar...

Dilara AKSOY

ANLADIM

Her vazgeçiş beni sana mı getirecek? Yazılmayacak, çizilmeyecek ağzıma sakız olmayacaksınız... Ama olacaksınız... Aslında gitmedin yüreğimi hançerleme görevi sana düştü... Kabullendim seni de hançerini de... Bir zaman geldi susturdum nağmelerimi...

Bana ait olan her şey sana aitti aslında, ben sen farkında olmasan da sen olmuştum ben sana aittim ben artık sendim... Artık ağlamıyorum, ağlamaya gücüm var da mı gözpınarlarım harekete geçmiyor yoksa o gücü yitireli bayağı bir zaman mı geçti bilmiyorum...

Çok zaman geçti yürek burkanım, çok zaman geçti... Sen geçen dört mevsimde kaldın... Şimdinin seninle bir alakası yok artık bir sen daha yok...

Yani diyorum ki öz Türkçede sana ait tek bir kelimem bile kalmadı şimdi nasıl bir söz bekliyorsun ki benden? Sana edilebilecek tek bir güzel söz bile yok...

Hani nasıl denir; nevi şahsına münhasır hiçbir şey yok... Karşına ben olarak çıktım beni ben olarak anlayamadın farklı bir dille farklı bir kimlikle farklı bir duyguyla koşmak istiyorum şimdi sana... Korkudan kapını iki kez kilitlemişsin gönül kapın açılmamacasına kapalı şimdi...

Biz bittik, biz bitince benden sana devredilen tüm alışkanlıklar, tüm duygular, bütünsel savaşlar yok oldu... Senden bana hiçbir şey kalmamıştı tek bir sözün hediye oldu...

Paketleyip sana göndermek isterdim iadeli taahhütlü hem de... Ama yüreğimin kuytusuna hapsettim hediyeni... İade edersem nefret edemem ki senden... Hani daha önceleri çok isterdin nefretimi görmeyi, işte şimdi görebilirsin çapulsuz hayalimde...

Hâyâlinin dokunuşları sessiz çığlıklarımdır artık söyle de bir an önce dönsün sana elimden ve de yüreğimden bir kaza çıkmadan! Büyük bir aşkın nefreti de büyük olurmuş... Çok sevip çok ama çok nefret ederken anladım bunu... Çok sevilenin de gözleri daima kör olurmuş sevildiğini bile bile çekip gittiğinde anladım bunu...

Dilara AKSOY

YAĞAN YAĞMUR

Gözyaşlarımı seninle yarıştırmaktayım şimdi ey güzel yağmur! Onlar seninle yarışarlarsa belki ben kazanırım bir süre sonra mutluluk alır beni koynuna başlar sevmelerimin estiği o sıcaklık, duruluk...

Kendi kendimi avutup durduğum her şey bir zaman sonra karşıma gerçek olarak çıkıp yüreğimi talan bir hâle getirdi... Şu gözyaşları da ondan ibaret...

Yağ haydi yağmur! Yağ...Hızlanıyorsun gittikçe; gözyaşlarım haydi sen de yağ! Çamurdan bir ev yapın sonra sadece ikiniz için... Sen ve de yağmur için... Fırtınalar koparken oraya sığınırım ben de... Korkmam o zaman kara bulutlar gelse de...

Haydi yağ yağmur yağ! Yüreğimden acı bir serüven geçti durma da yağ! Çok sağanaksın, gözyaşlarım seni geçemez... Aniden başladın, yüreğim senin kadar hızlı değil; böyle çabucak yasa giremez...

Damlalar yüreğimin pıhtısına eriştiler... Yüreğimden akan kanları temizlediler... Mutluluk bakiydi o hep benimle, bende kalacaktı... Şu yağmurun sesiyle çelme takip gittiler...

Bu gece de derin bir boşluk, bu gece de kopkoyu günlerin soğukluğu...

Seni sevmekten vazgeçersem hayat ; inançlarım küssünler bana, seni sevmeyi unutursam yüreğim; kalles zaman vursun bana...

Ama seni severek ölürsem hayat; kıpkızıl gökyüzü yoldaş olsun bana...

Niyetimi bilmeden küstürdün beni bana, kahrolsun hiç dinlenmemiş, hiç umursanmamış fırtına misali anılar...

Dilara AKSOY

İKİ YALNIZ YÜREĞİN BİRLİKTE OLMA ÇABASI...

İki yalnız yüreğin birlikte olma çabası... Aşk böyle nitelendirmiştim sevgilim... Aşk bu kadar ki çıplak görünmüştü gözüme ve böyle nitelendirmiştim... Şimdi biz varız, şimdi sen ben kalkmış durumda ortadan ve sadece biz varız... Ama biz birbirimizi gelecekte de var kılmak için mi varız? Yoksa sadece yalnızlığımızı birbirimize sarmamız için mi birbirimize dayanmaktayız?

Aşk bir masaldı önceleri gözümde... Sen ise bir masal prensiydin gönlümde... Lâkin şimdi gerçeğe döndük seninle... Lâkin uzak mesafeleri bile aşamıyoruz birbirimize sarılıp yeteri kadar saramıyoruz yüreğimizi yüreğimize... Bu aşkın sonu ne olacak sevgilim?

İki yalnız yürek bir gün kalabalığın ortasına karışıp birbirinden mi kopacak? Yalnızlık kokan bir aşkı bu denilip, mevsimler sen de başka ben de başka mı olacak? Bendeki gerçeğe dönmüşken daimi olma çabası... Sendeki türlü soru işaretlerinin ortasında zamanı yalnız geçirme arzusunun dışında seni seven bir yüreğin ardına sığınma çabası... Ben sadece seninle bir hayat istedim...

Güne seninle başlamak, günü seninle sonlandırmak ve de yanımda sadece senin olmanı dileyip senin varlığınla ısınmak... Önceleri imkânsız bir aşkın senaryosunu yazmışım senin için... İkimiz diyemeyecek kadar bile cesaretsizdim, onu bile layık göremiyordum kendime... Şimdi ikimiz varız bu mürekkep kokan satırların baş harfinde... Lâkin ikimiz gerçek miyiz? Yoksa sende yaratmış olduğum masala kanıp ona mı aldandın? Biz neyiz seninle sevgilim? Yalnızlıktan korkan ve de bu nedenle birbirini seçmiş biçare gönül tuzağı mıyız?

Ömrümde seni; yanımda seni, kalbinde kendimi, gözlerinde gözlerimi görmek istiyorum... Gerçek miyiz sevgilim? Yoksa gerçeklerden korkan bir masal mıyız seninle?

Eğer masalsak; bu masal hiç bitmesin istiyorum... Eğer gerçeksek; hiçbir şekilde yalana kaçmayalım istiyorum... Hep doğru kalalım, doğru olalım... Ve de gerçekten sevelim birbirimizi tüm gerçekliğimizle... Soru işaretlerinden kurtar beni... Ne olur yanılığ perdesini tekrardan aralatma bana... Gerçekten gerçekliğiyle sevebileceksen kal yanımda... Yüreğimi utandırma ömrümü törpüleme bana...

Şimdi bir kez daha soruyorum sevgilim... Biz neyiz? Yan yana değiliz soluklarımızda değiliz, uzakta değiliz... Biz neyiz? Sadece yalnızlıktan sıkılmış birbirinin hayatında konuk olmayı seçmiş iki çaresiz miyiz?

Yüreğimi yarımplatmanı istemiyorum... Hiç azalmasın yüreğim seni gerçekten sevsin ve de hep çoğalsın... Yüreğinde gerçekten yer edinmeyi istiyorum... Bir zaman sonra birbirimizin hayatında kopamayacak kadar yer kaplamamızı...

Temennilerden bir ev yaptım... Yerleşirsen eğer; gel beraber yaşayalım ve de yaşatalım... Sonrasında tüm dileklerimizden bir köşk yapalım... Ama biz birbirimizi değil; en önce kendimizi kandırmayalım...

Beni sevmeni ümit ettiğim için mi sen de kaldım hep? Seni sevdiğime inandığın için mi beni seçtin uzağında yaşasam bile? Kandırmacalar dan iki yürek yarattık seninle... Susuyorsak bu yüzden... Çok kandığımız çok ama çok yarımладığımız ve de bir türlü çoğalmaya olan inancımızı yaşatamadığımız için... Bizi sevebilecek başka gönüllerin olmadığına inandığımız, inancımız doğrultusunda bir seçim olduğumuz için... Lâkin sen seçimimden öte canım ol... Bırakma beni... Şaşırtalım herkesi... Çok sevelim gerçekten çok sevelim... Bir başka deyişle deneme hakkımızı sevmekten yana değil de; beraber ölmekten yana kullanalım... Eğer varım diyorsan; gerçeğizdir... Yok'um diyorsan; masal bile olamayacak kadar sahteyizdir...

Dilara AKSOY

YASAKSA YASAK

Gözlerin var mı yine aklımı çececek? Sözlerin yok mu bir kurşun gibi değip geçecek? Doğru ya, bir sen daha yoktu artık gönül limanımdan geçebilecek...

Gözyaşların var mı saatler ve de yağmurlarla yarışabilecek olan? Şimdi minnettarım sana şu kalp ağrıyla... Bana yaşattığın şu acılardan ötürü sana teşekkür ediyor, rabbime de şükrediyorum... Varsa yaşanabilecek acılar; demek ki yaşıyorum... Gittiğin için artık sana kızmıyorum, yüreğimde burkulmuyor, sadece alışkanlık ya bazen özlüyorum...

Ellerin var mı ellerime değebilecek? Yasaksa yasak, ben onları istiyorum... Sözlerin yok mu yüreğimi bir kuş gibi çırpındırabilecek? Haydi bekliyorum...

Doğru ya, bir sen daha yoktu artık içimde, kendimden bile saklamamı sağlayabilecek... Ben artık masallarla gerçekleri bir seviyorum, bir taraftan masallara kanıp öte yandan gerçeklerimde başrolü kapıyorum...

Bak işte yine yeniden sevebiliyor, çok sevdiğimi söyleyebiliyorum... Şarkıların var mı bana seni hatırlatabilecek? Nağmelerin var mı gözlerimden yaşları süzdürebilecek? Hiçbir şeyin yok mu artık bana bir parça olsun vermeni sağlayabilecek? Ne sen bana aittin, ne de ben sana... Ne de gözyaşlarım sana hatıra... Bedeller ödendikten sonra acı mazmış canlar...

Ödedim tüm bedellerimi, acımıyor artık canım... Gülüşlerin var mı yine, eskisi gibi yüreğimi ısıtabilecek? Gülüşlerin var elbet, göremeyeceğim... Doğru ya, bir sen daha yoktu geleceğimde... Mazimin en ıslak, en soğuk yerindeydin, çıkarma çabasında yüreklerimizi ziyan eden de bendim... Kirletmemeliydim masalları gerçeklerle. Güzel rüyaların var mı bana verebileceğin, kâbuslarımdan beni çıkarmanı sağlayabilecek? Yoksa uykularımı al git sinsice... Doğru ya, çoktan gitmiştin, bir sen daha yok ki bana yardım edebilecek... Hıçkırıklarımı duyuyor musun? Duyamazsın, hâyâlin de ölü sevdalara gömüldü, nasıl duyulabilecek?

Şimdi dimdik duruyorum, bedellerini ödemiş, tebessümlerini yüzüne aksetmiş, gözyaşlarını içine hapsedmiş bir ben olarak... Yeniden sevebilme gücünü idrak edebilmiş, yine asil kalmayı becerilmiş bir ben olarak... Duyamazsın, göremezsın, sevemezsin, gelemezsin, yasaksa yasak... BANA yalnızca sevdan yasak... Başka yasakları almadım yanıma, günahında değil benim boynuma... Harcanmışsa harcanmış zaman... Ötesine laf yok... Yüreğin var mı sevdiğimi söylediğimde kanatlanabilecek? Bir sen daha yok ki hayatımda, artık ne değişecek?

Zulümse zulüm bana zulüm... Yeniden yepyeni bir kördüğüm... Yasaksa sevdan yasak, ötesine lafım yok... Yeniden sevmelerimi kattığım yüreğimde, yasaksa bir sen daha yasak... Kuralların var mı değiştirip dünyamızı değiştirebilecek? Doğru ya, bir sen daha yoktu yeni günle beraber dünyamı değiştirebilecek...

Dilara AKSOY

DAHA ÖNCE ÇOK ANLATILDI BÖYLE...

Daha önce çok anlatıldı böyle, bu kadar derin, böylesine acı aşklar serüveni...

Çoğu insan yazdı hislerini, kaleme döktü... Mürekkebi oldu sevda yemini...

Bende mürekkebimle seni anlattım, anlatmayı düşlediğim sessiz çığlıklar limanında konaklarken...

Aldatıyorum kendimi, kendi çığlıklarım, sonra seni, sonra sensizliği, sonra sessizliği, sonrada herkesi...

Sözler aynı, gözler aynı, acılar aynı, aynı yasaklarda saklı; bir o kadar ayrı gayrı... Yok, böyle geçmiyor ömür, ömrüm çok daha farklı yollarda bayrağı devralmalı...

Başkaları seni senden çok tanıdı, senden bir o kadar nefret etti, hatta bazıları nasıl olur böyle bir aşk dedi de kafaları karıştı, bu aşk herkesin kafasını karıştırdı... Sen hep aynı yerde, aynı iklimde, ukalalığın sınırında bir o kadar kendinle kaldın...

Şimdiden sonra gözlerimi kapatacağım, hiç kimse hiçbir şey gelmeyecek aklıma... Sonrasında başımı dik tutacak, göğsümü de gereceğim...

Adın beynimden, aşkın yüreğimden silinip, yararlı aşklar köprüsüne tüm benliğimi atacak... Daha önce çok söz verenler oldu böyle, seviyorum deyip de sonradan çekip gittiler... Onlar ölü aşklarda bir üst mertebeye eriştiler...

Kerem'le Aslı, Ferhat'la Şirin gibi olamadı kimse... Leyla ile Mecnun dillere destan, benim aşkım onların yanında külliyan yalan...

Anlamsızlarda boy gösterdim, dopdoluyken yalanlarla raksettim... Sonrasında adım düzensiz hayatlar bölümünde en ön sırada yer aldı... Şimdiden sonrasında hiçbir şeyde gözüm yok kendimden başka... Kendi kalemimi kırıp yeni bir düzen yaratacağım...

Daha önceleri mutsuzluk benimle âşık atabilir sanırdım, şimdi yanımda bir hiç adeta... Sevimsiz insanların sıfatıyla gözyaşlarıma ikramiye çıkartmam...

Seviyor musunuz beni? En az benim kadar... Görüyor musunuz gözlerimde mutluluk haneleri var... Umudadır tüm yolculuk, başarıyadır attığım her bir adım ve telaşım hep onurluk alabilmek içindir sakın ki böbürleniyorum sanmayın!

Üşütük sevdalar, sihirli anlar, yapmacık, düzenden ayrı dostluklar bir çöp yığınında kaldı... Sarılabilir misiniz bana? En az benim kadar...

Korkmayın dostlarımla düşmanlarımı ayırt edebilecek seviyeye ulaştım, toluğumdan bir parçacık eser kaldı... O da içimdeki çocuğun yaşayabilmesi için... Toplumdaki sıfatımı da çok iyi biliyorum, güler yüzlü, sevgi keleşi, başarı tomurcuğu; takdire değer, dik selamcı!

Ukalalık olarak algılamayın, olumlu enerjimi yansıtabilmek için bir kıvılcım bu yalnızca... Ben de en az şefkate muhtaç bir keleş kadar özgürlüğü isteyen biriyim... Lâkin özgür olabilmek için, özgürce düşünmek lazım!

Bakın işte onda şüphe dolu biçareyim! Hayatla yan yana yürüyoruz, sarılmak isterken iterdi önceleri, şimdi o sarılıyor...

Daha önceleri, önceliklerim tek yönlü sanırdım... Şimdi önceliklerim dört koldan sarıyor beni, "biz varız!" dercesine... Ahtapot gibi hissediyorum önceliklerimi, sonra- son olarak gördüklerimde var...

Hiç başlamamış, hiçbir şekilde dengim olmamış lâkin hazırlanıp da beklediğim sonlarım... Beni hak edebilir misiniz şimdiden sonra?

Kimse hak edebilir miyim demez ki... En cesur yürek bile kaldıramaz bu lafi... Yalan mı yoksa? Sözlerimi anlayacaksınız, yüreğime konup da hiç ama hiç ayrılmayacaksınız... Biliyorum bu yolda hep yanımda olacaksınız...

Daha önceleri korkardım kendimden bile... Korktuğum tek şey; ALLAH... Yüce ALLAH... Ama o içimde, o şah damarımdan bile yakın... O bende...

Koruyacak olan da o, büyüklüğünden korkulacak olan da o... Hatta şu ilhamı bana verip, beni yücelten de o...

Takdir onundur, ben ve de sizler onun aciz kulları, yoktan var edilmiş, bazen kaderci; bazen yürekli, bazen de seçim

dolu kulları...

Daha önceleri ayrıntılara inmezdim... Şimdi ayrıntılara önem verdim, ayrıntılar sanki boynumun borcu...

Bundan sonrasında bana laf düşmez, yaşadığım hayat anlatacak her şeyi sizlere... Beni seviyor musunuz? En az benim sizleri sevdiğim kadar...

Ben seviyorum, hayata sarıldığım şu an kadar...

Dilara AKSOY

GURURUMU TAPULADIM

Gururumu tapuladım, kimseler benden alamayacak bir daha... Acı çekmek bile parayla olsa keşke... Lâkin o zaman beş parasız olanlar ne yapacak?

Acısız, parasızlığın mührünü mü basacaklar? Misafir oldular umutlarım bu gece de bana... Bir sakıncası mı vardı senin için? Çok geç değil mi, yalandan da yalan o sevdaya sırt çevirmek için?

Yüreğimle çok kavga ettim, aylarca baş edemezken, tek bir çelme onu kendine getirdi... Sonrasında gururumu tapuladım, bir sürü duvarlar örmeden, yüreğimin acısıyla kala kalmadan önce...

Önlemimi almak istedim... Ya da mutsuzluk parayla satılsa keşke... O zaman zenginler bile almaz ki... Hani bedeli olan her şeyin, acı bir yanı olmasa...

Ne bileyim hayat hep tatlılardan ibaret değil ya... Yeter ki hayata kan kusanlar fazla olmasa!

Seni bana geri verdiler hayat! Umudlarım tazelenip, bir de kendim güzelleşirken bana seni verdiler... Ama onu aldılar!

Doğru sanıp da, sağı solu, arkası, önü; her bir yanı kördüğüm dolu, ömürlük sanılırken zulümlük sevdami; onu aldılar benden!

Takas yaptık yani... Ben aşkıma hayat uğruna feda ederken, seçimlerimden ötürü madalya verdiler... Yine de aldanmadım gülen yüzlere, gururumu tapuladım, şerefimi asla ama asla satılığa çıkarmadım!

Bir anda çocuk oldum, büyür oldum; büyük oldum, kadın oldum, erkek oldum; yaş oldum, kupkuru oldum... Söner oldum, yanar oldum, paha biçilir, paha biçilemez oldum! Bir anda sersefilken güçlenen oldum!

Hayatı yaşayarak gören oldum... Gözyaşlarımı sandığa kaldırdım, değeri biçilemezmiş... En buruk anların kıymetini bildiren tek gerçekmiş...

Sonunda bilen oldum... Her şeyi bilip, her şeyi gören... Hayat yormazmış aslında, yoran hep ama hep bizlermişiz kısa mesafelerde bile...

Bitti mi sorgular? Çetin sınavlar bitti mi? Yoksa esasında şimdiden sonra mı başlıyor? Susuyorsunuz, hep ama hep satırlarım uçtuğu anlarda...

Hızıma yetişebilene hayatım armağan olsun! İmkânsızlıklarla dolu endişe anlarındayım... Ruh hâlimin kapsama alanı dışına sizleri de mi almalıyım?

Gülün şimdi... Sizler bunu hak ettiniz! Sevgiler parayla satılamayacak kadar değerli... Değerli olanların değerini bilebilsek keşke...

Keşkeler hep ama hep azınlıkta olsa... Kim bilir belki bir gün...

Güneşin doğduğu bir anda, aniden... Korkunun ecele faydası yok demişler... Korkularımı çamura attım, kimseler o çamura batmasa keşke...

Soru işaretlerim yine ünlemlerimden fazla çıktı... Sorularımda kendimi bulmaya çalışmasam keşke...

Dilara AKSOY

ANLAMSIZ HER ŞEY...

Anlamsız her Şey... Dokunduğum her Şey, bakıŐıp durduğum hayat...

AnlamsızlaŐtıran birćok Őey varken, anlamsız her Őey... G6nl6mdeki yaraları sarabilecek, g6zyaŐlarımı silebilecek biri yokken anlamsız artık her Őey!

Hić kimse anlamıyordu en anlamlı hâllerimi bile... Ve de hić kimse bakmıyordu, sevgi taneciđi olduđum hâlde...

Aslında ben 'o' herkes, dediğim tek bir kiŐiye kırgındım... O beni hić anlamamıŐtı... En anlamlı hâllerimde bile...

İŞte o y6zden bir anda anlamsız bir hâle gelmişti hayat... Sevmeler bu kadar ki uzaktı artık...

Üstü kapalı artık her Őeyin, her Őey tek bir Őifrenin içinde gizli... Sevinçlerimden, h6z6nlerimden kimselere vermeyeceğim, kimselerle hićbir Őey paylaŐmayacađım... Yarım asırlık bir 6m6r hikâyesi gibi...

Senaryomda bir tek kendimi yaşatacağım... Telâşlarım da beni terk ettiler...

Çocuksu sevinçlerim birbir sıralanıp veda mektuplarını verdiler elime... Anlamsız her Őey, sen bana gelmezken, ben bana kalamazken ćok anlamsız her Őey...

Anlam aramaya ćalıŐmak ćok anlamsız... Anlamsız bu Őehir... Őu g6neŐ y6ređimi yakıyor, yađmurlar üŐ6t6yor, lâkin onlar bile anlamsız...

Gelme sakın... Gelmeyi d6Ő6nm6yorken sen; ben seni ćađıramam ki, gelme o zaman, g6r6nme de hić... D6Ő6lerim yasaklanır, her Őey yarım yamalak ruhum bedenimden ćıkar, yaŐayamam, o zaman ŐaŐırtırım...

Senin ićin 6lebileceğime inanmadığın o anlarda, o zaman ŐaŐırtırım...

Anlamı olabilecek tek bir Şey arıyorum Şunca anlamsızlıkta... Bir sen varsın...

Lâkin sana "gel" diyebilmek bile anlamsız... Bitti yarım kalan her Őey... 6mr6m; sana 6mr6m diyebilmek, o hâlâ ćok anlamlı... Senin gibi, ama sana "gel!" diyemem ki artık...

GidiŐlerin ćođalırken, gelmeni bekleyemem ki artık...

Dilara AKSOY

YOKLUKLAR İÇERİSİNDEYİM

Yokluklar içerisindeyim... Beni anlar mısın ki şunca kırgınlığımdan sonra? Biz birbirimizi taşıyamadık... Yükümüz ağırdı, ağır bedeller ödedik...

Ama ben senden ve de senin aşkından sonra kendimi aldattım... Gözyaşlarım bile akıyor ya şimdi, donup kaldım... İşte yine aynı melodi!

İşte yine pişmanlıklar, huzursuz anlar... İşte yine mürekkebin sana tutunmaya çalıştığı anlar...

Seni seviyordum ben... Seni gönderecek cesareti nasıl buldum bilmiyorum, ama sen gidebilecek gücü hemen buldun... "Gidemem!" deseydin, öldürdüm senin için ilk aşkı...

Aldatmazdım kendimi, benliğimi; senden sonra tutunmayı dilediklerimi askıya alırdım, sadece sen ol diye... Ama sen kolayca gittin!

Peki, bitebildin mi? Hâlâ bazen hesapsız sorgusuzca, geliyorsun aklıma...

Unutamıyorum desem sevinecek misin? Unutmak için başka yüreklere tutunmaya çalışıp, yüreğimi ziyan ediyorum desem acıyıp da gelecek misin? İşte yine aynı melodi!

Seni bana taşıyan, beni sana bağlayan... Zaman çabucak geçiyor... Sen hiç bilmeyeceksin senden sonra yaralarımı sarmaya çalışıp da daha çok canımı acıttığımı... Sen hiç bilemeyeceksin bazı geceler nefessiz kalıp hıçkırıklarımla savaştığımı... Sen hiç bilemeyeceksin hayatımın anlamı olup, her şeyimi çaldığını!

Seni sevmiştim... Bir annenin yavrusunu sevebileceği şiddette, canım sayarak... Seni canımdan çok sevmiştim; her türlü fedakârlığı yapıp, zamanımı sana harcaııp da...

Şimdi nefeslerim yarım... Yüreğim atıyor mu, yaşamamı sağlayabilecek kadar işte... Ama yürek çarpıntılarım apayrı, onlar sende kaldı... İsteyemem de gülersin, yaralanırım...

Seni gerçekten çok sevdim! Sonrasında başka yürekleri sana benzettim, hatta sırf özel bir yerin olmasını diye, onları senden daha iyi gördüm, yücelttim! Gerçeklerden kaçtım... Nefretle dost olmaya çalıştım...

Ama bugün söylüyorum işte... Her gün gizliden gizliye, belki gelirsin diye bekliyorum... Hâlâ bekliyorum... Ama gelmiyorsun, sen gelmeyince derbeder yüreğimin sancısıyla uğraşmayayım diye başkalarını yüreğime oturtmaya çalışıyorum...

Seni hâlâ seviyorum... Ama artık aşksızlığımın ve de sensizliğin faturasını başkalarına kesmeyeceğim... Gelmeyeceksin, sen beni hiç sevmedin ki...

Sevmeyeceksin, sen benim seni canımın en özel köşesine oturttuğumu hiç anlamadın ki... Ve de bilmeyeceksin artık gözyaşlarım yüzümü ıslatmıyor, her bir damla yalnızca yüreğime akıyor...

Kim bilir belki de aradığını bulmuşundur, ya da bulmak için fırsat kolluyorsundur... Oysaki benim bulduğum her şey de sen varsın...

Nasıl yaptık bunu, nasıl? Mademki yüreğinde yaşatamayacak, öldürecektin beni, neden geldin? İmkânsızlığıyla baş edebilirdim, şimdi imkânsızlıktan öte çok derin bir sızı, bir yarasın... Nedenlerimin en başında tek sancımsın!

Kimseleri sevmek istemiyorum... Bir başkasını sevdiğim zaman hep sende olanları sevdiğim kişide arıyorum... Bulamayınca seni geri istiyorum ve sen yine gelmiyorsun! Hiç gelmeyeceksin, canın hiç mi acımıyor?

Bak gecenin zifiri karanlığında korkularım bile seni çağırıyor... Sen gittikten sonra her şeyden ve de herkesten korkmaya başladım... Ama sen beni hiç hak etmedin ki... Seninle bir dünya istedim ben, küçük dünya ufacık bir yeri bile layık görmedin bana...

Bak işte yine gözyaşlarım gözlerimde, sahneye çıktılar bile... Hıçkırıklarıma karışma, onları bastırmak için nasıl da uğraştığımı bir bilsen...

Her yeni gün sensizliğe doğru giderken ben yaşayamıyorum... Yalanlarımla raks ederken, doğrularımı bulamıyorum... Sen hiç anlamadın ki beni...

Anlayabilseydin gitmeyi seçmezdin... Anlayabilseydin şu anda yalnızlığımla söyleşi yapmak yerine, sana şiirlerimden okur, şarkılarımla söylerdim...

Anlayabilseydin nefeslerim daralmaz, yüreğim atmaktan vazgeçmezdi...

Anlayabilseydin, bir anlayabilseydin... Bana yaşatmış olduğun kısacık bile olsa, üstü kapalı, gizlerle dolu o aşk için teşekkür ederim...

Herkese açık, acısız bir aşk olmasını dilerdim ama; sen de bana ait olan tek şey oymuş... Çaresiz kabullendim... Seni seviyordum biliyor musun? Bilmesen acımasızca vurup gitmezdin...

Çok sevdiğim için gittin, benim gibi sevemeyeceğini anladığın için gittin...

Her gün belki gelirsin diye, yüreğimin yeniden doğmasını sağlıyorum, doğan güneşle... Bir başkasının güneşi mi oldun? Yüreğim acıyarak soruyorum...

Kahretsin ki seni hâlâ çok seviyorum... Şu anda aklında olmadığımı bildiğim, bir daha asla gelmeyeceğini ezberlettiğin hâlde seni kendimi aldattığım hâlde bile çok seviyorum...

İkimizde affedemeyiz birbirimizi... Sen gitmeye hevesli olduğun için yüreğim affetmeyecek seni, ben senden sonra yalanlarda kaybolduğum için yüreğin affetmeyecek beni...

Bir de Şu var; yüreğim beni hak etmediğini bildiği hâlde sevdi ya seni, beynimden ona yol hiçbir şekilde geçmeyecek... Kanadı kırık kuşlarla szleştim, yarın gelip alacaklar beni...

Dilara AKSOY

BÜYÜK OLABİLMEK İÇİN BÜYÜK GÖRMEK LAZIM

Küçük göremem seni hayat... Seni küçük görürsem yanılma payım olabilir sonradan... Etrafımdakileri de küçük göremem... Büyük oynamak bilmek için büyük düşünmek, büyük yaşayabilmek için de kimseyi küçük görmemek lazım...

Yazmak için yazmamak; takdir toplamak için başarılarını birbir sıraya toplamamak, sevilmek için sevmemek, gülmek için de ağlamamak lazım çünkü...

Bedelleri ayrı bir kategoriye toplamak lazım... Düşünmek için düşünmek yerine; var olduğumuzu hissedebilmek için düşünmek gibi... Çok da korkmamam lazım senden hayat, korkulacak bir yanın varsa benim de silahlarım olmalı...

Tek tabanca karşına çıkarsam yaralanma payım sence yüz de kaç olmalı? Rakiplerimi en büyüklerden seçmem lazım ki bir gün zirvede olduğumda onları yıkıp da buralara geldim diyebilmek için...

Hedefi büyük olan daima büyük yaşar, büyük düşünür öyle değil mi? "Hiç kimseyi rakip olarak görmüyorum, ben tekim" diyen hep aynı yollarda, aynı adımları atmaz mı ki? Karşılık beklemeden sevebilmenin lütf olduğunu birilerine öğretmeye çalışmadan, kısacası kimselere bir şey öğretmeye çalışmadan ama bencilde yaşamadan, sana sarılmama izin verirsin değil mi?

Gel seninle bir anlaşma yapalım... Bu gecedен sonra büyük oyunlar oynayalım, rakip olarak gördüklerimin üst mertebesine erişebilmek için zamanı kovalayalım...

Yağmurlar yağsın, karlar gölgelerle dans etsin, mutsuzluk mutluluğa erişsin, hatta isterlerse hiçbiri bir araya gelmesin, ama biz yinede kimseleri umursamadan birbirimize tutunalım... Kabul mü? Bence sende kabul ediyorsun... Ben zirveye oturacağım hayat! Bunu duy! Senden aldığım ilhamı en zirvede başkalarına taşıyacağım, bu yolda hiç kuşkum, hiç korkum, bir mahsuru da yok...

Zafer bayrağını kaldırabilmem için az kaldı... Öncelikle en iyileri yıkıp geçmeliyim, en iyi olabilmek için... Hedefi büyük olan daima kazanır... Mademki bize sunulan en büyük armağansın, seni hak edebilmek için çok çalışmalı...

Rakiplerim kim mi? Kediler, köpekler, böcekler, çiçekler, evrendeki her şey... İlhamımı aldığım, ilhamımı benden koparmaya çalışıp kendine mal eden herkes...

Büyük olabilmek için, orta seviyede olduğunu kabul edip, adım atmalı... Şimdiden büyüklük taslanırsa, bir sivrisinekten farkım kalır mı?

Vazgeçmeyelim hayat... Sen bana sarılırken, ben sana yemin etmiş, o bayrağı kaldıracağıma inanırken... Pes etmeyelim! Dost muyuz hayat? Bu gecedен ve de şu dakikadan sonra... Hep dosttuk ya, daha yeni farkına vardım...

Farkında lığın farkına varmak gibi bir şeydi bu... Kartlar açık, büyük oynuyorum, kazanacağımdan emin olarak... Olumsuz hiçbir şeyi kabul etmiyorum, bulaştırmaya çalışanları da sildim attım... Yeminimsin hayat; sana ve de yaratanıma, sevenlerime layık olmak için canla başla çalışmalı...

Büyük hedefler peşinde koşacağıma, büyük olanlarla savaşmalı...

Şimdiden sonrasında oyun başlıyor, kimse incinmeden bitsin bu iş istiyorum, tek temennim; bayrağımı elime almak... Can acımadan başarı olmaz mı? Öyleyse korkun benden, bu yolda canı acıyacak olanlar başlarını yastığa koymadan

nce ezip geçtiklerini dŒnp, piŒman olsalar iyi olur...

Dedim ya, "büyük oynuyorsak, her türlü plân geçerlidir, kk dŒnmek yakıŒmaz bizlere..." Rakiplerimde yle yaptılar, bir zamanlar ben onları seyre dalarken...

Œimdiden sonrasında sahneye ben çıkıyorum, herkes beni seyre dalmalı...

Dilara AKSOY

HOŞÇA KAL SEVDA

Kaç gün geçti, kaç hafta... Bir anda bozuldu inançlar, bozuldu üstü kapalı riya kokan vaatler... Doğruluk payın neydi ki sevdalım? Neydi bana hiç ayırmadığın, yasak elma misali kalabalıklar içerisinde saklanıp, saklayıp durduğun aslın?

İkimizde özgür bıraktık birbirimizi, aslında hiçbir şekilde birbirimizin olamamışken. Şimdiden sonrasında sevda yeminlerimizde, pusu kuran hâyâllerimizde başkalarını yaşatmak için özgürüz... Gittiğin gün dün gibi aklımda, beni benden almıştın ya her şey kara bir sayfada!

Ama dedim ya, ikimizde birbirimizi özgür bıraktık, aslında hiç birbirimize ait olamamışken. Düşüncelerimiz farklıydı, ben sensizlikte bile seni severken, sen dokunmalı bir aşk arıyordun...

Her şey sevmek demek değilmiş, ötesini-berisini- gerisini hiç düşünmeden sadece sevmiştim ben seni... Ama aşktan çok mantık yaşatmış sevenin ruhunu... Zaman zaman intikam yeminim oluyorsun ama; çok şey öğrettin bana, o sersefil hâlin doyumсуuz bir aşk masalı yerleştirdi, adeta eşeledi yüreğime zehrini...

İlk hatam; tek doğrumsun sanmıştım seni, ilk hatam; ilk yaram, tecrübesizdim fakat zayıf değildim... Kocaman bir yer açmıştım yüreğimde, sen zehrini akıtırken... Adını dilimden düşürelili, senden nefret etmeyi isteyeli, avuntu dolu gönül limanlarında gezeli, gizliden gizliye özleyeli, bir hayli zaman oldu...

Unuturum merak etme, senden sonra canımı vermeye hazır olduklarımda olacak! Ama git... Gönül limanımda yerin yok, haydi git... Bir daha olma, hiç gerçek olamamışken, hakkın yok yüreğimde sefa sürmeye! Sefil ruhunla, تنها yollardan çıkıp, yüreğimi mahvetmeye!

Dokunmak, koklamaktı aşk... Senin için yalnızlıkla yaşanması zordu; zordu dokunmadan hissettiğin her bir ruh... Çünkü bedeni yanında değildi... Ben seni yanımda, nefesimde istemedim mi sanıyorsun? İnanmıştım bir gün; bir gün ellerinin ellerimi tutacağına...

İnanmıştım anlarda, en vurgunsuz, en aşk kokan anımda yüreğimden vurdun beni! Bir gün hak ettiğin yollarda, çok susuz bulacağım seni. Aşka susamış, aşka yanmış, aşka susmuş- aşka hiç selam edememiş biri olarak...

Arkan dönük, bedeninin çökük, gözlerinin ferisi sönük, ruhun özrünü ifade edememiş, titrek; ellerin ise kısır bir döngünün içindeymişçesine acıtacak seni! Hemen tanıyacağım; seni unutmuşken tanıyacağım, unutulmuş her insan gibi yalnızca hatırlanacaksın...

Yalnız geçtiğin yollar, dövünüp durduğun o toprak bile kaldıramayacak seni... Çölleri arayacaksın kendi yangınında. Sanma ki bunlar birer beddua... Hep yarım yamalak yaşadın, ya da yaşadığını sandın duygularını. Demem o ki; bu senaryo seni tanıdığım için, sadece ondan!

Güçleniyorum, hoşça kal sevda; seni yalanınla baş başa, dümenin ortasında bırakıyorum, o sevdalıya son bir hediye; hayatla sarılıp, şarkılar söylediğimiz an, bana bulaştırdığın zehrini sana yollayacağım!

Korkma sakın, kaybedecek bir şeyi olmayanlar korkmazlar. Aşka suskun, susuzsun. Kaybetmişliğine bir başka seçenek daha ekleyebiliyorsan, korkma hakkı senindir lâkin hiç seçeneğin yoksa korkma...

Korkularını gönder bana, senin için salabilirim. Her gün yeni bir kıyakla çıkıyorum karşına, geçmişimizin- hiç yaşanmamış "biz!"in hatırına...

Hoş ve de mutlu kal sevda; ihtiyacım olduğunda gelirsin yine canımın en iç yanına, onu benden uzaklara sal da mutluluk her an sarılabilir boynuma...

Dilara AKSOY

BİLMECE

Kimileri var diyordu, kimileri yok... Kimileri başlı başına bir hâyâl diyordu kimileri ise bir rüya...

Peki, var mıydı? Ya da varsa nasıl tarif edilebilirdi? “Var!” deyip, bir çırpıda kapatılacak bir konu şeklinde miydi?

Bana göre ılık bir nefes gibiydi, nefesimi içime her çekişimde beni yaşatan tek şeydi...

Masmavi bir gökyüzünün, yemyeşil bir ormanın, börtü böceklerle dolu; ama yine de misler gibi kokan ağaçların, hatta aynaya her bakışımın bir sebebiydi...

Onu benden kimselerin almasına fırsat vermemeliydim... Bir kere fırsat doğdu mu insana, darbeler sıralanırdı...

Kimileri korkardı, kimileri ise onun için ölüme adanırdı...

Peki, ben ne mi yapardım? Onu nefesime çeker, hafiften gülümserdim...

Dinlediğim şarkılar, kaleme aldığım lakırdılar hep onun eseriydiler...

Ben değildim aslında onu var eden; oydu beni var edip, içimi neşeyle doldurup, hüznüme iştirak eden...

Süresi vardı, inancımıza bağlı olan... Bazılarının süresi bile yoktu, ömür bitince o da biterdi...

Hayalleri geniş tutardı her insan ona kanınca... Hayalsiz yaşanmaz derdi, bağlardı böylelikle kendisine.

Bazen tek başınalığı oynardı, bazen ise iki kişiye ait bir senaryo yazardı...

O işini çok iyi bilir, hep birçok şeyi kurardı...

Birde yüceydi! Çok yüceydi...

Aşktı o... Allah aşkı, insan aşkı, hayata karşı... Kendimize karşı...

Ruhumuzu aydınlatıp, içimize alevleri yerleştiren tek duygu, tek özellik, sıcaklık, canlılık, bağlılık...

Ben onu severdim, o beni... Birbirimize kalsak bile değişmezdi bu...

Peki, sizler ne hissediyorsunuz? Yüreğiniz kırgın bile olsa, yinede kanıyorsunuz ona öyle değil mi?

Bir anda başlayıp, ömür boyu sürmesi dilenen... Aşk; sözlerim sana hep... Beni kaale aldığını bilerek...

Gülümsediğim şu anlarda, sen bana gelmezsen ben sana geleceğim bir zaman sonra... Bir de birini takacağım ardıma, gözleri gözlerime, elleri ellerime, yüreği de yüreğime oturacak...
Ver elini o zaman...

Ben korkmadım hiç senden, o kadar ki cesurum seninle...

Yalnız bir süre inzivaya çekilme zamanı... Yorgunluk kahvemi getirirsin değil mi? Hep ben hizmet ettim sana, seni severek, kendimi severek, hayatı severek, bir başkasını severek, Rabbimi severek...

Şimdi sıra sende, göster marifetini... Dinlendir yüreğimi de, sil gözümün yaşını, kandır yine beni de al başımdan aklımı...

Dilara AKSOY

HATIRIMDASIN YİNE

Hatırmadasın yine... Mesafenin uzaklığı kadar uzaksın... Neler de düşünmüştüm ikimiz için öyle değil mi?

Bugün hayatımdan seni gönderdiğim o tarihten bu yana bir ay daha geçti... Geçen her gün, her hafta, her ay; daha sık hatırlatıyor seni bana...

Sensizliğin bana eş olup, yüreğime vurgunu yediğim şu anlarda, yarın da olmayacak oluşunun fikri çılgına çeviriyor beni...

İzlediğim filmlerdeki kötü karakterlere benzetiyorum seni, hani bir çırpıda arkasına dönüp bakmadan gidenler var ya...

Ya da pusuya yatmış, hançerini batırmak için fırsat kollayan... Bir anda bir insan, birinin her şeyiyken, hiçbir şeyi olabilir mi?

Ne kadar çabuk değişiyor her şey, dönüyor devran... Ucuzluğunun faturası kader tarafından bana kesildi... Oh ne ala!

Sen beton yığınının çevir hayatımı, yüreğime vur, vurgunlu saatler kervanına biletimi kes; sonrasında kader bana kessin her şeyi...

Nedenlerini bilmeden nasıl yaşıyorsun? Yarın nereye gideceğini kestiremeden, duygularınla hoş- beş edip, saygılarını, sevgilerini iletmeden...

Bir de hiçbir şeyi beceremezken, kukla ediyorsun ya karşıdakini! Helâl valla... O da marifet...

Ben hep soruyorum kendime, o maskenin ardındaki insanı nasıl olur da göremezsün diye... Körsün derdim ya; yansımamışsın sadece...

Yani kör olan benmişim, bunca iyi niyetle! Adını açıklasam mı burada? Amacım; hâyâli bir kahraman yaratmadığımı göstermek sadece...

Adın unutuldu, hâyâlin tarih oldu... Ama bak; ben de hâlâ kocaman bir yara var... O da mezara kadar sana edeceğim tek ahım oldu!

Burada bitmeyecek riyâ kokan sevgili... Gülleri koklarken, sendeki yalanları fark edememişim... Ama ben o gülleri ikimiz için koklardım, hiçbir zaman bir çift olamayacağımızı, hep yarım; hep ayrı kalacağımızı meğer ise hiç anlamamışım...

Bak çok zaman geçti... Sen mutluluğun tablosunu kaderden yana hediye alırken, ben sensizliğin dumanının tüttüğünü seyre dalıyorum... Bu kadar ki dobrayım işte!

İnsanın, insana yapmaması gereken kaypaklıkları senin bana yaptığını söylüyorum! Adın mühim değil; yaptığını biliyor olman bu yüzden firar etmiş olman, her şeyi açıklıyor...

Yalnız bir ricam var; bu son ricam... Yağan her yağmurda, söylenen her şarkıda, mis gibi umut kokan güneşli anlarımda, mümkünse bundan sonraki hayatımın hiçbir anında kendini bir şey sanıp da, yüreğimi tapulamaya çalışma!

Benim yüreğim ne kiralık, ne de satılık! Şerefli yoldaşlara ömürlük, fedalık!

Üstüne alınmayacağını umuyorum, o yüzden attığım her çığlık seni benden daha çok uzaklara götürsün...

Bu ne öfke demesin hiç kimse, inanıp da kanmış yüreklerin feryadının temsilcisiyim sadece!

Yüzü kızarmayanlara lafım yok bile!

Dilara AKSOY

GİDEN

Ellerimi tutmana izin vermeyeceğim, bir gün gitmeyi düşünür ve de gidersen ellerim boşlukta kalır, canım çok fena acır... Gözlerimi gözlerinden ötelere çevireceğim, bakışlarımın buğusuna yenilmez, çekip gidersin diye... Gözyaşlarımı yüreğime akıtıp senden saklanacağım... Ola ki bir gün gitmeyi seçersen ve de gidersen gözlerim sağanak yağmurlara kaptırır kendini, gözlerim yaşlanır; yaşları çoğalır...

Yüreğime her sabah seni düşleyerek, ve de bunu sana hatırlatarak sinsice beni üzüp, sana yardım ettiği için kızacağım... Gitmeyi düşünür, yakarışlarımı gurursuzluğum olarak kabul edersen üzülürüm, çok üzülür, çok ağlarım...

Tüm çırpınışlarım boşaymış meğer, gideni tutamazsın ki... Gitmek isteyen yolunda taş olsa geçer gider, gideni tutamazsın ki... Giden; ardında yaşlı gözler bıraktığına aldırmadan gider... Ellerin boşlukta kalır, gözlerin yaşlarını biriktirir, çoğalır... Yüreğin matemiyle kalır ama giden dönmek için gitmez ki... Dönüşsüzlüğe yol alır!

Nasırlı ellerim, kan akıtıyor gözlerim ve bir mezar taşında yüreğim! Hercai bir kelebekten farkın kaldı mı şimdi? Sancıların dost yüzlü bir yanı var mı?

Uğraştığın, hiç acımadan dağıttığın gönül tezgâhımın sana yine de kıyamadığını bilsen, yine de bana kıyar mısın?

Gittin ya, dönmeyeceksin! Ve de hiç mi hiç sevmedin ya, çok önceden gönderdiğim meleklerim vardı ya istemem onları geri... Sensiz ne çaresi olur? Ancak garip bir teselli, "o gelecek" diye başlayıp, sonu hiç gelmeyen...

Sevdim ya seni, hiç mi hiç anlamadın ezip geçtin ya hani, şarkılar bile utanıyor çaresiz... Sözler bir düellonun ortasında kalmış, canımı acıtıyorlar sensiz...

Dönme istediğin gibi, sevme! Yazık olmuş bir aşkın matemi üstüme kalsın... Her şeyinden tek bir şey ver bari sınımsız gülümseyişin...

Gözyaşlarımı güldürsün bir ömür boyu... Haydi yüreğim; sessizliğe gömülüver şimdi... Can gitti, canım ona göre bir hiçti aslında daima kendisiydi... Kördün ya, gözlerin açılmadı hiç...

Dilara AKSOY

SAĞ YANIMIN HÜZNÜNDE YÜZÜN VAR

Yüreğim çok farklıydı...

Sağ yanımdan bir rüzgâr esip geçti...

Herkes deli fırtınalarını sol yanıyla yaşar, sol yanını bitap ederken; sağ yanımda hicranını ellere ses etmeden yaşadı...

Sağ yanımın hüznünde yüzün var... Sağ yanımın camdan beter kırıklığında adının baş harfi var...

Sol yanında bana ait hiçbir şeyin yok... Aradaki farkı şimdi anlıyorum; yüreklerimiz bile farklı seninle...

Sol yanın seni yaşatırken, sağ yanımda beni yaşatıyor... Becerebilir miydik diye düşünürken anladım, benim sağ yanımda sensizliğin alevleriyle yanıyor...

Yüreğimiz çok farklıydı...

Sözlerimizi, gözlerimizi, içimize hapsettiklerimizi geç de, senin acıların benim acılarımın yanında bir hiç kalırdı...

Sağ yanımdan bir sevda geçti... Kırık arzuların ortasında dile gelebilme çabasıyla kendi yaralarını deşti...

Yürüdüğümüz yollar, dinlediğimiz şarkılar, kafamızdan geçen sorular, sorunlar değilmiş bizi farklı kılan...

Bunu hiç anlayamadık, sağ yanımın hüznünde yüzün var... Sol yanında kara bir bıçak gibi sapladığım sözlerim var...

Kabul ediyorum, sözlerim battı sol yanının en iç yanına... Beni kabul etmediğin yeri eşelemek istedim, başka kimse misafir olmasın diye...

Sağ yanımın darbelerinde parmak izin var... Söküp atamıyorum...

Şimdi sana bir tek sözüm var; affedilecek hiçbir şey geçmemiş aramızda, gözlerimdeki yaşlar zamanın beni yenişinden dolayı sen sakın üstüne alınma...

Engelleri kaldırabilecek gücüm olsaydı eğer; dengin olabilmeyi seçerdim, sağ yanımın harabeliğinde bile aşkım var...

Aşk bahçesinde kokladığım bütün güllerin kokusu sağ yanıma işlemiş, bende sana ait bir şey var... Gelip alamazsın onu, gücün yetseydi gitmeden önce alırdın... Bende sen var...

Sol yanının hüznünde gülüşlerim var, mutsuz anlarında tek bir an bile olsun beni hatırlayıp mutlu olabilmen için...

Mürekkep lekesi bulaşmış olan parmaklarımda yalnızca senin sihrin var...

Dilara AKSOY

SADECE BAŞARI İSTİYORUM

Sadece başarı istiyorum, hiç kimsenin başarılı olamadığı kadar başarılı olmak... Hayatla dost olup, kendimi yenmek istiyorum... Çünkü bir insan ki ne zaman kendini geçerse, o zaman bir adım öne geçmiş sayılır...

Kendimi yenmeden, kendimle savaşmadan; başkalarına beylik taslayamam! Bazen soruyorum kendime, hayattan korkuyor musun diye... Güç nedir ki? Diye soruyorum... Para mıdır, kariyer midir, kendi ayaklarının üzerinde durup "ben adam oldum!" diyebilmek midir?

'Güç nedir?'

Güç ne bilekte bana göre, ne adam oldum deyip kasılmak da, ne de göğsünü gere gere "bak ben şu oldum sen ne oldun?" diye sormak da...

Güç; gözünün yaşını silip, karşındakine şansını bağışlamakta, güç; olan paranla olmayana yardım etmekte, güç; sen de olanı bir başkasına hiç gocunmadan verebilmekte, güç; açlığını utanmadan söyleyip tokluğun ardına gizlenmemekte!

İşte bu yüzden yapayalnız hissediyorum... Egosal benliklerinin altında eleştiri yağmuruna tutup, "ben artık her şey oldum!" deyip de aslında hiçbir şey olamamış insanların yüzünden!

Peki, ben ne olacağım? Korkak yetiştiremem yüreğimi, sağ ayağımla besmele çekip maceradan maceraya atılırken, yüreğimi susturmaya çalışamam ben...

Bu kez lafım soylu dilencilere değil; hoş onlarda benim için ayrı bir dert ya... Kimsenin yapamadığını yapmak istiyorum, "ben adam oldum!" deyip egosal benliğimi sevindirip, karşımdakileri rencide etmeden, insan gibi yaşamak istiyorum...

Ne istediğimi biliyor muyum? Bilmek ya da bilmemek neyi değiştirir ki? Bazen bizim olduklarını sandıklarımız aslında bize çok uzak, bizim hak etmediğimiz, ya da bizi hak etmeyen şeyler olabiliyorlar... Her istediğimiz bizim olmuyor ki hayatta...

Herkes ekmeğinin peşinde, kimileri ise kazandıkları ekmeğin hesabını tutmadan beynini kemirebilecek leşlerin peşinde...

Hayat değil adil olmayan; insanlar... Tökezlemekten korkup başkalarını ezmeye çalışan insanlar...

Şimdi abartıyor muyum? Gerçekler bir tokat gibi çarpılınca küçülür mü insan? Şu evin içinde dönüp durmayacak hayatım, ben bu duvarları yıkıp geçeceğim, duvarlar yıkılmamak için direnseler bile; ben bu duvarları yıkıp geçeceğim, "bakın ben adam oldum!" diyebilmek için değil; insanlığımı ispat edebilmek için...

Bu arada "adam olmak" sadece erkeklere özgü bir tabir midir? Bu da tartışılır ya, her adam da adam değildir aslında...

Dilara AKSOY

BELKİ DE...

Belki de çok sevmemek lazımdı... Kirpik uçlarıma değen nemleri yüreğime taşımamak lazımdı... Belki de duyduklarımı duymamış gibi yapmak, gördüklerimi görmemiş saymak, aşkı hiç yaşamamış gibi aşkla dolu olmak ya da küçük bir çocuk diliyle dileklerimi yüzüm kızarıncaya kadar anlatmak lazımdı...

Belki de zayıf göstermemem lazımdı, en güçlü hâllerimde bile kendimi... Topun ağzında tek bir doğruyu beklerken yanlış olmamak lazımdı...

'Belki'ler durmaları gerektiği şekilde durmalı, dilimizin ucuna bile yerleşip ağzımızdan çıkmamalıydı... Seni aradım durdum; bulamadım, kahroldum...

Sonunda bulmayı ümit ettiğim yere gittim, buldum... Lâkin sen bana hiç benzemiyordun, her şeyi mutluca yaşayıp, karamsarlık diyarına dönüp dil çıkartıyordun... Sen bana hiç benzemiyordun...

Sanki benim çocukluğum değilmişsin gibi... Sanki bir zamanlar çocuk değilmişim, hiç olmamışım gibi... O yıllara ait nağmeler aradım durdum, buldum, direndim, buldum...

Kirpik uçlarım yeniden nemlendi, yüreğim istikrarsızca ıslandı, yaş oldu, nemlendi... Belki de bunları söylememek lazım...

Belki de geçmişin tozlu yollarına bir kibrit çakmak lazım... Lâkin özlem yüklü saatler üstüme bindikçe, ezildiğimi hissediyorum, tonlarca çığlığım bile nafile gelince... Geçmişten kalma bir bağlama sesine söz oldum...

Tekrarladım, tekrarlandım, yas oldum... Hani deseler ki "belki"ler ve de "keşke"ler bir daha hiç çıkmayacaklar karşına...

Bir umut açmayı bekleyen çiçeklerim açacaklar yeniden... Anlayın beni... Bu kez anlıyor musunuz diye sormuyorum, anlayın beni...

Beni benden alan rüzgârlara kırgınım, birde sizler savurup atmayın beni...

Belki nefeslerimi alıp verirken, umutlanmam gereken ve de unutmam gereken her şeyi çözerim... Unuturum, umutlanırım, umut olurum...

Yok, istemeyin bunu benden... "Keşke"ler imi hiç karıştıramam, daha çok satırlarımı küstürüp kalemimi kendine kahredemem...

Beni duyuyor, o beni duyuyor... Çocukluğum, çocukluğumdan kalma gülümseyişler, çocukluğumun unutulmaz resim kareleri, çocukluğumun unutulmaz acıları, sevinçleri, aşk yanılgılarım...

Onlar beni duyuyorlar ve şimdi bana gülümsüyorlar... Çocuksu bedenim, ben büyüdükçe benden gider oldun, düşüncelerim farklı diyarlarda raks ederken, serüvenin en başında mızıkçı bir çocuk oldun...

Ama içimdesin hâlâ... Seni öldürürsem, düşünsel savaşlarım hiç çıkmasınlar ortaya... Sensiz hiçbir şeyle baş edemem... Hatırlar mısın bilmiyorum, herkesi severdin sen... Hiç kimseden bir kötülük geleceğini ummadan yaşadın, sanki devran hep böyle, hep bu şekilde sürüp gidecekmiş gibi... 'Belki'ler de azdı o zaman sanki keşkeler hiç yoktu... Hatırladın mı, çok sevdiğin insanlarla uğraşmayı çok severdin... Sevinçlerini onlar senin, gülücüklerin, umutların, korkusuzluğun, sınımsız sevgi taneciklerin...

Düşmekten korkmazdın... Düşerken bilirdin, tutacak birileri hep olurdu... Sanırdın ki bu dünya hep barışa gebe... Sanırdın ki, yanlışlar doğruları görünce hemencecik pes eder... Hep sanmalarla büyüttün sen beni ve de öylece oturdun yerine... Hep sandın, mutluluk inanırsan baki kalır seninle...

Şimdi işte yine bir kez daha belki... Belki yeniden sen olmadan, bende durmadan, sandıklarım yaşatır beni, yaşatmaz mı diyorsun? Onlar yalnızca senin mi? Selama dursa bir kez olsun bedenlerimiz...

Ürkek bir vedanın çığlıkları olmasa bu satırlar...

Hatırladın işte, hatırladın... Sen benim çocukluğumsun, çocuk ruhumsun... Hiç inmeyi istemediğin salıncağın başrol oyuncusun... Büyükleğin sigara paketlerinden medet umarken kızardın onlara, kendilerini zehirledikleri için... Sanırdın ki tek zehir sigara paketi...

Meğer ise öyle değilmiş... Zehirler bedenlere değil; yüreklere işlediğinde kalıcı bir savaş başlarmış... Belki her şey başa döndüğünde hiçbir şey eskisi gibi acıtmaz, acıtmaz olur, her şey barışla dost, barışla kardeş olur...

Belki yeniden sanabiliriz, umabiliriz her şeyin çok güzel olabileceğine inanabiliriz... Sen ne dersin çocukluğum? Hâlâ dupduru inancınla, taptaze umutlarından saklıyor musun? Dursun bir yerde, dur sen yeniden, bir kez daha içimde... Korkuttuğum anlarda sarılacağım sana, sadece teselli niyetine...

Haydi, çocukluğum; götür beni... Bu kez götür beni, olgunluğun sınırında olduğunu söyleyip, hiç büyümeyen yüreklere... Bir çift sözüm var onlara; kıldığınız her şeyin faturası yüreğiniz tarafından kesiliyor, biliyor musunuz?

Yüreğiniz hamlaştıkça katılaşıyor... Bilin ya, bilin bunları... Hiçbir şey çocukluğumuzun yerini alamıyor...

Dilara AKSOY

KAPANDI SANIRSIN KİTAP SAYFALARINI

Kapandı sanırsın kitap sayfalarını, bir daha hiç yazılmayacak sanırsın aşk cümleleri... Bitmiş bir aşkın senfonisiyle boşuna zamanın harcanmayacak sanırsın...

O aşktır seni yaşatan; Allah aşkının yanında bir de o kalmıştır sana armağan... Sevilen gitse bile, çığlıkların yaşatır onu; ondan ayrı oluşturduğun sessiz çığlıkların...

Ben hâlâ mürekkebimle dolduruyorum sevda yeminimin acılarını... Çok acı bir tadı var, kokun değişti, senin kokun yok mürekkebimde...

Yalnızlığın kokusu gelip yerleşti senin yerine... Kapandı sanıyordum seninle dolu olan, sen kokan aşk serüvenim...

Gerçek değildin ki en sevdiğim; sen sadece sevdiğimdin, sevgilim olamayacak kadar eldin... Yabancı kokuyordu gerçeğe dönen bedenim...

İsteddiğim sen değildin; istediğim ömrüne eş tutabileceğin biri olmaktı... Tek bir saniye bile olsun... Oldu demiştim ya, oldu...

Yüreklerimiz birbirini eş tuttu... Sonra baktım ki, acılar kervanında tek kişilik bir oyun sahnesi oluşturuldu... Acı çekmeni istemedim, kendimi hiçliğe atıverdim, her şeyin olabilme ihtimali de öldü, sensiz yaşayamaya çalışan bir hiç oluverdim...

Utaniyor benden kalemim... Parmak uçlarıma her değişinde utaniyor benden... Hep sensizliğin karelerinde seni yaşatmaya çalışıyorum diye...

Nağmeler değişti, sözümde yok; özümde varsın... Özümde adeta candan cana uzanan bir cansın... Seni özlüyorum yaşam keleşim; seni melekleri kıskandıracak kadar günâhsız bir aşkla özlüyorum...

Lâkin hevesi bitti aşk serüvenimizin... Biz artık birbirimizin hayatında bir şey bile olamayacakken, ben bir hiçken; sen hâlâ özümde canken...

Anla işte... Bu satırlarda serüvenimizin sonunu anla... Her günümde sen varsın, unutmayı istedikçe hatırımda, hatıralarımdasın...

Aşkın üstünü örtmüştüm, üşüyüp de bana ah etmesin diye... Seni unuttuğum için özür dilerim sevgilim, seni unuttuğum, seni ayazlarda bıraktığım; kendimi yaktığım için ikimizden de çok ama çok özür dilerim... Özür dilerim sevgilim, sevgilerin en büyüğünü yüreğinde hissetmeye çalışıp; aşkımla seni boğduğum için... Aşkım senden öte bir candı, benim için sen kadar o da vardı... Kimseler yok şimdi... Karanlıklar ortasında gerçek olmaya çabalayan bir ben varım...

Kapandı aşkın derin mevzuları... Sen gittikçe gittin, ben sen gittikçe bittim... Artık her şey bitti... Sözlerim daha fazla utanmadan yol almalı deli yüreğim... Unutmayacağım...

En azından hayatında kısa süreli de olsa, misafir ettiğin için beni... Yaşamaya çabalarken öldürdüğün için beni, unutmayacağım ben senden kalan hiçbir şeyi...

Şimdi hiçim ya, her şey olabilmek için; çabalayacağım delice, delice, bir o kadar da sinsice... Bırak varsın senin için hiç olayım, sen ben de her şeyken seninle yaşatır, seninle öldürürüm kendimi... Varsın, vardığımı düşündüklerim yolun sonu olamasın... Mis kokulu bir aşktan kalan, yalnızlığın buharlı kokusuydu... Yağmurlu gecelerde cama vuran...

İlkbahardan kalma bir mutluluğum vardı, sakladım onu, yüzünü güldürebilmek için... Haydi, al da onu, gül şimdi... Hazanlarla ortaklığımız vardı, o sözleşme imzalandı sen yolculuğa çıkarken... Beni düşünme her zamanki gibi... Sen gül de gülümseyişin tek bir saniye bile olsa yaşatır beni...

Gerçek olabilmişken gitmek cesaret ister... Yürekli bir sahne oluşturduğun yalnızca kendin için... Biten her şeyde, yeni bir sen başlayacak...

Yüreğim senden kalanlarla avunacak, eğer ki bir gün; seni sevdiğimden daha çok bir başkasını seversem, bil ki yüreğim onu sen sanıp, senmişsin gibi sevmiş olacak...

Dilara AKSOY

YİNE AĞLIYOR İSTANBUL

Yine ağlıyor İstanbul... Sanki gözlerimin görevini o üstleniyor, ağlıyor sevgilim İstanbul...

Sen gideli beri gözlerinden yaşlar hiç mi hiç eksik olmuyor... Sanki beni bana anlatıyor...

Biz var mıydık seninle? Aşkı taşıyıp aşkla kahrolmamış mıydık? Biz neydik ki seninle canım sevgilim?

Dost olmayı beceremedik; sevgiyi karşımıza aldık da aşkla perçinlendik... Biz seninle sadece yazık olmuş yarınların önsözü gibiydik...

Yine ağlıyor İstanbul... Yetişebilseydi gözlerim ona; hiç durmaz başlardı inceden inceye sağanaklarla yarışircasına.

Yetişemez ki... Ağlamayı unutmuş gözlerim, sevmelere yenik düşmüş yüreğim; ağlayamaz ki...

Derinlemesine nefes almayı ertelemiştim, sen gideli beri her şeyi ertelemiştim, ertelenmiş yarınlar, ertelenmiş sevgiler, en kötüsü de ertelenmiş dermanlarım vardı...

Artık ertelenmemiş umutlarla gülümsemeye çalışacağım... Sen anlamazsın, gerçekten seven yürekler bilir ancak...

Aşk yüreğe yerleşti mi yalan dersen sonun ölüm olur ancak... Çünkü sarar seni, aşkın yalan olmadığını kanıtlayabilmek için...

Kanıtlanmış aşk serüvenimdin benim... Cana candan uzanmış bir misafirdin... Misafirperverliğim kötü müydü ki? Ardına bile bakmadan gittin... Gittin, yağmurlar küstü sana... O gün bugündür yağarken tüm bedenimi kasıp kavuruyorlar, eskiden her yağışında ısınırdım, senin aşkınla...

Zulümsün... Kaybolmuş benliğimin külfetisin...

Nefeslerimi zor bela alıyorum... Duyarsan ki bir gün öldüğümü; bil ki aslında sensizlikti beni öldüren... Ne ayazlar, ne de senden kalma beddualar; tek nedenimdi sensiz yaşamak...

İstanbul ağlıyor yine bak... Aşktan ayrı savaşlarımızı anlatıyor... Seninle iki savaştık, yenildim, tükendim, kaldım...

Kızma bana ne olur... Ben zaten sensizlikle sınılandım...

Canım sevgilim; tek sevgilim, en sevdiğim; bitik sevdaların yükü ağır olur... Güçsüz bedenimle ezildim, yenildim ve ben yalnızca seni canımdan çok sevdim... Külfeti buymuş aşkımın...

Aşkımın altında aşkla boğuldum... Sensizliğin kördüğümlerinde seni ararken en büyük düğüm ben oldum... Biz olmuştuk ya bir aralar, hani olmaya çabalamıştık ya... O çabanın hatırına da olsa yüreğim senden gelen hançerleri devasa bir nimet kabul etti...

En büyük nimetimsin şimdi... Bedenin yok; sözlerin sanki asırlar önce söylendi, yalnızlık zehirli bir ok... Yine de en büyük nimetimsin şimdi, geçmişimizin, hiç geçememişliğimizin hatırına...

Hatırı sayılır aşklardan da bir yüküm var şimdi... Olsun hatırın var ya, varsın bu da bedenimi zayıflattıkça, küçülttükçe küçültsün...

Sen de varsın, hep bensiz mutlu ol... Sonucu belliydi aşkın... Aşk iki adım geriye kaçar, bir adım öne atardı kendini ben+ biz olduktan sonra... Aşk bunu hep yapardı alaya alabilmek için...

Oyunu severdi aşk, senin ya da benim, bizim suçumuz yoktu... Kurbandık yalnızca... Sen aşkı aşk sıfatıyla kaldırır, kendine toz bile kondurmazdın...

İstanbul ağlıyor işte... Toprak kokusuyla sana geliyor bedenim; yüreğime bir kez olsun dokunabilmek için... Sende kalanı almak değil niyetim; yalnızca kokusunu duyabilmek istiyorum... Benliğimin yüreğime ihtiyacı var çok defalar yalnızlığı seçti...

Ama ölmüştüm ben öyle değil mi? Öyleyse yüreğimi sal da gitsin... Yediverenlere kendini dost eylesin...

Dilara AKSOY

VEDA'NIN RENGİ

Bensiz mutlusun öyle değil mi? Kandırımacılarla avuttuğum yüreğimde artık hiçbir şey yok... Her şey çok tatsız, çok ruhsuz... Yüreğim bedenimden sayrı...

Nefeslerimi alamıyorum artık... Kendimi de kandıramıyorum artık daha fazla...

Mürekkebinin ömrü bitti... Bu uğurda gözyaşları da tükendi... Her şey bitti...

Sensiz çok ruhsuzum, anlayamıyorsun değil mi? Dünün bir anlamı yoktu, şu anımın umudu... Yarınım ise yine sensizlikle dolu...

Mürekkebinin güzelliği çirkef bir aşkın ortasında sona erdi... Sondu bu bahar... Hani adı gibi sonbahardı ya... Yine akıyor zaman işte, her son yeni bir başlangıca ışık tutarken yüreğim de ürkek senaryolara hazırlanıyor...

Bensiz yaşam çok güzel öyle değil mi? O yüzden, gelmek nedir unuttun... O yüzden gidiş biletin sonsuzluğa uzandı, unuttun...

Yorumsuzluğumda kaybettim benliğimi... Kahroluş perdelerini açıp ölürken, dirilmeye çalışırken; bir kez daha bittim...

Artık her şey bitti... Yaparım sanmıştım... Asildi yüreğim; çok asil seven bir yüreğe sahiptim, soylu dilencililiğinin bedellerini üzerime almayacak, kendime kahretmeyecektim...

Hâyâlini bile severdim, ona bile söylenebilecek kıvamdaydı sözlerim...

Bitti... Kandıramıyorum kendimi, ezberletemiyorum kendime sensizliği...

Hâyâlin kahkahalarla gülerken sensizliğime; yalnızlığıma kahretme hakkımı bile bulamıyorum... Sevimsizim, özlemleriyle yenik düşmüş bir aşk kaçağıyım nedensizim...

Hissetmiyorsun değil mi? Gözyaşlarının anlamını öğrenebilmen için, yüreğine akması lazım gelir... Gözyaşların yüreğine aktı mı hiç?

Sol yanından kıvılcımlar çıktı mı? Gözyaşlarına lanet okumaya çabalarken yerleşip de kızdırdılar mı seni?

Sağ yanımdan içeri giren bir umuttun... Sağ yanımdan çıkamayan kapkaranlık bir bulutsun...

Kelimelerin sırdaşlığı var benimle... Ben seni onlara anlatırım; onlar beni bana... Artık bitti...

Sonu olmalı artık bir şeylerin, gidişinin sonunculuğunda kurban edilmiş benliğimin; son olarak veda rengini açıklayıp, yepyeni türkülere konu olması lazım gelir...

Söylüyorum sevgilim; bu Veda'nın rengini söylüyorum...

Yüreğime geldiğin ilk gündü, siyahları beyaza çevirmiştin, sonra bakmıştım ki sen osun... Umutsun... Pembeleri seçmiştim...

Sonra biz olmuştuk, bizliğe sarıp ölümle kardeşlik eder bu uğurda birbirimizi seçeriz demiştik... Gittin... Gökkuşağıyı simsiyah bulutlar arasına ittin...

Ama gittin... Çarelerin dili olsa sana lanet ederlerdi... Gittin...

Bu vedanın rengi; ömür çizgimin seni seçtiği kadar kutsal bir renk olmalı...

Beyazlardan kopup geldin ya, bu veda bile her taraf beni bertaraf ederken bembeyaz olmalı...

Bu vedanın rengi bembeyaz sevgilim... Gidişinin dönüşüne katacağı anlamı bekleyip avuturken kendimi anladım... Geldiğin yere gittin sen...

Hiç olamamışlığınla terk ettin beni... Mademki gittin, mademki bittim ve bitti...

Seninle kazandığım her şeyi hayatımın en büyük zaferleri bileceğim...

Tek bir şeydi o zaten... Adı aşk... Üç kelimededen ibaret sandığım; tüm renkleri, tüm seçenekleri, yalnızlıkla dolu aşk tekerlemelerini ezberlettiğindi...

Adı aşktı onun... Seninle kaybettiğim şeyleri de yabana atamam, onları da hayatımın en büyük kayıpları sayacağım...

Tek bir şeydi o... Sendin...

Kazanılmış bir zaferken aslında kaybedilen tek gerçektin...

Bu vedanın rengi bembeyaz sevgilim... Gittiğin yere geri döndün, oysaki ben hala kaldığım yerdeyim, sendeyim...

Dilara AKSOY

HOŞÇA KAL ÖMRÜM

Merhaba Ömrüm... Bir kez daha merhaba... Son kez; işte yine merhaba...

Sana veda edebilmek için öncelikle merhabalarım ile geliyorum... Olmadı işte...

Ömrümden öteye geçmen için bir kıvılcım beklerken; korkularını değil; sevmeyişini gördüm...

Pekâlâ'da biz olabiliriz sanmıştım... Ömürlük hikâyemi o yüzden sana uzandırmıştım... Yanıldık, yanılttım, harcadım; harcandık...

Merhaba ÖMRÜM... Kuvvetli bir ömür törpüsü oldun şu kadar zamanda... Ömrümden bin ömür gitti, ömrümden ömrüm...

Kanattığımı düşündürdün bana, yaralayıp harcadığımı... Bu hikâyenin başrol oyuncusu ben değilim ki... "O" sendin ömrüm...

Günâh gibi fısıldanan o günden bu yana, çok şeyler değişti... Aynı kalamayışımızın bedelidir bu satırlar...

Hoşça kal ömrüm... Hak etmedin belki, belki de hak etmedik, hak edilmedi; olmadı işte gönül sözü öze geçemedi...

Olsun... Ömrümün fısıltısıdır bu sana, ömrüm... Ömrümden almış olduğun günlerin bitiş senfonisidir... Hoşça kal ömrüm... Harcamaya, harcanmaya devam etmeden; herkes yoluna devam etse iyi olacak...

Gerçek olup olmadığının meraklısıysan eğer; sen gerçektin... Ömürdün, alınan nefestin... Belki vazgeçiş senaryoları kurdum ardından, başka gönüllere öz olmayı yeğledim ama; sen gerçektin...

Yaşamayı dilediğim kadar gerçektin... "Yazık" kelimesini ömrüme eklemeden; vedalarım merhaba etmeliyim şimdi...

Merhaba en güzel veda merhaba; senden bana, benden sana; kuvvetli bir yol geçer sandım, ömrümüzü ekleriz de birbirimize nefes oluruz diye avundum... Bu ömür hikâyesinde tek bir yüreğin sözü geçmezmiş ömrüm... Benden sana feda edilen bir ömürdü, senden bana hiçbir yol geçmezmiş, geçemezmiş...

Korkularından seni ayırmadan, yollarımı seninle ayırmam gerek... Hoşça kal ömrüm; hoşça kal... Her zaman mutlu kal... Mademki adın gibi yaşayamadın, yaşatamadık hiçbir şeyi... O zaman hoşça kal ömrüm, kusurlarımı bağışla da mutlu kal... Ömrüne ömür katacağın sevgilerle hoş beş etmen, aşkın doruklarında önsöz olman dileğiyle...

Yürekten, yüreklerini çekmeye çabalayan, yeni bir yolda geçmişin tozlarını silmeye uğraşan yüreklerle...

Dilara AKSOY

RAHAT UYU YERİNDE ATAM!

Rahat uyu yerinde Atam! Bize emanet ettiğin gibi sonuna kadar kollayacağız vatanımızı! Sana layık olmak için çırpınacağız!

Belki sensiz birçok şeyi yıprattık, layık olamadık; lâkin bu toprak'ın hakkını vererek çalışacağız! Rahat uyu yerinde Atam!

Al bayrağımızın hakkını vererek yaşayacağız... Açlık, sefalet, hıyanet; zulüm olmayacak bizde...

Canımızı dişimize takıp, seni yaşatacağız! Uyu yerinde Atam! Seni unutmadık, unutmayacağız... Aktı gözlerimizden yaşlar, bitti sandık yanlışa gebe kıldırın telâşlar... Bitti sandık... Bitti...

Kemiklerin sızlamasın Atam! Kemiklerin sızlamasın hiç... !

Çok zaman geçti... Zaman bir hayli ilerledi... Şimdi bir de kendi içimizdeki savaşları durduramıyoruz Atam! Bir de onlar yüreğimize yük oldu...

Çok şeyler değişti, düzen aldı başını yürüdü gitti...

Sana söz Atam! Sana söz! Al bayrağımızın hakkını vererek yaşayacağız, sana söz Atam Söz; ne kadar yanlış yapılırsa yapılsın, doğru olmak için yaşayacağız...

“MUHTAÇ OLDUĞUMUZ KUDRET DAMARLARIMIZDAKİ ASİL KANDA MEVCUTTUR”... Seni unutmadık, unutmayacak; HEP YAŞATACAĞIZ...

Ne Mutlu TÜRKÜM DİYENE! Ne mutlu varlığını hissetmekle kalmayıp; canla başla doğrulara selam verene!

Dilara AKSOY

MAVİLİĞİNDE YÜZÜYORUM HAYATIN

Maviliğimde yüzüyorum hayatın... Koyusunu unuttum renklerin; sönüp giden bir balon gibi, fısıltılarımın ardında sönüp gittiğim anlarım oldu hep...

Neydi hayatın rengine âşık, yorgun gönüllere sarmaşık ettiren?

Renklerini bir kerede olsun unutmak istiyorum hayatın... Mutluyum, mutsuzum, uykuluyum, uykusuzum demek yerine; sözcüklerimin ardında hayata gem vurdurmadan yaşamak istiyorum...

Kırmızılığını unutmak istiyorum aşkın; sonu hüsrarla bitecekse bembeyaz yapmak istiyorum her dokunuşumda... Dokunmak istiyorum, o yüreğime dokundukça...

Serbestçe yaşamak istiyorum, yaşadıkça gönlümce yaşamak... Şarkıları bir an için unutmak istiyorum, yeni; umut dolu bir beste yaratabilmek için...

Eserlerimin elinden tutmak istiyorum, beni sizler yarattınız değil; birbirimizi yarattık diyebilmek için... Kaygılarımdan oluşmuş olan köprüleri yıkmak istiyorum, hatalarıma göz kırpabilmek için... "İçin" "Niçin?" ...

Bitmeyen noktalama işaretleri, bitmeyen savaşlar niçin? "Bunun için" demek; "Kimin için?" ...

Hangi hataların bedelini karşımızdakileri yüklemekten es geçebildik ki? "Bunun içindir ki, yalnızlık biletleri çoğaldı" ...

Gerçeklerle dost olmaya çabalarken, hayaller fısıldadı kulağımıza, sobelendik, yakalandık... Bunun içindir ki; gerçeklerle gerçekten dost olmadık...

Renksiz bir dünyada yaşadığımı farz etmek,

Ama yinede kıpkızıl bir yüreğe sahip olmak istiyorum... Sevinçlerim, aşklarım, tüm hücreme yansıttığım mazbut sancılarım; hepsi o renkte kalsın ve de hiç siyaha çalınmasınlar, adları mateme karışmasın istiyorum...

Bende çok şey istiyorum galiba... İstek olmadan; yaşamak neye yarar?

Köstek olmadan, dostların kıymeti nasıl anlaşılır, zararla yarar birbirinden nasıl ayrılır? Mütemadiyen çok şey düşünür oluyoruz... Düşünecek beyin kalana kadar...

Düşünüyoruz da, "Bunun için mi?" "Kimin için?" Düşmanı düşmanken, dost görebilmek için mi? Toplumsal yanım ağır basarken, adım "yalnızlık senfonisi" olarak kalsın istiyorum... Çağırırken beni insanlar; bir yanımın yalnızlık koktuğunu, bir yanımın yalnız olduğunu anlasınlar ama kimse oraya erişmeye çalışmadan, yalnızca misafir olarak gelip izlesin... Bende çok şey istiyorum değil mi?

Onlar beni istiyorlar mı? Mavisinde geziyorum serüvenlerin... Gezgin bir yüreğim var; bedenim çok da üşengeç biliyorum...

Ruhum gezgin, ruhum; meraklı, ruhum; sorguda...

Bedenim, ondan ayrı telâşta...

Sıkıntımı giderecek bir sıkıntı arıyorum, hani yenisi gelince eskisi unutulur ya... Aynen öyle! "Niçin?" "Bunun için mi?"

Hayır! Nedensizken bile, ben buradayım diyebilmek için...

Dilara AKSOY

"O"

“O”na sahip olanın her şeyi var... Şerefi bile üst düzeyde, hatta hiç yoksa bile var görünür...

Düşünürdüm çocukken alt tarafı bir kâğıt parçası, nedir onu bu kadar değerli kılıp da, herkesi üst mertebeye erişirmesini sağlayan şey diye...

“O”na kâğıt parçası diye bakardım, vereceksin, alacaksın...

Bitmez sanırdım, hiç bitmez... Sen verirsin, karşılığında alırsın o hiç bitmez...

Şimdi anlıyorum kâğıt parçasının değerinin neden paha biçilemez olduğunu! E güçlüsün, o varsa her şeyin var... O varsa gücün var, o varsa soylusun, o varsa sen varsın, o yoksa çöp yığınınına atla da soyun kurusun!

“O”na sahip olamıyorsan şerefini de değerli bulmuyor hiç kimse. Yüreğinin soyluluğunu da keşfetmiyor... Sesini duyan zaten nedense hiç olmuyor... O öyle bir dert, bir bakıma da öyle bir nimet ki...

Ama varlığında kıymetini bilmezsen seni yokluğa atıyor... Yokluğa karşı direnirsen, mükâfat olarak geri dönüyor...

Bir tek insanlar bilmiyor kıymetini, “o” sende olmayıp, senin olmayınca... Bir tek insanlar seni yabana atıyor, sahipsizler kervanına biletini bile kesmiyorlar...

Kimse kimseye bu dünyada, “o” olmadan günâhını bile vermiyor biliyor musunuz? O öyle bir dert, bazen de öyle bir nimet ki...

Çok olursa başın yanıyor adeta, etrafında bir sürü şaklabanı pervane ettiriyor... İnsaflıysan ne ala!

Az varsa, sıfatlılar listesine girmeye bir bakıma hak kazanıyorsun, hiç yoksa nihilizmden nasibini alıyorsun...

Adeta hiç oluyorsun! Bakın görün bir kâğıt parçası dediğimiz, kâğıt parçası diye baktığımız bizlere neler yaptırıp, neler yaşıyor...

Aslında o bir kâğıt parçası değil... Aslında o miktar miktar ömür biçtiriyor bizlere... Değerli-değersiz kıldırıyor bizi elaleme...

“O” yoksa hiçiz, sanki bizlerde birer birey değiliz... Makam değiştirmemizi sağlıyor...

“O” öyle bir şey ki... Aslında görüldüğü gibi değil; çok canlar yakıyor... Adı “para” onun...

Hani var ya bildiğimiz; Atamızın resminin üzerinde olduğu... Hani var ya çocukken sakız almak için annelerimizden babalarımızdan istemeye korktuğumuz, aldığımızda sevinçten dört köşe olduğumuz... Adı “para” onun...

Hani var ya onunla her şey yapılıyor, bir tek şeref satın alınamıyor... Onu da parayla eş tutanlar var ya... Doğruların üzerini bile çizip, adını yanlış koyanlar... “O” varsa her şeyiz biz... “O” yoksa şerefimiz bile kiralıktır herkes için...

Satın alınamaz, kiralanır! Hani vardır ya arabaların, evlerin üzerine yazılır... Kiralık, satılık! Onun olmadığı yerde hiçbir şey bir saniyeliğine bile alınamaz, cesaretli ve de günâha meyilliysen sadece çalınır! Adı “para” onun...

Eşlerin hanımlarına “lazım olur” deyip de verdikleri, Hanımların bir köşeye iliştip gizledikleri...

Çocukların isteklerinin karşılanmasının lazım geldiği... Hani bildiğimiz para canım; o yoksa alaycı bakışlara layık görüldüğümüz, o varsa el üstünde tutulup dünyanın en soysuzu olsak bile en değerlisi görüldüğümüz... Odur maddi açıdan bizi refaha kavuşturan fakat hep unutulur, manevi açlığımız nasıl giderilir... Sanırsız ki onunla, sanırsız ki bize biçilen değerle, bir kâğıt parçasıyla...

Unutmayın a dostlar! Unutmayın ki; kulağınıza küpe olsun... Odur iki adım öteye geçmemizi sağlayıp, manevi açlığımızı tatmin etme derecesine kadar baş gösterip, otuz iki dişimizi açıp da poz vermemizi sağlayan...

Yazık ki bu böyle... Düşmüşüz mal derdine, kimsenin ruhu duymaz canının derdine düşüp de kan ağlayan var mı yok mu diye...

Ekmeğin derdi de paradır... Ekmek de bilir ki; “O” olmazsa alınamaz, o olmazsa biçareler doyamaz... Ekmek de bunu bilir de susar... Tok açın hâlimden ne anlar misali...

Ekmek de düşmüştür bir derdin peşine, bugün kimleri doyurabileceğim diye...

Dilara AKSOY

BAYRAM GELİYOR

Bayram geliyor... Herkes bir telâş içinde, pür telâş o günü yaşamanın heyecanı içinde... Oysaki ben sevinemiyorum...
Gidecek bir yerim, kapısında şeker bekleyebileceğim kimseler yok...

Hayat ne zor değil mi ağabey? Sen mezar taşında, ben gam yüklü hayatı sırtlamakta... Bugün kimseler gelip geçmiyor, bekliyorum...

Birileri gelsin de ayakkabı boyayıp, yarın için benim gibi fukara olan arkadaşlarıma bir çikolata alayım... Tadı güzeldir, güzeldir değil mi ağabey?

Hani hep görüyorum bayram sabahında küçücük çocukların elinde, oynayıp zıplayıp yiyorlar... Ben o tadı hiç bilmedim Ağabey...

Benim bildiğim tek bir şey var bu hayatta... Senin yokluğun... Anamda babamda sendin, barakamızı bile senin varlığın ısıtırdı...

Şimdi çok üşüyorum ben ağabey... Şimdi üşüyorum, sokakları ezberledim yokluğunu ezberleyemedim... Bak işte saatler oldu boyam elimde kaldı kurudu...

Sanki boyadığım ayakkabılar bile ayağımdan hiç çıkarmadığım; eskiyen fakat senin hediyen olan ayakkabımın ayarında...

Sanki sen olsan şu sersefil hâlimle bile en üstün olurdu... Korkuyorum geceleri ağabey, öyle çok korkuyorum ki korkmamaya yemin bile edemiyorum...

Yarın bayram... Elini öpeceğim, gözlerine bakıp güleceğim kimse yok...

Kimsesizlerinde bayramı olmalı be ağabey... Kimsesizlerde nasibini almalı bu bayramlardan, ellerimiz boya kokmadan çikolata yemeliyiz, gözlerimiz dolmadan büyüklerimizin elini öpmeliyiz... Bizlerde artık gülebilmeliyiz değil mi ağabey?

Namlunun ortasında durmasaydın harcanmazdın... Biz yaşarken harcandık değil mi ağabey? Yaşarken yaşayamadık ki...

Bugünde bir lokma ekmeğe talim edeceğiz arkadaşlarla... Etin tadını da hiç bilmedim güzelmiş diyorlar, sahiden güzel midir ağabey? bazıları çok şişman olduğu için içerleniyor bazıları ise çok zayıf diye...

Bizde para olsa ne zayıf kalırız ne de şişman... Bazılarının hiç derdi yokken derdim var faslında... Geçen gün çarşıda bir müzik duydum...

Şarkıcının adı neydi unuttum... Çok güzel söylüyordu be Ağabey, sen olsan barakamızı neşeyle doldurur mırıldanırdık... Sen varken de bir kap yemeği zor bulurduk ama hevesimiz, yüreğimiz toktu... Şimdi her türlü açlığın peşinde bayramı bekliyorum, yarın bayrammış ağabey...

Bayrammış, duydun mu?

Sesini duyuramamış biçarelere...

Dilara AKSOY

RÜYA

Şunca zamandan sonra sana uzandı ellerim... Şunca zamandan sonra iki kelimeyle bile olsa çıkabildik birbirimizin karşısına... Sana bir sır vereyim mi sevgilim? “Ben seni çok sevdim...”

Nefretimi dağlardan üstün tutacak, gözlerimi gururla karışık gözyaşlarına boğacak, seni nefretimle beraber kendime hapsedecek kadar çok sevdim...

Anlamı olmaz senin için bu sözlerimin, bilirim... Anlamı olmayacağını bildiğim hâlde sensizlikten çıkmayı düşünüp, deli bir nöbetin içerisine girmekteyim...

Sensizlikten tükendim biliyor musun? Sensizlikten yoruldu, sensizlikten çok sıkıldım... Bütün günler birbirine benziyor, bugün dışında...

Bugün bir an bile olsa sensizlikten kurtuldum sanki duruldum... Sana bir sır vereyim mi? “Baktığım her bir yürekte, seni buldum”...

Kanadım çok kırık şimdi, yüreğimden hiç kimseye yol geçmiyor... Gizliden gizliye seni isterken, yüreğim bak bana neler ediyor...

Şunca zamandan sonra gerçekleri fısıldayabilecek cesarettiyim, o kadar ki dobra, o kadar ki sözlerimin arkasında sensizliği kovmak için direnmekteyim...

Gelemezsin ki... Sen sevmedin beni hiç, o yüzden elimi tutamazsın ki...

Resmi bir merhabanın ardında asılı kalır hâyâllerim, yıpranırım...

Ama sana bir sır vereyim mi sevgilim? “Ben seni canımdan çok değil; canımdan can katarcasına, şuracıkta öl desen, ölüme sarılacak kadar çok sevdim”...

Aptalcaydı belki, belki de gerçekten de yaşanmaması gereken bir hataydı...

Yasakların çiğnenmemesinin gerektiği kadar yanıştı... Aşkı yaşamadık ki seninle... Senin rolün beni yaralamak, benim rolümde beni yaralamana izin vermekten ibaretti...

Aşka büsbütün kucak açmadık ki biz... Şunca zamandan sonra “biz” diyebilmek... “Biz?”...

Sana bir sır vereyim mi sevgilim? “Kimseye ait olamıyor yüreğim, sevdiğini sanmakla yetiniyor, kimselere güvenemiyor, sana da artık hiç güvenmiyor; ama bir tek seni sevmekten alıkoymuyor kendini...”

Ben hâlâ çokça sana ait, biraz da benliğime yeniğim... Benliğim istemiyor artık seni, sen hiçbir zaman sen olamamışken...

Ama ben hâlâ çokça sana aidim... Hani “gel” desen, inan ki gelecek gibiyim...

Uzun zamandır sensizim ya, sanki kışa gebeyim... Her gün ayaz vuruyor bedenime, her gün sensizliğin soğukluğu çöküyor üzerime...

Sana bir sır vereyim mi canım sevgilim? “Hâlâ aşkın adını sen bilmekteyim”...

Bir kez geldin, yine gittin, gitmek için geldin; yüreğimle birlikte sana seni vermeyi istemekteyim... Eğer veririm seni sana; soluklarımla dost olmaya çabalayabilirim...

Ama hani içimde sen varken sensizim ya, soluklarımdan en büyük darbeleri yemekteyim... Seni hâlâ sensiz çok sevmekteyim ya, kendimden nefret etmekteyim, al benden seni geri, bozma kendimle aramı...

Yani ben seni sana, sen beni bana vereceksin, bitecek bu rüya... Sana bir sır vereyim mi sevgilim? “Uyanmayı istemediğim en güzel rüyamdın, uyandığımda bile senin adını sayıklamaktaydım”...

Dilara AKSOY

GÜLERİM AĞLANACAK HÂLINE

Gülerim ağlanacak hâline... Yas tutar kirpiklerim, uzun zamandır hıçkırıklarımın adını “sen!” koymadım diye...

Kokusu değişmedi mevsim rüzgârlarının... Poyrazla düşmanlığı bitmedi alın yazımın... Hani ne vakit gelirsin aklıma, o vakit mevsimler tökezleyip düşer kucağıma...

Gülerim ağlanacak hâline... Sen değildin geceleri sabahı kovalayan, seni düşünmek için yarına bir an evvel sarılmayı bekleyip, bugünü atlatmaya çalışan... Sen değildin, sana kırılan, sen değildin seni çok sevip sensiz yaşayamayan... Gülerim ağlanacak hâline...

Sensiz zamanla dertleşeli çok oldu, giriş biletini martılar alıp yuttu... Yani işim olmaz seninle, martıları benden dinlemek, bir de benim sözümle onlara iştirak etmek istersen kabulümdür...

Ama artık işim başka türlü olamaz seninle... Ya da istersen denizi anlatayım, seni düşünürken gözüme rengârenk görünen, seni düşünmediğim anlarda renginin de bir öneminin kalmadığı denizden...

Fazla şımarma, çünkü artık yüreğimde yalnızca misafirsin... Geceleri üşümeyeyim diye, yorganımı üstümde, sende içimde taşıyorum...

Bazı geceler yorganım bile ısıtmıyor, içimde sen olursan ısınırım diyorum... Şımarma, seni çok da sevmiyorum...

Ben canımı alıp kaçan o vefasız yâri düşünüyorum... Sana benzerdi, sesi, gülüşü, bakışı, haince kaçı...

Yoksa o sen miydin? Yapma... Vefasızım diyemeyecek kadar vefasız mısın ki? Gülerim ağlanacak hâline, sen de gülüyor musun bana sensizim diye?

Sen sensizim diye gülebilirsin bana ama ben gülerim ağlanacak hâline hangi mevsimde güneş olup, ayazlardan koruyacaksın kendini diye düşünür, bir o kadar da gülerim acınacak vahim hâline...

Sen hiç güneş olamayacaksın, benden beni aldın ya hep ama hep ayazlarda kalacaksın... Sevenin yüreğini alıp kaçmak öldürür insanı...

Sen beni benden alırken hesapsız sorgusuzca sende kalacağımı sanmıştın... Sormadın ki hiç bana, sorsan ben de seni senden kaçırdım...

Gülerim en vahim hâlimize... Sen benden beni almışken, ben hâyâlini içimde taşıırken gülerim hiç gerçek olamamış adı “yalan” kalmış sevda yeminime...

Sayende sözlerimle de aram bozuldu, o kadar ki inanmıştım o yüzden seni aşk yeminim saymıştım... İhanet ettim sözlerime, ihanet ettin bana ve de hastalıklı kalbine... Tenhalara bir yerlere saklanmıştı ruhun, çünkü artık içimden çıktı bile...

Dilara AKSOY

GÜL İLE DİKEN

Gülün dikenini batır fakat hiçbir gülün dikenini özün sözü kadar acıtmaz...

Güllerden haberin var öyle değil mi sevdiğim? Hani bir zamanlar sen özümken, sözümde yatmaz, canımda uyurken...

O güller bizi birleştirdi sanmıştım... O güllerdi, kıpkırmızı güller...

Sonra anladım ki gül olan benmişim... Sen giderken anladım tabii ki bunu...

Dikenime dokunduğun gün anladım, hem seni acıttı, hem beni... Ama en çok beni...

Dedim ya sevgili; gülün dikenini batır yani benim...

Ama hiçbir gülün dikenini özün sözü kadar acıtmaz, yani senin kadar...

Yüreğime hiç kimse, hiçbir şey uğramazken anladım bunu...

Ne çok şeyi anlıyor insan öyle değil mi? Renkleri, yüreğine düşebilecek denklemleri, zevkleri; tenleri ayırt ederken ne çok şey öğreniyor insan...

Yeni bir ayın başlangıcındayız... Yeni bir aşk mevsiminin de...

Kışın yaşanan aşklar soğutur insanın bedenini... Peki, ömürlük aşklar ne yapar sevgiliyi? Bir ısıtır, bir soğutur, bir de hiçbir şey yapamaz hâle getirir adeta canından can alan olur...

Korkmuyorum mevsimsel aşklardan... Mevsimsel grip gibi... Hapşırınca geçen cinsten... Ağlayınca yüreğimden akar gider...

Beni korkutan ömürlük sevdalardı, onda da tecrübe edindim... Özünle yüreğime batarken...

Bir şey daha var; geceler hep seni çağırıyor, gecelerin bir alıp veremediği mi var bizimle?

Ben ağlasam sebebi sen, sen meçhul olsan sebebi ben oluyorum...

Söyle şimdiden sonra ne yapılabilir sence? Anladım ki kimseleri yerine koyamıyorum...

Güllerle ve günlerle de aram bozuldu... Bugün yarını gözlemezken, gülleri koklamazken sebebi sen oldun...

Boş ver anlamaz hiç kimse... Sen anlayabilseydin aşksızlıktan doğma sayfalar sıralanmazdı bence...

Dedim ya sevgili, gülün dikenini batır ki battı da...

Ama özün sözü çok acıttı...

Dilerim acıttığın son yürek olur yüreğim...

Listen kabarık çıkarsa ben bile kurtaramam seni eminim...

Sana şaka yapmayı da uzun zaman oldu öyle değil mi? Yıldızları sever misin?

Ben bir yıldızı çok sevmiştim...

Kutup yıldızı değildi; ama baktım mı içlerinde en çok parlayan oydu... Belki herkese göre hiçbir şeydi ama bana göre her şeydi...

Kayıp gitti... Dilek dilememe fırsat bile vermedi... Dilek dileme şansım olsaydı o yıldızı seçerdim...

Ömürlük sevdam olduğunu bilse belki kayıp bana gelirdi...

Sahiden yıldızım olduğunu, ömürlük sevdam olduğunu bilsen bana gelir miydin? Dönüş bileti alınmamış, her şekilde harcamış birine bu soruyu sormak çok yanlış...

Yanlışlar da doğruların kardeşi değil midir sevgili? Yanlış yapar- kardeşini bulursun... Doğru yapar- kardeşini unutursun...

Her zaman doğrularda kazanmayabilir... Doğru insan olur, yanlışlıkla kaybeden olursun...

Şimdi içimden giden olur musun?

Gülümse bakalım... Kapattım gözlerimi ve işte açtım...

Kaybeden değilim bunu biliyorsun...

Haydi, sağlıcakla kal...

Hak ettiğini düşündüğün her şey senin olsun...

Dilara AKSOY

SANA İNANMIYORUM AŞK

Sana inanmıyorum aşk... Ben artık sana hiç mi hiç inanmıyorum...

Söylüyorlar hep, aşk güldürür, aşk süründürür, aşk her şey olur diye...

Ben senin bir şey olabileceğine bile inanmıyorum...

İnancımydın, benim ışığımdın...

Karanlığıma ışık tutar, beni aydınlatırdın...

Sana inanmıyorum aşk;

Hele ki seni yaşatırken içimde, bir başka yüreğe geçit verebileceğime hiç inanmıyorum...

Çocuksu sevdalar faslından yol alalı çok oldu...

Gözlerin buğusuna, ellerin duruluğuna, yüreklerin hop oturup hop kalkışına...

Kısacası ben sana hiç mi hiç inanmıyorum aşk...

Üstüm açılrsa örterdin,

Yüreğim üşüse gülerdin,

Sen her şeydin ben yanında tek bir şeydim...

Ama artık sana inanmıyorum aşk...

Senin adın üç harfle sınırlı kalmazdı,

Yüreğim seni yaşadığı her an başka yüreklere kanmak için dualar eder,

Umardı...

Ben artık sana inanmıyorum aşk...

Üstüm açılrsa örtmezsin,

Yüreğim üşüse buza sürüklersin,

Bir de delice çarpmaya kalktı mı?

İşte o zaman kahkahalarla gülersin...

Size inanmıyorum...

İki yüreğin çarpıştığı senaryolarda,

Gerçeğimin bir başkası olabileceğine hiç inanmıyorum...

Sana inanmıyorum aşk,

Mevsimleri bile şaşırttın ya,

Ben artık sana hiç inanmıyorum...

Yüreğimde inanmıyor,

Sende inanma bana...

O yüzden var git yoluna,

Buluşalım sonbaharda...

Ben artık sana inanmıyorum aşk,
Tılsımını yitirdi en güzel öpücükler...

Onlar iki yüreğin pşmesinden doğardı...

Bir elmanın yarısı olup,

Diğer fırtınalara ihtimal bile vermeden,

Bekleşip dururlardı...

Bir mr boyu dediğimiz şey var ya,

İki yüreğin pşmesinden doğardı...

Eller birleşince,

Yürekler ağlardı...

Ben artık sana inanmıyorum aşk...

Ayazlarda kaldım ya sayende,

Ben artık sana hiç inanmıyorum...

Acıtamazsın canımı,

Onu sana teslim etmiyorum...

Dilara AKSOY

BİR ŐEHİDİN AĞZINDAN

Gidiyorum Anam... Vatanım için canımı veriyorum. Ama sen sakın ağlama... Ardımdan Şerefli bir isim bırakıyorum...

Őehitler ölmez Anam... Őehitler ölmez!

Sadece dünyadaki görevimi sonlandırıp, sonsuz bir adı taşımaya gidiyorum!

Sakın ola ki; feryat etme. Unutma ki; arkamdan temiz bir isim bırakıyorum...

Anam; Gidiyorum Anam... Kokunu bir kez olsun içime çekmeden gidiyorum... Babama da söyle onu çok seviyorum...

Kardeşime, Canıma da okuyup iş güç sahibi olmasını, Ağabeyini unutmamasını söyle... Gül yüzlü meleğimi çok seviyorum...

Ardımdan ağlamayın sakın... Sakın!

Unutmayın ki Őerefimle ölüyorum... Korkmuyorum hiç...

Tek bir sıkıntım var; o da ardımdan gözyaşlarınızı görmek...

Őerefimle ölürken tek bir Şey istiyorum; Anam...

Canım Anam; beni, gururla son yolculuğuma uğurlayın, tek bir damla gözyaşınız bile akmasın... Vatan için canımız feda! Anam; sana bir kez olsun sarılıp kokunu duysaydım... Çok üşüyorum Anam...

Bir mermi var sol yanıma dokunan... Canımı acıtan o değil; kokunu duymadan gözlerimi yumacak olmam... Anam; Őehitler Ölmez, Vatan Bölünmez!

Hakkınızı helâl edin...

Bacım; Okuyup, çok iyi yerlerde olacaksın söz ver bana...

Babam; Yüzü nur dolu babam, Anama ve de Kardeşime iyi bak...

Dilara AKSOY

YABANCI

Ben artık sevmiyorum seni... Sevmiyorum, sevemiyorum... Hep yaşarsın sanmıştım; hep bende ilelebet yaşarsın...

Şu anda aklımda oluşun, alışkanlık olup, yüreğimin en dibine vuruşundan...

Ama gerçek şu ki; ben artık sevemiyorum seni...

Neler de ummuştum ikimiz için... Yapabilir, başarabilir, yenebilirdik...

Ama biz istesek de biz olamazdık... Boşuna çırpınış senaryoları oluşturur, sonunda da açıkta kalırdık...

Hani en sevdiğim şarkılar var ya... Sen artık onlarda kaldın...

Hani en sevdiğim romanlar var ya... Bir çırpıda okuyup, sonunun gelmesini dilediğim... Sen artık onların arasında, okunması kolay, anlatılması zor bir kelime olarak kaldın... Sen artık sen diye değil; bir yabancı olarak kaldın...

Çıkarmadın yüzündeki maskeyi ama ben anladım... Baloyu ben başlatacaktım, çok sabırsız davrandın... Masken düştü, yarım kaldım...

Ben artık sevmiyorum seni... Zaten sevemem de...

Gelemezsin, gelsen bile canını veremezsin... Hâlbuki benim koşulsuzca verdiğim tek şeydi canım... O senindi her nefeste her anım seninle doluyken, sen benim canım...

Hani en sevdiğim filmler var ya... Bir türlü kavuşamazlar sevenler... Onların arasında konuk oyuncu olarak kaldın...

Hani ben sensiz de mutlu olabiliyorum, gülebiliyorum, sevebiliyorum, konuşabiliyorum ya... Sevmeyişimdendir bu... Şu anda hatırımdaysan alışkanlık oluşundandır, sakın sevdiğimi düşünme... Adın geçiyor bazen senin hiç görmediğin, hiç bilmediğin insanlar arasında... Heyecan vermiyor, kalbim delice çarpıyor...

Hâlbuki bir zamanlar başkalarını sevdiğimi söylerken, aslında seni sevdiğimi söyledim... Başkalarına kucak açarken, aslında sana hiç ayrılmamacasına sarılır, bırakmamayı düşlerdim... Hâlbuki eskiden uyuduğum anda rüyalarımı süsleyen sen ol isterdim, eskiden; gündüzlerimin her saniyesini sana bağışlar, adeta senden başka hiçbir şeyde gözüm olmaz, yalnızca seni beklerdim...

Çalan her kapıda sen geldin sanırdım, duyduğum her ayak sesini senin ayak seslerin sanırdım... Aldığım her kokuda, hiç duymadığım o kokunu hisseder, yanardım...

Ben sevmiyorum artık seni... Hani sen aşkıma âşıktın ve ben sana âşıktım ya...

Artık aşkımda almıyor seni gönül limanımdan içeri... Âşık olduğun aşkımda da sabır taşı çatladı, anladı ki sen hak etmedin hiçbir şeyi...

Ben sevemiyorum artık seni... Hiç bana ait olmadın ki... Duysa şimdi bu sözlerimi seni tanıyanlar, bana gülerler...

Beni sana layık bulmayanlar çocukluğuma vurur aşkıma harcarlar...

Duymasın hiç kimse, sende duyma o eskidendi zaten...

Hani her gök gürültüsünde seni çağırırdı sinsice yüreğim... Sana sarılabilmeyi umardı... Yüreğini sahiplenememişken korkusunda bile seni arardı...

Ben sevmiyorum artık seni inan bana... Sen hiç sevmedin zaten beni, artık duygular karşılıklı, her şey değişiyor zamanla...

Herhangi bir duygu bağı kalmadı ki aramızda, neyin karşılığında bahsediyorum...

Saçmalık işte, bağışla... Artık istemiyorum seni... Sonum olmanı dilerdim ya bir zamanlar... İzin vermeyeceğim ecelim olmana...

O yüzden unuttum ben artık seni... Gecemde, gündüzümde eşit artık... Kirpik uçlarıma yağmur yağıyor ama onlar biten her şeyin bedeli, olsun o kadar...

Ama dedim ya sevmiyorum ben artık seni... Sadece aşkların en büyüğünü sende ummak istedim... Umamayınca da, kendimi sensizliğe kahrettim...

Ama sevmiyorum artık seni... Amalar başlarını alıp gittiler... Çok uzadılar, boylu boyunca serpildiler... Yinede sen gelmedin, yinede gelmeyeceksin, yinede kahredici kâbuslara teslim ettiğin için af dilemeyeceksin...

Sen hiçbir şey yapmadın bana... Harcayan bendim... Olmazı olur kılmaya çabalayan deli bir yüreğe sahiptim... Üşüdüğümü söyleyiorum sana hiç...

Üşümeye meydan verecek hiçbir şey yaşamadım... Farz ediyorum ki; seninle hiçbir şey olmadık... Arkadaş, dost, sevgili...

Hiçbir şey olmadık... Biz seninle biz bile olmadık... Bizi yaratan bilir en doğrusunun ne olduğunu... Senle ben iki yabancıyız artık... Kulağa hoş geliyor mu yabancı?

Yabancı... Kalbimdeki tek gerçek sancım...

Seni sevmiyorum artık ama bir zamanlar ölesiye sevmiştim...

Nasıl bir gönül hırsızıydın! Seni içime nasıl da işlemiştim...

Hani bir çorap söküğünü dikersin ya... Yamalı kalbime seni işlemiştim... Korkup kaçtın, bir gün o kalp yeniden delinir de çırlıçiplak kalırım düşüncesiyle hesabını dünden yaptın...

Neyse, sevmiyorum nasıl olsa artık seni... Aşkım utansın... Çok değer biçmişim sana, faturam bayağı kabarık geldi...

Talihime yanıyorum, bahtım ne yapsın? Şimdi bu satırlar niye mi yazılıyor sana?

Düşün bir yabancı... Kim sevebilir ki seni böyle delicesine?

Kim hiç kimseye yüreğini teslim etmeden sensizlikte bile seni yaşar ki sinsice?

Düşün bir yabancı... Kim hiçbir zaman bir şey olabileceğiniz ihtimaline bile inanmıyorken ömrünün en güzel günlerini feda edebilir ki sebepsizce?

Düşünmezsin yabancı... Yaban yüreğin hiçbir şeyi hissetmez, sevgisizliğe adanmış ve de yalnızca kendini hissetmekten kendini alıkoyamamış benliğin firardayken düşünemezsin yabancı...

Hasret kokuyorum... Bundan da gocunmuyorum... Hasretini taşıyorken, seni sevmediğimi söylerken; adım bile hasrete karışmışken bundan gocunmuyorum...

Ama şimdi sen utan yabancı! Bir daha böyle delicesine, böyle sinsice böyle sebepsizce sevimeyeceğin için sen utan kendinden...

Arkamı dönüp gittim işte... Yokluğuna hapsettim kendimi... Aşkımı çektim senden geri... Yine yalnızlıkla sensizlik kadeh tokuşturuyor gecenin bir vakti...

Cadde bomboş, yüreğimde eskiden kalma bir ışık, loş mu loş...

O ışığı söndürmeyeceğim yabancı... Beni hak eden birileri olacaktır elbet, onlar geldiklerinde karanlığa hapsolup tökezlemesinler diye o loş ışık hep açık kalacak...

Seni almayacağım yabancı, affettim... Sen yaramaz bir çocuğun nedenlerini çok sonradan anlayıp pişmanlığa sürüklendiği sessiz çığlıklarının senfonisisin...

Seni affettim o yüzden... Ama seni almayacağım yabancı... Çok yaban kokuyorsun, hasretim her şeyine alışır ama buna hayır...

Evetlerimi biriktirmiştim senin için, bu sana söylenen ilk hayır...

Kusura bakma yabancı, sen değişirken ben çok daha başkalaştım... Dedim ya seni sevmiyorum artık... Niyetimi anladın, kalabalığın arasından sıyrılmaya da çalıştın...

Zorla tutan yok ki... Gittiğin gibi, gittiğin ve de ardına bakmadığın o gün gibi; yüreğimden de derin çığlıklarınla ayrılabilirsin...

Kapım sonsuza kadar sana kapalı... Duydun mu yabancı?

Duyduğunu biliyorum, kalbimde işte yine o merhum acı...

Dilara AKSOY

YENİDEN BAŞLAMAK

Arayıp da bulamayacağımız tek şey kendi benliğimizdir... O her zaman farklı yönlere doğru kayar, her zaman farklı şeyler ister ve de her zaman değişir...

Bizler aslında benliği değişik senaryolarda değişik karakterlere bürünmüş insanlarız...

Araştırma yaparsak eğer ki gerçek anlamda, o zaman istediğimiz her şeyin sonucuna da ulaşabiliriz... Onun dışında...

Benliğimiz hep bir furyanın içinde dönüp durur, hak edilen ölçüde hak edileni ister...

Sonradan kişileri hedef alır, büyü bozulur... Kim olduğumuzu çözmeye çalıştığımızda bilmece olmaktan çıkarız, adeta sırrımızı dışa vururuz...

Biliyoruz ki hepimiz, dar-ı fenadan dar-ı bekaya göçeceğiz...

O zaman neyin çırpınışı içindeyiz?

Bugün dinlemedim benliğimin furya dolu hadiselerini...

Bugün, dünü de unuttum, şu anımı ve de yarınımı da...

Hiç kimseye kalmayacak olan dünyada neyin savaşı ki bu? Zaten içsel savaşlarımız öldüğü vakit, tüm savaşlar bitecek... Her yanımızın barış kokmasından hoşnut olmaz mıyız ki?

Özümsemediğim tek şey, saniyeler... Onlar çabucak geçmekte, bugün yarına teslim etmek üzere kendini, onu vazgeçirebilir miyiz?

Mutluluk biz ona gitmezsek, çağırılmaz bizi... Çağırır mı ki? Mutluluğun, "bugün seni şurada bekliyorum, gel... Seni kendimle donatacağım, sana dost olacağım" dediğini duydunuz mu hiç?

Ama biz çağırabiliriz onu... Aslında en dipte, aslında o içimizde, saklanıyor... O da korkuyor savaşlardan, o da korkuyor gereksiz yere kırılan kalplerden, o da korkuyor bir gün kırılır da bir daha adı mutluluk olmaz diye... O yüzden çıkmıyor, hiç mi düşünemedik bunu?

Seni çağırıyorum mutluluk... Seni çağırıyorum, şu anıma, şu anımdan sonraki her anım için, artı bir heyecanla. Şimdiden sesini duymaya başladım, geliyorsun, geleceksin, artık sende biliyorsun...

Korkma benliğim yanlış yapmaz sana, egolarımı da yendim zamanla. Bencil bir yüreğe sahip değilim, çok da fedakâr değilim. Her şeyin ortasında her anıma seni ve de sevdiğilerimi katmayı istemekteyim... Biz hürüz öyle değil mi mutluluk?

Özgürce birbirimizi ısıtabiliriz şu saniyelerden sonra, hatta özgürce barışa da seslenebiliriz, her ne kadar savaşlardan muzdarip olsak da...

En doğru yalanlarım; gelin bakalım sizlerde... Sizi hak ettiğiniz yere gönderiyorum, geçerli nedenlerle söylenmiş bile olsanız artık sizi istemiyorum... Hikâyeleri de sevmiyorum, kendi hayatımın faturasını ödemiş, kendi hayatımda önsöz olmuş, kendi hayatımda acılarıma dem vurmuşken, ben artık sizi istemiyorum...

Gölgem de şahitlik ediyor, ömrümün her zerresinde mutlulukla baştan başlayacağıma söz veriyorum...

Dilara AKSOY

BİR BİLSEN

Gözlerin gideceğini söylüyordu, gözlerin konuşuyordu adeta gözlerimle... Yüreğim bilmezdi ki bu kadar çabuk, böylesine sinsice...

Yüreğim de hissediyormuş meğer senin benim olmadığını, hissediyormuş da saklıyormuş benden...

Hançerin batmıştı uzun zaman önce, benliğim enkazlara sürüklendiği andan çok uzun zaman sonra itiraf etti bana...

Ben seni yâr bildim, kabuk tuttu yaralarım...

Gözlerin gideceğini söylüyordu, hâyâlin kibrine yenik düşmüş bir masal prensini anımsatıyordu... Biliyor musun? Sana yazılması gerekenler çoktan yolunu şaşırıp bir başkasına yazıldı bile...

Sen gitmeyi seçtin de ben göndermedim mi? Sen sustun da ben kabul görmedim mi? Ben sevdim diye, yüreğin aşkıma vurulup seni bana getirmedi mi?

Hangisi yalan sevdiğim? Hangisi yalan, şimdi söyle! Ben miyim yalan olan, sen misin hançerini batırıp da kayıplara karışan?

Çok sevdim diye mi oldu bütün bunlar? Söyleseydin daha az severdim, söyleseydin her şeyden daha az, kalbimden daha çok severdim...

Ben seni kendi kalbimden; yaşamdaki her şeyden çok sevdim...

Sevdim demekle bitmiş olmuyorsun ki...

Sevdim derken de seviyor insan... Bakma saçma sözlerime, saçmalığıma vur da gül sadece...

Sen güldün mü sanki her şey bana gülüyordu... Sen mutluysan sanki yüreğim alevler ortasından buzun içine atlıyordu, sen bir kez olsun tebessüm ettin mi masallar bir anda sanki gerçek oluyordu...

Bakma sözlerime, bakma bana... Bakma işte...

Sen bana bakarsan ben başka yere bakamam ki... Sen beni anlasan, hani tekrardan çok sevdiğimi bilsen, ben yüreğimi yaşatamam ki... Her şey sevilmediğini sanmanla başlasın, takvimim sensizliğin sayısızlığına dem vururken...

Bir bilsen, seni sevebilmeyi sevmek ne kadar da güzel... Bir bilsen sensizliğin sayısını arttıracak olmanın korkusu bile bir başka güzel... Bir bilsen, her şey çirkinken bir sen güzel... Bir bilsen keşke, sen ardına bakmadan gitmeyi seçerken, bekleyişlerim bile yormuyor beni, ah bir bilsen...

Gözlerin gözlerime bakabilmeyi unuttular mı yoksa? Oysaki gözlerim hayaline odaklı sen yokken... Sen varla yok arasıyken bile o sadece sana odaklı...

Bir bilsen, seni sevmeyi sevmek, seni sevmekten daha güzel... Saatler seni düşünürken kahr tablosu oluşturuyor, ama yinede güzel...

Uzaktan uzağa sevmelerin yüreğimi yaşlandırabileceğine inandırdın beni... Hâlbuki en uzağımda tuzağım olmana izin vermiştim ben... İnanırsak başarırız sanmıştım, inanmalarla başarılıymış aşk tuzakları...

Artık yüreğimin tempolarına yoruyorum sensizliğimi... Yavaşladıkça sensizlik başlıyor, hızlandıkça umutlarım beni yaşıyor... Bu ömür böyle geçerse, bir ömür sen bende yaşamış olmaz mısın? Sen bende, şu ömrümdede; bir ömürlük yaşarken, başkasıyla olman beni acıtmaz mı? Hangisi adil bilmiyorum... Her şeyi unuttum, sen hatırımdayken...

Unuttum, seni sevmeyi öğrenmeden önce yaşamım nasıldı? Sen, seni koşulsuz sevebilir misin? Koşulları hızlandırıp bir gün kendinden bana dönebilir misin?

Seni sevebilmeyi sevmek ne kadar da güzel... Bir bilsen, yudumlamaya çalıştığım her nefeste, sensizlik katmer katmer artarken seni sevebilmek ne güzel...

Bir bilsen, ben hep ama hep seni bekliyor olacakken, hiç gelmeyeceğini bilmek ne kadar güzel... İsyanlı bir aşk oluşturduğum ikimiz için, sen anlamayıp giderken, ben hâlâ buradayım işte...

Dilara AKSOY

ÖZLENEN GİDEN DEĞİLDİR ASLINDA

Özlemek... Özlenen giden değildir aslında...

Onunla beraber giden mutluluklarımız, hüznlerimiz, yaşama tutunuşlarımızdır özlenen... Hıçkırıkların düğümlendiği bir kentte, "seni seviyorum" deyişlerimizi özleriz, yağmurların yarıştığı bir kentte, sıcak iklimiyle bizi ısıtıp kışı yaza çevirişini özleriz sevdiğimizizin...

Ama giden değildir özlenen, özleniyorsa giden; bir daha gelemeyeceği için oluşmaz kahır tabloları...

Ben seni özledim diyemeyişimizi özleriz, sarılıp koklamak kadar doğal, tabiatı güzel şu dünyanın sevgili dolu anlarını özleriz...

Giden değildir özlenen, ben seni özlemedim ki... Sana dair sitemlerimdir burnumda tüten, sana fütursuzca, aymazca akıttığım gözyaşlarımdır özlenen... Ben seni özlemedim ki...

Özlediğimi söyleyebilirim ama yalan olur bu, sakın inanma söylersem...

Ben seni değil; seninle olmayı özledim, seninle doğan hırçın anlarımı, sana ulaşmaya çalışırken yasak bir limanda hissedirdim yüreğimi, ben o yüreği özledim...

Özlemek... Özlenen giden değildir aslında, eğer ki giden özleniyorsa, "yalan işte!" İnanma...

Ben seni özlemedim, sabahları seni düşünerek uyanmanın keyfini özledim, senden gelen mesajları değil; mesaj kutumun heyecan verici tablosunu özledim, seni özlemedim ben, sana dair günahlarımı özledim...

İşte bu nedendendir ki; gelmeni istemiyorum, özlemlerim dolup taşarken, yeniden beni yaşatan olma sen...

Hak ettiğin bir varlığın olsun, bir de çok sevildiğin bir yürek... Bir yâr, yârine başka neyi dileyebilir ki? Sevgilerin en kutsalında yüzerken, arada bir yüreğim aklında olsun... Çok sevmişti beni de, o kadar çok sevmişti ki...

Özlemek fena diye, özlemlerinin içine en olmazları eklemişti de... Ama çok sevmişti beni de, o kadar çok sevmişti ki, günahlarımı alıp, sevaplarını vermişti de... Ama söyle bunları sevgilim, öyle bir söyle ki, ısınsın iliklerim...

Ben seni özlemedim, özlenen giden değildir aslında; gitmenin vermiş olduğu acıyı yeniden yaşamayı özledim. İşte bu nedendendir ki; seni özlemedim, gözpınarlarımdan hareket vaktini şaşırışını özledim, bir akar, bir durur, bir durur bin akardı ya... Bakma sen bana sevgilim, ben seni değil; senden kalanları geri alabilmeyi özledim, çok ama çok özledim...

Yokluğunun kıyısına sürükledim kendimi, karaya vurdum en sonunda... O kadar siyah göründü ki gözüme umutlarım, onlardan utandım, çok utandım.

Seninle doğan umutlarımı özledim, senden sonrakileri söküp atmak istedim içimden. Giden değildir özlenen sevgili; sevgilinin acıttığı, sonradan kabuk bağlayan yaradır özlenen... Üstüne alınma, ben seni hiç özlemedim, özleyecek olsaydım söylerdim, kirpik uçlarım nemlenmeyi özlediler senin için ıslanabilmeyi...

Özledim işte sevgili; özledim özlenmeyi... Varlığımın her zerresinde, adının içinde kaybolmayı...

Haydi, ne duruyorsun? Sevin sevgili; özledim yokluğuna karışırken varlığınla ısınmayı, sigaranın dumanında tüten olmayı, özledim çok özledim işte...

Dilara AKSOY

KELEBEĞİM

Çırılçıplak bir sevginin ortasındayım... Titrek yüreğim, çarmıha gerildi.

Veryansın eder, duyulmaz, tabu bu; yıkılmaz... Sevginin, aşka galip geldiği bir andayım, adın ne? Yok, sen bu dünyadan olamazsın...

Prens desem, değilsin. Düş desem, hayır, sen adeta bir hediyesin. Cayır cayır yanan bir imkânsızlığın eşiğindeyim...

Bu kez sözlerimi kısa tutacağım, maçın ortasında pes etmiş olacağım...

Hey! Adın ne senin?

Melek misin, çok iyisin...

Seni beynimden yüreğime geçen bir yolda kendim mi yarattım bilmiyorum, ama bu kadar kısa süren olamazsın... Gözlerimi açtım, seni gördüm, sen bana ait bir kördüğümdün... Sonunda bir de baktım ki bitmiş, masalımız intihar etmiş, garip bir tutum sergiledim. Gittim, en sevdiğime hançerimi hediye ettim.

Çırılçıplak bir gerçeğin yanındayım, en uzaktasın, kaybolmaktasın. Ben ise her an seni aramaktayım, bir kez daha gerçeklerden cayıp buluşamaz mıyız?

Şansımı çok zorladım, anladım, seni çoktan kaybettim, vedalar kaynaştılar, yalnız kaldım. Adını buldum, kısa süren bir hikâyenin adı da adının asilliğini taşımalı... Kelebeğimsen sen, onun ömrünü taşıyorsun... Bir baktım ki yanımdasın, bir baktım ki aslında masalsın. Kelebeğim; ömrünü uzun tutamam senin, çoktan veda ettin, artık uzaktasın. Çok kısaydı, en kısaydı, hatta bir ömre sığdırılabilecek büyüklükte bir aşkın son faslıydı...

O aşk bir büyüdü, bir küçüldü sen yok olalı beri. Ama sonunda sevgiye bağlandı, sevgi ondan daha kutsalmiş meğer... Hâlâ en değerli varlığımısın...

Gözlerimde yaşamıyorsan, yüreğimde de yaşamıyorsun demedim ya. Sen aslında hep oradasın, çok kısaydı, deli bir yangındı; ama kısacık bile olsa ömre bedel bir sevdaydı...

Senin hissettiklerin, senin yaşadıkların sende kalsın, ben kendi yüreğime ve de yüreğimde yaşayan sevdiğime bakarım...

Kısaydı, devamı yok aslında; acıydı, ama katlanılırdı... Seni sevdim mi böyle severim işte kelebeğim; uzun bir veda olur sanmıştım, bir baktım varsın, canımdasın; canındayım sandım, bir de baktım ki oradasın, riyâ kokan sevdalarda son saatlerini yaşamaktasın...

Dilara AKSOY

HOŞÇA KAL 2009- HOŞ GELDİN 2010

Bana, yanlış yapıp doğruyu gerçek anlamda kovalayabilmeyi öğrettin, bana sadece sevmenin yetmeyeceğini, seviyorum derken bile dönüp yüreğimi dinlemem gerektiğini öğrettin...

Bana; değer görebilmek için, kendime değer vermem gerektiğini, geçmiş yıllara takılmaktan vazgeçip, anı yaşamam, büyüdüğümü kabullenmem gerektiğini öğrettin.

Bana çok şey öğrettin 2009... Geçen yıllardan özeldin, çünkü yanlış yapmaktan korkmamam, bu uğurda yanlış üstüne yanlış yapıp, doğrulara kucak açmam ve de ders almam gerektiğini öğrettin, büyüttün beni daha ne demeliyim ki sana!

Şimdi veda ediyorsun, beni bir yaş daha büyütme için bir sonraki yılda unutulmamak temennisiyle bana el sallıyorsun... Unutmayacağım; doğduğum gün gibi, okumayı öğrendiğim ilk günün sevinci gibi, yürümeyi öğrendiğim, alkışlandığım o gün gibi; bana öğrettiklerini de unutmayacağım...

Büyüttün sen beni 2009... Seninle, 365 günü olgunlaşarak tamamladık... Yanlışlarım nerede, doğrularım hangi koşullar altında, kiminle? Bana hepsini öğrettin...

Ardıma dönüp bakmamasını da öğrettin, o yüzden bir sonraki yıla ince bir hüznün yerleştirecek ama seni yalnızca geçmişimin büyüme çağına devredip, olgun bir birey olarak adımlarımı sayacağım...

Bir, iki, üç...

Büyüttüm seni diyorsun, sevdiğin, sevildin, acı çektin, kırdın, kırıldın, umutlarını çoğaltmak için canla başla yardım ettim sana diyorsun... Biliyorum...

Umudumun, mutluluğumun tek bir rakamda, tek bir yılda kalmayıp; aslında içimde olduğunu çok ama çok iyi biliyorum. Bakma işte egosal benliğime yenilip, mutsuzluğu kendim seçiyorum!

Ama bu kadar yakınlaşmışken kendime, bu kadar hızlı adımlarla doğruları seçmişken, artık gitmem gereken yerleri çok iyi biliyorum.

Hoşça kal 2009... Pek bir telâşlı, pek bir üzgün gidiyorsun, seni ilk karşıladığım anı hatırlıyorum da, yepyeni umutlar istemiştin senden, sende bana gülümsüyordun...

Şimdi ikimizde de bir hüznün var, birbirimize belli ettirmekten bile korkuyoruz...

Büyüdüm ben, büyüdüm, gördüm, direndim, gömdüm gömebildiğim her şeyi.

Gömemediklerim de, yaralarım merhem olsunlar diye bir köşede öylece duruyorlar.

Bakma öyle giderayak kızgın kızgın, pekâlâ acı yok, anladım...

Hoşça kal 2009... Şarkıları bile beynimden silmeye çalışıp, yepyeni şarkılara kulak kabartırken senden ayrılıp, yeni heveslerle, yeni umutlarla, yeniden başa sarmak bir o kadar heyecanlı...

Bu arada kıskanma ama; hoş gelen bir yıl var! İçimdeki hüznüleri salacağına dair yemin eden, bana ve de tüm dünyaya kucak açan, altın harflerle yazılmış bir 2010 var...

Rakamsal değerler umurumda bile değil, yeter ki içimiz rahat, barış dolu, şarkılar söyleyelim. Hoş geldin 2010...

Sen bana neler vaad ediyorsun? Anladım, sende benim gibi heyecanlısın...

Dur, geveleme cümleleri öyle. İcraatla başlayalım önce...

Hoş geldin 2010, biliyorum, beni büyütüp, beni bana anlatan, geride bıraktığımız o yıldan sonra, sen bana en güzel nimetleri sunacaksın...

Ömrümün en güzel hikâyesi seninle başlıyor, biliyorum başlıyor... Haydi, sayalım hep beraber... On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir...

365 günlük mis kokan ömür hikâyemiz başlıyor, eller havaya, tek yürek, tek bilek; dostlar bir araya, düşmanlar dost olmaya!

Hoşça kal 2009, Hoş geldin ömrümün temiz hikâyesi, telâş yapma, biz çoktan hazırız yüreğimle, hüznü örseleyip, sevinçle şarkılar söylemeye!

Emin ol ki, hazırdım mutluluktan oluşan bu pembe diziye...

Dilara AKSOY

HAYDİ

Haydi, sigarana sarsana beni... Yanmaktan korkmuyorum, seni sevebilmek böyle bir şeymiş; her şeye alışıp, her şeyi tek bir şey hâline getirip, acılarla bile acısız oynamakmış...

Haydi, tekrardan karanlığa gömsene beni... Bunca şeyin bedelini ödetmişken, bundan korkuyor olman çok yanlış... Nefessiz kalıyorum, nefesim kendisine bile hasret kalmışken, soluksuzluğumun soğukluğunu içimde taşıyorum...

Haydi, yeniden sevdirsene kendini... Sevilmek için çabalayıp, bir o kadar korkuyorum der gibi... Gerek yok ki...

Sigaranın dumanı kaçtı gözüme, yoksa ağlamıyorum inan...

Uzaktardan kopup gelen bir sevda türküm vardı, adı oldu yalan...

Haydi, sevdiğimi biliyorsun, acısına şimdi bana...

Ya da bırak, ben ikimizin yerine yaşayıp, taşıyayım her şeyi içimde, her zaman yaptığım gibi. Benim bir yeteneğim var sevdiğim; ben hem sen, hem de ben olabiliyorum.

İkimizin yerine yanıyor, ikimizin yerine seviyorum. Düşselliğin sınırlarını zorlarken, adaletsizce yaşanmış her şeyi yoklayıp, yeni senaryolar üretiyorum...

Mesela sen; Sen bensin... Yüreğinden bir şeyler kopup gidiyor değil mi? Acıyor canın...

Nefessizsin, çünkü sensizsin... Evet, sen bensin ve de sensizsin...

Sensizliğin nasıl da acıttığını ancak böyle anlayabilirsin... Ben, benim...

Aslında seninleyim... Unutmuş olabilirsin, hak veriyorum.

Çok seven biri vardı, o en çok seni severdi, beni değil.

Kirpik uçlarıma yağmur değil; artık kar yağıyor... İçimdeki her şey adeta köz oluyor...

Senden gelecek tek bir umuda razıyken, sensizlikten gelen bedelleri ödemek çok acı...

Acılarda geçer sevdiğim, acılarda geçer...

Sigaranın dumanı olmaya bile razıydım, baktığın ayna bile olabilirdim.

Seni görebilmek, seni duyabilmek için, sensizliğe ihanet edebilirdim...

Ama çok uzadı bu hikâye... Hemencecik biter sanmıştım, sen gittiğinde biter ve de bir daha açılmaz, okunmaz...

Her gidişin bir dönüşü varmış meğer. Ben sen olurken, kendimi de ebediyen sensizliğe döndürmüştüm...

Hatırlar mısın bilmiyorum, biri vardı, seni çok seven. Dünyadaki umutları, senin için senin yollarına seren... Hatırlamazsın ya, nedense çok sevilenler giderler zaten...

Daimi olmak için giderler, yara olmak; imkânsız bir sevgiyle yaşayabilmek için giderler...

Ama düşündüm, bunu çok düşündüm... Sen miydin giden, yoksa ben miydim? Ben sen olmuşken, sen gitmişken, ben değil miyim kendimden giden?

Aklım kolaçan etti de dört bir yanıma, hâlâ bende mi diye...

Yok, gitmiş, o da beni sana hapsedip, benden gitmiş...

Hazin değil mi sevgilim bu hikâye? Gıpta eder misin seneler sonra senaryolaştırılıp seyredilince? Her şey olur... Bu hikâye bir gün senaryo da olur...

Bir tek şeyin olabileceği ihtimalîni unuttum... Seni ihtimallerimin arasında yaşatıp, senden kendimi alıp, hem kendimi hem de seni bende bulacak olmanın ihtimalini...

Nefes alamıyorum sevgilim... Ya da nefeslerim kaldıramıyor artık beni, yoksa sen mi demeliyim? Hayır, ikimizi...

Bizi tekrardan bir arada görebilmek güzel olurdu. Ellerim ellerinde, yüreğim bir tek senin yüreğinle. Gözlerim, senin dışındaki hiçbir şeyi göremez olmuş, yalnızca senin gözlerinde. Bizi bir arada görebilmek bir hayal oldu...

Dokunabilirsin yüreğine, izin veriyorum. Orada beni görmeyeceğini de biliyorum.

Ama dokun ki umutlar yüreğine koşsun. Şarkılarım tatsız, dünyam karışmış, soluklarım zamansızken dokun ki, umutlar yüreğine yerleşsin, soluklansın, otursun.

Haydi, sevdiğim, sevebileceğin biri olsun. Olsun ki; yüreğim mutluluktan gözyaşlarına boğulsun...

Kalbim sıkışıyor, duvarlar geliyor üzerime. Korkmayacağını biliyorum, haydi, devam et yoluna... "Gidemem" demeyeceğini de biliyorum...

Ben her şeyi her zamanki gibi biliyorum sevgilim, yüreğimde senin adın yazılı, avuçlarımda ter, bedenimde soğukluk... Ben her şeyi görüyorum sevdiğim, vedalara veda edememenin sancısı bu...

"Geleceğim" demeyeceğini de biliyorum, esaretimin bedelini ödemeyeceğini, acı çekmeyeceğini de.

Haksızlık bu, bunu da biliyorum. Mevsimlerin sende başka, bende başka olduğunu, iki gözün olmadığımı da biliyorum...

Demiştin ya iki gözüm; "Sen benim iki gözüksün" diye... Aslında onu söyleyen sen değildin, sende kalan benliğimdi... Olmasını diledim, oldu... Bitmesini istedik, süre doldu, hesapsızca yaşandı, yazık olacak demiştin bak o da oldu...

Dilara AKSOY

UNUT DİYORSUN

Unut diyorsun... Çok kolaymış gibi... Pekâlâ, sevdiğim deneyeceğim. Mutlu olman için... Ama senden istediğim bir şey var, yüreğimi ver bana geri. Sen bana onu vermezsen ben seni unutamam ki...

Ne de zormuş bu işler! Sadece sevmekle yetinirsin de, geçer gider sanıyordum.

Sandığımla kaldım işte! Suskunluğun her şeyi anlatıyor ikimizde biliyoruz.

Bu aşkın süresi kısıtlandı, varla yok arası olurken sınır çizgisi uzadı, her şey değişti...

Ama ben hayatımda bir tek seni sevdim! KENDİMİ de sevdim tabi, ama seni kendimden çok sevdim, hatayı da burada yaptım, günah işledim.

Sen yalnızca kendini severken, beni bir kalemde silerken, kendimden geçip senden geçememek çok zor anla işte!

Yüreğimi de vermiyorsun, nasıl geldiyse öyle git der gibisin sevgilim ama ben sana gelirken yüreğimle gelmiştim.

Sen bunun anlamını bilmezsin, yüreğinle değil; sözlerinle geldin.

Sözlerin tahammülü kalmayınca bize, geldiğinle kaldın! Yanılttın...

Sevmemeliyim diyorum, sevmesem işim olur mu ki bir daha yalnızlık ve de sensizliğimle?

Ben seni neden sevdim onu da bilmiyorum sevgilim... Ama herkesten başkaydın işte! Yağmur taneleri bile kıskanırlardı seni... Sen yüreğime kar taneleri gibi yağınca, yağmurları da görmezdim ben; bedelim donmak olsa bile.

Aşkın tarifi, aşkın en düğümlü halleri bile hiç kalırdı senin yanında. Ben seni neden sevdim bilmiyorum ki!

Unut diyorsun, kolaydı ya hani! Tek bir an gelseydin, görseydin en derbeder hâllerimi. Anlar mıydın, sensiz anlamsızlaşıp, gerçeklerle bile helâlleşmeden uçurumlara sürüklendiğimi?

Seninle gömemediğim birçok şey oluştu hayatımda. Başta sen olmak üzere...

Bu kadar mı büyümüşsün gözümde? Gelmek nedir unuttun, hayatını yaşıyorsun, ama bana ait olanı bana vermiyorsun!

Mademki gelmiyorsun, onu ver. Yaşamak için tek çarem bu, biliyorsun.

Sana bir kez olsun, hiç bırakmamacasına sarılsaydım, kokunu çekseydim içime, sensizlikle dolu günlerimde eşlik etsin diye. Hayalinde yetmiyor ki artık...

Kaldım işte yalnız başıma! Sözlerimde kâr etmiyor ki, her yer hâlâ kapkaranlık! Işığımydın, gün ışığım, umut ışığım; tek seçeneğimdin, seninle her şeyi unutmuş, yalnızca sana seslenip, seninle ölmeyi dilemekteydim.

Haklısın sevgilim, aşk kişisel bir saldırı, seveceğin yüreği iyi seçmen lazım. Bedenler de konuşmalı, raks etmeli yürekler susarken.

Oysaki sen benim uzağımda tek tuzağımydın, her zaman olduğu gibi. Gözyaşlarım karlarla yarışamaz, onlar çok beyaz, bana seni hatırlatıyorlar...

Gözyaşlarımın rengi yok, tarifi çok zor; çünkü onlar eskiden gözlerimden yüreğime düşerlerdi, şimdi yüreğimde bende değil; ben sanki esirinim, artık çıkış yok! Unut beni diyorsun, sen unutabilir misin kendini?

O kadar ki imkânsız artık seni unutabilme ihtimalî!

Sana tekrardan seslenebilmek ümidiyle, şimdilik yol alıyorum. Anladım vedalarım çok yaşlandılar sen gittiğinden beri, ama her veda sana uzanan bir çağrı oldu, başka bir amacı yoktu!

Vedalara bile veda edemiyorken, her anım kördüğümdü. Kendine güzel bak sevgilim, çirkinleşmesin umutların, sevebileceklerin.

Dedim ya, yüreğimi veremezsin bana; alamayacağımı anladım, tekrardan gelmek üzere gidiyorum şimdi. Nasıl bir yüreğe sahiptin ki? Kırıcıydı, yakıcıydı; ama beni yaşama bağlayan tek nedenim, atmış olduğum adımların umut kıvılcımıydı.

Hiçbir şey demiyorsun, deme de zaten! Unutulmayacağını biliyorsun, başkalarını severken, bir başkasında

ölümsüzleştğini çok iyi biliyorsun.

Konuşma da zaten! Biz çok farklıydık, bende sana ait ömürlük sahneler var...

Kocaman bir sen var, sende yüreğim olmasına karşın paketlenmiş, hiç acımadan gönderilmiş bir nefret var...

Acıma, hiç acıma zaten! O zaman utanırım seni çok sevdiğim için.

Korkularıyla sana sığındım, çok üşüyorum... Tek bir an bile olsa sar beni...

Sar ki; sensizliğin devamlılığında avunabileceğim bir şey olsun, sar ki; bu acımasız kış günlerinde ısınmamı sağlayacak bir anım olsun...

Ne olur şimdi sar beni, gözyaşlarımdan yüreğine çaresizliğim yankı olsun!

Sar beni sevgilim, sar ki; bir başkasını saracak olmanın ihtimali beni kahrettiğinde bile bir yaşama nedenim olsun!

Dilara AKSOY

SEN BENİM HIÇBİR ŞEYİMSİN

Sen benim hiçbir Şeyimsin... Aslında yüregime yağan sağanak yağmurum, hüznümün tek sebebisin ama sen benim hiçbir Şeyimsin...

Biz artık birbirimizin hayatında hiçbir rolü üstlenemezken, yalnızlığımın tek sebebi sensin.

Ben ne olursa olsun doğruları sevmekten vazgeçmeyeceğim, sen yanlışsın diye, doğruları es geçmeyeceğim. Sen benim hiçbir Şeyimsin, yüregimin tahtında sefanı sürerken engellenen aşk ateşimin tek çaresisin. Sen benim hiçbir Şeyimsin, nefeslerimi almaya zorlanırken aslında nefesimsin. Bu yollarda yürüyemeyeceğiz el ele, sen el oldun ya, bu yollarda sevmeyeceğiz birbirimizi delicesine.

Fırtınalarda güneşi taşıyamayacağız yüregimize. Ben "sen" diye ölürken, sen, beni tanımsızlığa atarken, biz hiçbir Şey olamayacağız seninle.

Ben senin, başından beri hiçbir Őeyindim. Her Şeyin olmak için tüm dualarımla, tüm doğrularıyla gelmişken sana, aslında sana uzak limanlarda kalmış bir gemi gibiydim.

Sen benim hiçbir Şeyimsin, aslında neşe dolan sabahlarım, sıcacık hayalinle ısındığım gecelerimsin. Sen benim hiçbir Şeyimsin, ölü bedenimle misafir olmak için çabaladığım ruhunda bana ait olmasını dilediğim tek gerçeğimsin.

Sen benim her Şeyimsin... Bitik bir limanda karaya vuran tek gemimsin... Sen benim, ölmüş hayallerimsin. Canlandırmaya çalıştığım tek senaryom, yok olan hecelerimsin.

Sen benim her Şeyimsin, kaybolmuş benliğimde yangınım olup, ayazlardan koparan tek seçeneğimsin. Sen benim, hiçbir Şeyimsin; her Şeyimken, her Şeyimi alıp hiç olmak için can atan tek hercaimsin. SEN BENİM, ATMIŞ OLDUĞUM SESSİZ ÇIĞLIKLARIMSIN. BU YÜZDEN SESİMİ SANA HIÇ DUYURAMADIM, KÂBUSLARINDA BİLE YER ALAMADIM.

SEN BENİM HIÇBİR ŞEYİMSİN. İSTEDİĞİNİ ALABİLMEN İÇİN HER ŞEYİMİ FEDA ETTİĞİM TEK SEVDİĞİMSİN. SEN BENİM YANLIŐIMSIN, DOĞRUM OLABİLMEN İÇİN ÇIRPINDIĞIM TEK DİRENCİMSİN. Sen benim HER ŞEYİMSİN, masalarda bile gerçeği gördüğüm tek mucizemsin...

SEN BENİM HIÇBİR ŞEYİMSİN, BANA AİT SENARYOLARI BENDEN ALIP TERK EDENSİN...

Dilara AKSOY

SENİ SEVDİĞİM İÇİN ÖZÜR DİLERİM

Seni sevdiğim için özür dilerim... Bilseydim seni değil; yalnızca senden kalanları severdim. Bilemedim işte, affet!

Seni sevdiğim için özür dilerim, sırf bu yüzden gittin bilmekteyim. Çok sevilirken sevmiyor olmak zoruna gitti, taşıyamadın bu yükü.

Seni sevdiğim için özür dilerim, şu anda aklımda olduğun içinde. Düşünölmek hoşuna gitmez, o yüzden tek başınalığı seçtin, teninin tenine degeceğı deli bir fırtınayı gözlüyorsun, dört bir yana haber saldın, merakla bekliyorsun.

Yüreklerin fırtınasını beyinler biçermiş, tenlerin soğukluğunu tenler giderirmiş.

Senin tenin hep soğukmuş ki, yüreğimi göremedin, sadece ısınmayı seçtin.

Seni sevdiğim için çok özür dilerim, ne olur affet! Bilseydim hiç sevmezdim.

Yüreğimi taşıyabilecek bir yüreğe yerleşir, daimi olmak için savaş verirdim.

Bilemedim işte, affet! Seni sevdiğim, canımdan çok sevdiğim için özür dilerim.

Aşk sana göre tenlerin seçimiymiş, bedeninin soğukluğunu giderebileceğın sıcak tenlerde küllenebilmekmiş, anlayamadım işte affet!

Seni sadece sevdiğim için özür dilerim, yetemedim sana. Aşk sana göre kibrinin altında bir serüvendi, bana göre sadece sen demektir...

Seni sevdiğim için özür dilerim, bilseydim seni değil; başından sonuna kadar yalnızca kendimi severdim. Seni sevdiğim için çok ama çok özür dilerim!

Bilseydim tek arzunun sevimekten ibaret olmadığını; bedeninin soğukluğunu yüreğimin ateşiyle örterdim!

Dilara AKSOY

DEMEK DÖNDÜN

Demek döndün... Saplantı dolu aşk ateşinin kokusunu derinine içine gömdün... Biliyordum sevdiğim, sevilmediğimi biliyordum, bir başkasını çok sevdiğini de.

Ben seni ne kadar çok özlüyorsam, sen onu o kadar çok seviyordun.

Gururumda küçük çaplı kırıntılar... Ruhumun kırıntıları bulaştı gururuma.

Ben sanıyordum ki, benim aşkımla ikimizi de yaşatır, ben çok seversem, sen çok sevdiğini bilersen her şey tamamlanır...

Çocuk ruhum köprüden atlayınca, olgunluğun sınırında yüzmeye başladım.

Demek döndün... Beni en derin eziyetlerin arasına gömdün!

Beni anlamaz mısın ki? Sende çok sevdin, çok acı çektin, yüreğine derin tuğlalar ördün! İşte sen nasıl ki sevdiğini çok sevdiysen, ben de seni senin onu sevdiğinden daha çok sevdim! Korkma aldatmadın onu, bana gelerek ruhumdaki tüm kırıkları ve de kırıntıları gururuma döktün!

Kelimelerimi yüreğime gömdüm, hepsi "sen" diye başlayıp, "Seni Seviyorum" la bitiyordu. Ben artık yalnızca yalnızlığın kördüğümüyüm.

Demek döndün... Sen aşkıma kapalı, aşkıma körken, ben sana kördüğümüm.

Gururumda küçük çaplı sızılar... Ruhumun yangını ona da bulaştı, ağlıyor yazlar... Tamamıyla gidebilmek cesaret istiyor sevdiğim, oysaki ben o kadar cesaretli değilim. Çocuksu ruhum köprüden atlarken, bedenim kıyıya vururken ben o kadar cesaretli değilim!

Sonunda döndün esas sevdiğine. Sen zaten hep onda kaldın... Bana bir tek hayalîni bıraktın, o da emanetti dokunamadım...

Kapat pencereleri, çok üşüyorum... Sensizlik ayazsa, yalnızlığım deli bir rüzgâr... Her esişinde sensizliğe sürükleniyorum...

Ayaza vururken, geçen tüm mevsimleri ağılatıyorum... Biliyorum, sözlerimin sonunda yine sana bağlanıyorum...

Ama sen döndün, esas kızı masalına tekrardan dâhil ettin! Bende kalan hiçbir şey kalmadı, dokunma o yüzden, isteme benden hiçbir şey!

Karanlıktan bile ürken olgun bir ruhun, çocuksu telâşlarına gömülme vakti geçtiğinden, sana hiçbir şey veremem her yanımda kırık, ruhum kırgınken.

Gururumda büyük çapta hançerler... Battı bir kere artık çıkmaz!

Ruhumu esir aldı, atsan atılmaz! Biliyordum, bu yüzden susuyordun.

Demek ki döndün... Acılarını yaşamak için yeni bir sen yarattın, bendeki her şeyi öldürdün!

Hiçbir şekilde isteme benden hiçbir şey! Sana verecek hiçbir şeyim yok, sen bir başkasına kilitlenmişken.

Dudaklarım kupkuru, bedenim güçsüz; gözyaşlarım çamurlu... Temiz kalan hiçbir şey kalmadı, bir aşkımla vardı; o da yalan olunca, geçen tüm mevsimler ağladı... Ağlıyor işte yazlar... Sen öldükten sonra esiveren rüzgârlar...

Ağlıyor işte yüreğimi sevindirdiğin zamanlar... Sevinecek, sevecek hiçbir şey kalmadı ya, ağlıyor en güzel sabahlar...

Biliyordum dönecektin, kendini yine ona hapsedecektin. Biliyordum hep sevecektim, sen ona ne kadar âşıkсан ben sana o kadar deliydim.

Sevgili, biliyordum hiç gelmeyecektin. Kendimi kandırmama vesileydin.

Tövbeler tövbesi adını yüreğimden hiç silmeyecektim, kazınmış bir yürekten çıkabilmenin zor olduğunu asil severek sana öğretecektim.

Hayallerim de atladılar köprüden, gururumda telafisi zor yaralar var.

Biliyordum sen hep onu sevecektin. Döndün demek ki... "dön" demiştim, bana dön diye... Bir ümit demiştim,

seviyorsun diye.

Hayat ümit yoluymuş sevgili, ama ikimiz için aynı yol geçerli değilmiş.

Seviyordum, biliyordun. Bu yüzden sinsice kaçıp gitmeyi tercih ediyordun.

Öldün demek ki, öldün sonunda... Ağladı ya geceler, gömdüm ben seni nereye gömdüğümü bile bilemeden. Sonunda öldün sevgili, bir başkasında yaşayabilmek için öldün bende...

Yaşamıyorsun, biliyorsun. Öldüm sevgili, öldüm sayende... Sessizliğime bir bahane buldum, öldüm sevgili, öldüm işte...

Dilara AKSOY

UYANIŞ

Umutlarını sakın kaybetme Dilara, onlar bir gün sana lazım olacaklar...

İnançlarını taşıyabilecek zemini oluşturduğunda, hiç çekinmeden onu yaşa... Ardına bile bakma, yalanların ve de riyakâr insanların bir daha seninle işi olmayacak...

Sevmekten sakın vazgeçme Dilara, onun kutsallığını içine attığında, her yanın sevgi kokacak... Türlü bahanelerle yol almış, türlü bahanelerle yanlışları üstüne salmış, hiçbir zaman doğru olamamış insanları es geçebilirsin, bunu başarabilirsin, şu dünyada tek doğru sen bile kalsan, ayakta durabilirsin!

Güneşin doğacağına dair inancını kaybetme yüreğim... O bir gün ikimizi de ısıtacak...

Aslında istersen, yarın doğacak...

Gülüşlerini erteleme sevgili yüzüm, bir gün herkesin sana ihtiyacı olacak... Kederleriyle boğuşan her insan seni görünce mutluluğa kucak açacak...

Hayata gülümsemekten vazgeçme Dilara... İkinizin de birbirinize ihtiyacı olacak...

Seviyorsun, değil mi? Seviyorsun ya, bilirim. Hayat da seviyor seni, gözünün nuru gibi.

Yeni şarkılar, yeni ezberler, yeni düşler, yeni yetenekler, yepyeni bir kimlik ortaya çıkarabilirim!

O kadar ki iddialı, hiç durmadan değişebilecek, yenilenebilecek kıvamdayım, dirençliyim!

Yeniliklerden korkma, emin ol ki onlar eskilerini atman için sana yardımcı olacaklar...

Sözlerini, gözlerine kandığın insanlar uğruna harcama! Gözler yerine, sözlerin geçerliliği olacak. Şimdi ise bir söz vermelisin, tüketmemek, tükenmemek için direnmelisin!

Kendini, kendinden ayırma Dilara... Unutma, sen izin vermezsen incinmezsin.

Başım dik, yüreğim temizlendi, mazi nedir unuttum, yenilendim, duruldum.

Asıl şimdi öz benliğimi buldum, amacım neydi hatırladım, umut doldum!

Bekleyin beni en güzel yarınlarda... Bekleyin, umutlarımı herkese dağıtacağım. Bekleyin beni, her şeyi değiştirecek, yepyeni bir düzende, mutluluk tabloları oluşturacağım.

Beklesin beni herkes, karanlığı anmamak üzere her yeri, herkesi; aydınlatacağım...

Belki de beş dakika sonra, hatta şimdi... Süremiz başladı bile, bekleyin beni!

Durmadan koşacağım, koşacak, hiç yorulmayacağım. Mazim nerede kaldı, unuttum.

Görmek için bakmak gerekmez, bakmak için görmek gerek...

Anladınız beni öyle değil mi? Sevmek için, yalnızca sevebilmeyi bilmek gerek...

Dilara AKSOY

BENDEKİ SEN- SENDEKİ O

Yetemedim sana. İçimdeki aşk çemberiyle pusu kurdum sandın, beni sensizliğe ittin sonunda. Bende ki sen, sendeki o...

Güzel miydi sevgilim? Benden güzel miydi? Saçları ne renkti, gözleri âşık gibi mi bakıyordu gözlerine?

Çok mu az geldim ben sana? Hiç mi gelemedim ya da...

Ama benim gözyaşlarım vardı, yüreğimden akardı onlar...

Sahiciydi, yalansızdı...

Yetmedim sana, şimdi bende sen varsın, sen de o...

Bu üçlem en çok beni yordu... Benim bir de gözyaşlarım var...

Çok mu sevdin onu? Hiç mi düşemedim aklına?

Ben ısınamayacağım seninle. Aşkım değildi yalan, inandıramayacağım seni, gözün bir başkasında, yüreğin yüreğimden ayrıyken, kendimi kandıracağım yalnızca. Gelemedim sana, isteseydin ölürdüm sana çıkan yollarda.

Bende ki sen, sendeki o... Çatıştılar sonunda...

O, yani sevdiğin, o... Uğruna ölür mü? Sen istemeden de feda eder mi sana ömrünü? Farkımız neydi ki can tanem, neydi onu güzel, beni çirkin kılan, neydi onu her şey, beni bir tek şey bile yapamayan?

Sorduğum sorular mantık dışı, hepsi zarar ziyan. Ben kendime seni sorup cevap alamazken, sana sorduğum soruların hepsi nafiye, zarar!

Bende ki sen, bana yetebiliyor. Sendeki o, sana yetebiliyor mu? Ben her yeni güne uyanırken, ikimiz için uyanıyorum. Sendeki o, sana dar gelmiyor mu?

Sebebin olamadım, gözyaşlarında yaşayamadım. Yüreğin bana uzaktı, mesafelerden daha çok tuzaktı.

Bende ki sen, her gece beni seyre dalıyor... Sendeki o, yalnızlığında sana iştirak edebiliyor mu? Aşkın üstünü ört, üşütmesin demiştim...

İkimizi de kapının önüne koyup, çetin kış günlerinde ayazlarda bırakacağını düşünmemiştim hiç. Sendeki o, seni ısıtabiliyor mu?

Dumanın tütüyor mu bensiz? Sessizliğinde çağırıldığın isim onun ismiyken, isimdeki heceler düşe kalka yaşıyorlar çaresiz...

Artık adım yarım, yüreğim taş gibi ağır; bende ki sen, sendeki o'na gitmeye odaklanırken, hiçbir şey yapamıyorum.

Korkuyorum, bende ki sen de ona giderse yaşar mıyım? Sendeki o, her gece sabaha hazırlanırken seni yanında istiyor mu?

Ürkek mi? Yürekli mi? Nedir onu her şey, beni bir tek şey bile yapamayan?

Sınır çizgisinden bile geçemememi sağlayan? Yüreğlerimiz örtüşmedi, kafa yapılarımızın uyumsuzluğu yalan...

Yüreğinde yalnızca o varken, benim yüreğimde dünyam vardı... Sen benim dünyamken, o senin her şeyin, gördüğün rüyalar, tek eşin, sevdalındı...

Aramızdaki fark buydu sevdiğim, kafa yapılarımızın uyumsuzluğu değildi...

Nitekim bende ki sen, sendeki o... Ben taşıyamam hepimizi. Ya sen benim ol, ya da bende ki sen bana kalsın...

Sevdiğinin esiri ol... Unut onu diyemem, bu hikâyede kandırmak yok!

Ben sevdim mi böyle severim işte! Gözümün nuru, sözümün sonu, hayatımın baş harfi gibi! Her şeyimden çok, dünyam gibi...

Sende, onu; böyle mi seviyorsun? Ondan bahsetmek yok, anlaşıldı o benden çok değerli, onu geçebilecek bir yüreğimde mi yok?

Satırlar yaşlandılar, yorulduklar... Sona ermişliğimle gözümü açıp kapamam bir oldu. Sen onun kollarında, ben bendeki seni son yolculuğuna uğurlamakta...

Kollarımdasın, artık son bulmaktasın... Gözlerini kapadın ve işte derin yolculuğuna uğurlanmaktasın... Gözlerimden bir damla yaş düştü gözlerine...

Yakışmaz sanıyordum, çok da yakıştılar meğer... Bu akan gözyaşları, ikimizin gözyaşları olsun sevdiğim... Sen, ona giderken; bendeki sen son nefeslerini vermişken, yüzünde inci taneleri gibi duran gözyaşlarım, ikimizin gözyaşları olsun... Sendeki o, ikimiz derken yüreğindeki her şeyi sana bağışlar mıydı?

Sarıldım sana son kez ve de ilk kez sımsıkı... Ben gibi kokuyorsun şimdi, tenlerimiz bile aynı kokuyu taşıyor artık... Sen gibi, ben gibi, biz gibi kokabilmek ne de güzelmiş meğer...

Hoşça kal dünyam, sana seni verdim... Geri gel diyemem artık... Sana kendini verdim, çok sevdiğine gönderdim...

Sen benim dünyam, sen artık yalnızca sen; o artık yalnızca senin...

Sevaplarım da hediyem olsun... Nur yüzlü dünyam, sen bensiz de güzelsin, çok mu çirkin kaldım çok severken? Düşünecek vaktim olsaydı, çırılçıplak bir aşkla gelmezdim karşına... Düşünmeden gelen bir sevdalının sonudur bu...

Sen gibi kokan bir ben, ben gibi kokan son yolculuğuna uğurlanmış bendeki sen... Alevlerimle baş başa, ayazın ortasında, yenik düşmüş bir girdabın içindeki aşka, teselli niyetine bıraktım kokundan bir parça...

Al dedim, al ki ısıtsın seni de, beni de... Yeniden başlayalım hayata...

Dilara AKSOY

AŞK İLE ACI

Aşk ile Acı çok yakın iki arkadaşarmış, yedikleri içtikleri ayrı gitmez, her adımı beraber atarlarmış. Aşk çok neşeli, çok sevecen, çok iyiymiş.

Acı ise, sızılarının en büyüğünü bıraktığı için insanlar tarafından hiç mi hiç sevilmezmiş, nitekim zaman geçtikçe acı,aşkı kıskanmaya başlamış...

İnsanların yüreklerinde bırakmış olduğu intiba, acıya acı eklemeye, onu üzmeye başlamış...

Sonrasında bir plân yapmış acı; aşkın içine girmek için sinsi bir plânı varmış, istiyormuş ki seven gönüllerde gözyaşı olsun, mutluyken bile mutsuzluktan bir nebze payını alan çok olsun...

Aşkla kavga etmişler, aşk acıdan kurtulmak, tek başına kalmak istemiş...

Ama acı galip gelmiş. İşte o gün bugündür, aşkın bir diğer adı, acı aşk olmuş... Sevip de seilmeyenler, sevdiklerine kavuşamayanlar, sevdiğini söyleyemeyenler, erken yaşta sevdiğini kaybedenler, aşka âşık kalıp, acısıyla baş başa tebessüm edenler...

O gün bugündür, âşık olan herkes bir parça da olsa acıdan nasibini almış.

Acıyı istemiyorum diyen, aslında ona en çok kucak açanmış...

Acı aşk bu, ağızda bir kuruluk, yürek de bir acılık, gözpınarlarında nem bırakır... Acı aşk bu, tatlısını görmek için her türlü belasına da katlanmak gerekir... Aşk çok acı, ne o ayrılır acıdan, ne de acı ondan ayrı...

İtsek gider mi? Aşkı da beraberinde götürmez mi? Aşk acı, ama ne gönül onsuz yapabilir, ne de o yürekleri birbirine bağlamadan durabilir...

Acısında tatlıyı görebilmek sevenlerin işi... Aşk acı bir kahve gibi, içtikçe içmek istiyor insan tadı acı bile olsa...

Sevdikçe sevmek istiyor insan, sonu hüsrana bile olsa... Aşk acı; acı aşk...

Yüreklerde bıraktığı iz, derin mi derin, çok derin... Aşk ile acının Karışımından oluşan sevdaların ömrü uzun olur, tek başına adım atan aşkların tadında bir eksiklik olur... Acıyı tek başına düşünmek ise aşka haksızlık olur!

Dilara AKSOY

YOK

Üstü açık bir arabayı andırıyorsun sevgili... Bir de öyle bir benzin kokuyorsun ki... Senin geldiğin yolla, benim gideceğim yol aynı değil...

Yargı dolusun sevgili, beni ben olarak sevebilmeyi unuttun sen, oysaki ben yargsız, sadece özümle sevmiştim seni...

Yüreğin almaz ki aşkı sevdayı, o kadar ki kapalısın aşk kokabilmeyi unuttun sen, ben anladım...

Aramızda sınıf farkı, aşka doyumsuzluğu arttıran nefret bağlılığı var...

Sen bana ben gibi bakabilmeyi unuttun, gözüne sigaranın dumanı mı kaçtı, gerçekten görebilmekten vaz mı geçtin, ne oldu?

Yüreğin kör senin, gözlerin kapalı olsa ne çıkar? Sözlerin gizli kapaklı, yağmur olup yağsan, acemi bir bakışınla yaksan, her şey olmuş hiçbir şeyden anlamıyorken, içimde yaşasan ne fayda?

Çok fena yapıştı bu aşk bana, ben sana fena kapıldım...

Bu kış bir kez daha ılık nefesini çalmışsın güneşin... O yüzden ısınıyormuş yüreğin...

Uçurumun kenarını anımsatıyorsun sevgili... Düşecekken tutunmaya çalışıyorum, o da ne? Yolun sonu çoktan gelmiş gibi sanki...

Bomboş, karanlıkta kalan bir evi anımsatıyorsun sevgili... Kimseler oturmaz, kimseler barınamaz ama biri var ki o kadar sever ki adeta oturmaya kıyamaz, uzaktan seyreder avunamasa bile yaş olup akmaz...

Her şeyi anımsattın da bana, bir tek kendin olamadın. Her an yanımda hissettim ama bir tek sesimi duyuramadım...

Tek bir cümle için ömrüm feda edilirdi ama yine de yaranamadım...

Al yazmalı bir mendili anımsatıyorsun sevgili, gözyaşlarımı silmeye bile kıyamıyorum... Kıyamadığım varlığımsın, yokluğunda bile anıyorum...

Tek bir haberin gelse, ışığı olurum karanlığın, tek bir gülümseyişin yetebilse güneşe sarılır, eşi olurum...

Yağacak olan yağmurları haber verir, kuş olur uçarım. Hani tek bir sevda tütse sende, sigaranın dumanının yerine...

Yok işte yok... Her şey var, bir sen yok... Yok işte anlıyor musun yok!

Bende sen var da, sen de ben yok! Zorlamaya da gerek yok, gitmiştin çok uzun zaman önce, dönüş biletin bile yok...

Parayı anımsatıyorsun sevgili, ona ulaşmak için çabalar ya insan... Sana da ulaşabilmek için yüreğim benliğimi terk etmişti...

Ama yok, her şey varken, umutlar etrafı kolaçan ederken bir tek senle başlayan her şeyin sonu yok!

Su gibisin sevgili, susadıkça içmek istiyorum... Bazen de çölde gibi hissediyorum, içtikçe kana kana içmek istiyorum, her an kanarken, tek bir anı ömre bedel kılmak istiyorum; "Seni Seviyorum" kelimesiyle başlayıp, Yaşamını benimle sürdürmeyi dilediğin anı...

Yok sevgili, hâyâlden öteye geçmek bile yok! Her şey var da, artık gerçeklerin masallara tahammülü yok!

Dilara AKSOY

BEN SENİ UNUTUYORUM

Ben seni unutuyorum... Dileğini gerçekleştirip, seni son kez, son yolculuğuna uğurluyorum... Adını yabancılaştırıyorum, yüreğin nasıldı hiç hatırlamıyorum, yokluğunu varlığını hissederek kapatmaya çalışmıyorum, dedim ya ben seni unutuyorum...

Seni beklediğim günlerin yerine say akıl almaz sözlerimi, onların yerine say da hesabı kapatalım bir an evvel, gerçekten seni istemiyorum...

Ben seni unutuyorum, gideni unutmamanın süresi ona verdiği değer kadardı, zor oldu, çok zor oldu, zaman bana çelme taktı, yordu, ağlattı, acıttı ama galip gelen ben oldum...

Sen unutulur oldun... Sensiz de mutlu olabiliyormuşum, sevebiliyormuşum en önemlisi. Ben seni unutuyorum, yerini başkalarına vermek için fırsat kollamadan seni içimden atıyorum...

Sevmeye çalışmadan, avunmak için telâş yapmadan da unutulabilmiş insan... Çok şey öğrettin bana teşekkür ederim...

Minnet duygusu taşımıyorum, sadece öğrettiklerini bir ders olarak kabul ettiğimi bilmeni istiyorum...

Ben seni unutuyorum... Vazgeçilmez değilmiş hiçbir insan, vazgeçilmez değilmişsin; sen aşk değilmişsin...

Sesini unuttum, senden sonra dinlediğim her şarkıda biraz daha fazla unutuyorum... Gözyaşlarımı senin için akıtıyorum, uzun lafın kısası en büyük telâşım, tek sancım; ben artık seni unutuyorum...

Sen beni yok saydın ya, ben seni hiçbir şey saymadan seni unutuyorum... Yürekli bir senaryo oluşturmaya çalışıyorum, en azından son yolculuğuna uğurlanırken asil olsun vedam...

Mürekkebidemde biriken yaşları kar tanelerine döküyorum, bana mısın demiyorlar... Yağmurlara veriyorum, kabul etmiyorlar...

Sen artık yok bile sayılamaz, en derin hücrende yalnızlığı yaşarken ben sensizliği bile kabul etmiyorum...

Canımın içi; ben artık seni unutuyorum...

Ölümüne yaşanmasını dilediğim bu sevdanın ipini, sensizliğin son sahnelerinde çekiyorum...

Sen sana; ben yepyeni dünyama, Allah'a emanetim...

İkimizde ayrı yollarda yürüyüp, nefeslerimizi ayrı havalarda teneffüs ederken, adının derinliğinde kaybolmadığım için şükrediyorum... Ben artık seni unuttum, sevmek ne güzel şeydi bir zamanlar, seni sevmek, çok sevmek...

Canımın içi; hak etmediğini bildiğim hâlde bile canımın en iç yanına seni layık görmek... Ben artık kendime dönüyorum, özümde kendimi yaşayıp yaşatırken, senden gelecek olan selamları bile kabul edemiyorum, korkuyorum...

O selamlarda buluşur da, senden kopamazsam diye... Korkuyorum, unuttum kelimesi yalan olur diye... Çok korkuyorum, teninin güzelliğine kapılmazken, ruhunun içinde hapsolüp öleceğim diye...

Korkuyorum canımın içi; senin için öleceğimi hiç anlamazsın diye...

O yüzden ben artık seni unutuyorum... Aşkken; hata olma diye, canımın en iç yanındayken, uzaklara kayıp kaybolma diye...

Ben artık seni unuttum, evet tamamıyla unuttum... Bak artık hiç ağlamıyorum, gözümde yağmur taneleri var yalnızca...

Geçen yağmurdan kalma... Yağamadılar, durdular öylece kirpiklerimde, yoksa senin için hiç ağlamıyorum... Sakın gelme, seni istemiyorum... Unutulmuş bir serüvenken, yepyeni hayatımın ilk sahnesinde yepyeni bir serüven yaratmak için düşünüyorum...

Düşünüyorum, hiçbir senaryo, hiçbir serüven sen kokmuyor...

Gülleri kokluyorum, kırmızı güllerden... Aşk kokuyor da, senin kokunu bir türlü alamıyorum, biliyorum ben seni gerçekten yürekten severken, unutuyorum... Çabalarım sonuçsuz değil; nispet hiç değil, gitmeyi seçtin, yokluğunda ezildim, artık yaşamak istiyorum... Yolunun açıklığı kadar açık olsun alın, şimdi son kez, yüreğimden seni çıkarıyorum...

Çok severdim bir zamanlar, çıktın ya içimden yüreğimde yaralar...

İzinin hep kalacağına inandığım, kocaman yaralar...

Her şeyin bedelinin olduğunu bir kez daha anlıyorum...

Senden çok şey öğrendim, borcumu ödeyip hesabımı kapattım, gidiyorum...

Dilara AKSOY

ÇEK TETİĞİ!

Ellerini tutamayacak kadar uzağım şimdi... Yüreğine yüreğimden yol geçemez, her taraf sisli... Sesimi duyuramayacak kadar öksüzüm şimdi, bir sen var uzakta, bir de ben sensizliğin eşliğinde biçare...

Gözlerine bakıp, gözyaşlarımı akıtamayacak kadar yalnızım şimdi, sahiden birazcık da olsa sevmedin mi beni?

Şarkılar dize geldi, en deli yangınlarımı, yorgunluklarımı, senden arta kalanları şakıyıp durdum, hiç mi sevmedin beni?

Biraz da olsun sevmedin mi? Rüyalarında hiç mi yaşatmadın? Adımı hiç mi telaffuz etmedin? Neydi ki bizi en uzakta tek bir tuzak hâline getiren?

Ellerini tutamayacak kadar imkânsızımsın şimdi... Sızımsın...

Gözlerinde kendimi göremeyecek kadar kaygılıyım...

Sahi, hiç mi sevmedin beni? Bir parça da olsun sıdırdımadın mı yüreğine?

O yürek, yüreğime teslim olamadı mı hiç? Güneş açtı bak...

Ama onda bile gözyaşı var, ışığında bile inceden inceye bir karanlık, yalnızlığın sembolü var...

Bitti yürüdüğüm yollar, hepsi çamurlu. Tükendi sözlerim, hepsi çıkmaz dolu. Öyleyse ölümsüzlüğü alt etmenin vaktidir, haydi çek tetiğini vur!

Her gün ölmekten ise, tek bir saniyede, tek bir kurşununla vur!

Cesaretin mi yok? O zaman, sevgiliyi sar, sevgiliyi sev... Mutlaka ki görürüm, gördüğümde de ölürüm, acizliğimle vur...

Ama bir şekilde vur, her gün ölmekten ise, tek bir anda tek bir amaçla vur!

Sen de kurtul, ben de... Korkularını dindir, kalemimi sustur, yüreğime gelirsek eğer, mahşer gününde bile o konuşur...

Ama sen yine de vur, vur ki gerçek sandıklarından kurtul...

Yüreğime namlunu çekemeyecek kadar korkaksın, acizliğimle vurmaktan da kaçınıyorsun, çünkü acizlerden de aciz bir sıfattasın!

Çekemezsin tetiği, sağlam vücutlu ihtiyar yüreğime! O çoktan yaş yaptı, sensizliğin en yoğun olduğu saatlerde... Çekemezsin tetiği, gözpınarlarımın hareket vakitlerinde... Çekemezsin işte! Korkaklığının dibe vurduğu hadiselerde... Vedalar nefret ediyorlar senden, her gün daha fazla çoğalıyorlar diye...

Çekemezsin tetiği, sağlam vücutlu yamalı yüreğime! Her gün biraz daha fazla işleyeceğim seni yüreğime, vürmadan kurtulamayacaksın! Ebediyete kadar bende boğulacaksın! Ellerini tutamayacak kadar uzaksın bana, yüreğini vermeyecek kadar yanılgılıdasın, anlayacaksın sonunda...

Bir parçada olsa sevmedin beni öyle değil mi? En çok sevdiğin anlarda bile, yalnızca kendine yeniktin... Çek tetiği, gözyaşlarımın süresizliğinde, çek tetiği haydi ne duruyorsun sevgili! Çek tetiği de bir kere de olsun yürekli bir sahne oluştur, çek tetiği! Çek! soysuzluğunun bedelini ödettiğin sevgiliye!

Dilara AKSOY

AŞK BİTTİ Mİ?

Aşk bitti mi? Karaya mı saplandı aniden sarsıntılar içinde?

Aşk bitti mi gözümün nuru? Sen bittin mi? Senin adın aşk değil miydi? Aşkın en derin yerinde gizli değil miydin? Aşk bitti, ne yapacağız şimdi yüreğim?

Soluklanalım önce, sessizliğin içine gömülüp de kendimizi dinleyelim. O bitmez sandığın aşkın ateşi küllendi öyle değil mi?

Seni de mahvetti, beni de kendini de...

Yaramaz bir çocuğun uysal olmaya çalıştığı anlar gibiydi, ışıklar yanınca sessizliğe gömülür, karanlıkta kendine bile acımaz, süründürürdü...

Senden beter olamazdı aşk sevdiğim, onda senden kalıntılar vardı ama senden beter olamazdı, sendin o... Onun içinde gizliydin ama bir sen kadar olamazdı...

Zaman inat mı ediyor da, çabucak geçti! Sensizlik aşka meşk mi etti de, yalnızlığı peşime dikti? Aşk bitti mi? Yüreğim sustu da, kendini dinledi mi?

Bu dönüşsüz yollarda, atacağım ilk adımda seni istiyorum... Korkma, kızmak için değil; hiç ama hiç söyleyemediğim bir söz vardı sana...

Kalbimi çalıp, etrafı tozu dumana katmadan önce söyleyecektim sana, az biraz sabretseydin be sevdiğim! "Seni Seviyorum"...

Geç mi oldu? Saatler gece yarısını vurdu, sabaha mı kalsın o son fasıl? Hiç gerek yok, ettiğim yeminlerin tuzu bile kurudu... Dilim damağıma yapışırken, yüreğim direnmekten vazgeçti, kapıyı aptal gibi açık unuttu...

Senden sonra gelecek olan biri varsa, buyursun... Yalnız duysun, aşk bitti yerine kılıç darbeleriyle yaşam mücadelesi veren bir yüreğin çılgılığı geldi!

Cesareti olan varsa buyursun, senden iyi olmasın ama yüreğimde birazcık dinlensin, uyusun... Ninni faslı başlamıştır sevdiğim! İki kelime için beş saniye bile bekleyemezken sen, ninnilerimle uyumak isteyen çok olur elbet...

Yolun açık mı olsun? Kapalı olduğuna mı inandırdın kendini? Haydi, öyle olsun...

Dilara AKSOY

MERHABA

Merhaba, küçük dostun çok uzun zamandan sonra sana geldi...

Sığınacak bir liman arıyor belki... Sen benim neyimdin? Bir zamanlar her şeyimdin şimdi geçmişte kalan çocukça yazılmış bir hikâyenin önsözü gibisin...

Merhaba ilk heyecanım, seni çoğu zamanlar kendimle bile paylaşamadım, hep gidersin korkusuyla yaşadım, sonunda da gittin...

Aşk vazgeçmek midir? Peki, öyleyse, mücadele aşkın neresinde? Hiçbir şekilde olmayacak bir duaya el açmak gibiydi benimkisi...

Hayatın tek bir anlamı vardı o zamanlar, yine yalnızca sana dair. Yüzünü görmesem güneş doğmazdı, sesini duymasam ilkbahar sonbahara adanırdı...

Sen mutlu ol diye, mutluluklarımdan bir parça bile olsun sana ayırırdım...

Aşk mıydın ki sen? Çocukça bir hâyâlin ortasında, gençliğin ilk sancılı anlarında yalnızca sana kanmam, günâh mıydı ki?

Biliyordum, sevmezdin ve de benim istediğim gibi beni göremezdin. Sadece varlığını hissetmek, ölü bir ruhun tek tesellisiydi...

Sonra çok zaman geçti, büyüdü o çocuk... Ama bak, o küçük dostun çok uzun zamandan sonra yine sana sığındı işte! Misafir kabul edemeyecek kadar yoruldu öyle değil mi?

Hayallerin de büyüdüler seninle beraber, en olmazları çıkardın hayatından tıpkı benim gibi.

Yalnızlığın söyleşi gibiydi hislerim... Ben sana açılır, sana dökerdim içimi... Sen yüreğinden bile gizlerdin en çok sevdiğini...

İmkânsızlığın ortasında iki yürek... Ben seni, sen sevdiğini severken aramızdaki bağ çocukluğumun unutulmazlığında adının gizli kalmışlığında, hiçkırıklarımın sorgusunda yalnızca senin sesin... Ben o sesi, o gülüşü unutalı çok zaman oldu.

Çocuktum, çocukluktu diyeli çok oldu... Küçük dostun büyüdü yani... Peki sen?

Çok doğruymuş, neden bir şeylerden vazgeçmeden önce duyuramıyoruz ki sesimizi?

İçimdeki çocuk seni özledi, o çocuk hâlâ seni hissediyor akıttığı her ürkek gözyaşında!

Senden kalan tek bir anı var gözlerimde şimdi... Aşk mıydın ki?

Çocukluğun vermiş olduğu anlık duygular, zamanla güçlü bir bağa dönüşebilir mi?

Ama geçmedin mi? Sana verdiğim tahtın tapusunu en çok sevdiğime devretmedim mi?

Sen de razıydın gitmeye, zaten olmayacak bir duaya âmin demek niye?

“Hasret” şarkısı kulağımda şimdi... Dinlerken, çocukluğumu, çocuksu duygularımı, küçük dostunu senden ayıracağımı bilemedim ben...

Her şeyi bilen olsaydık, yangın yeri olur muydu yüreğimiz? Küçük dostun çok uzun zamandan sonra karşına çıktı işte! Küçük dostun, yaşı kadar mı sevdi, yaşından büyük, çokça mı sevdi hiç düşünmedi... Düşünseydi, belki de bağlanırdı deli deli. Bir başkasına kapılması mümkün olmadan, yalnızca sen de teselli bulmaya çabalarken ölürdü belki de, kim bilir?

Hak, emek harcayana mı helâl edilir? Feda ettiğim çocuksu hayallerim, en güzel ümit dolu gecelerim, yanında kaldığım, gülüşünü izlediğim sımsıcak günlerim ne olacak peki?

Hangisine ilk demeli? Hiçbir şey yaşamadan, saf duygularla bağlandığın çocuksu bir aşkın ateşine mi? Çok şey yaşadığını sanıp, aslında hiçbir şey yaşayamadığın, esip giden bir sevda yeline mi?

“Hasret” şarkısı çalıyor... Arkadan çocukluk hayallerim koşarken, baksana küçük dostun sana geliyor. Almazsın içeri, o çocuk çok yaş yaptı, sevdi, sevildiğini sandı, yenildi...

En saf duygularına, hançerini batırdı, yendiğini sandı kaybetti...

Bu bir olgunluk çağrısıdır, büyüdüm ve de büyümeden önce vedalaşmam gerek, demek...

Diyebilmek, çok sonrasında bile en azından hayaline sımsıkı sarılıp, gözyaşlarını durmadan akıtılabilmek...

Hoşça kal, yıllar geçince anlıyor insan, kaç yaşında olursan ol, istersen hiçbir şey yaşama, ufacık bir ilgi olsun, çocuksu bir hayranlık, ya da tek bir heyecan olsun, kim gelirse gelsin, içindeki çocuk hep ama hep ona gidiyor...

Sımsıkı sarılısam sana, ağlasam... Korkuyorum desem, haykırsam?

Hayat zormuş, şimdi anladım desem dert yansam... Elimden tutmazsın, küçük dostunun yarası yine içinde kalır, sen anlayamazsın...

Bir gün belki de bir nişan yüzüğü olacak parmağımda, bağlılıklar içerisinde biraz daha kaybolacak çocukluğum, çocukluğumdaki sen, küçük dostun...

Hangi yaralarda kabuk bağlayacağımı bilmiyorum, çarelerim değişecek, söylemek istediklerimi düşünecek, tartının iki kefesine de doğruyla yanlışı koyacağım, tek bir kefe çalışmayacak...

Elimden tutardın, akıp giderdi zaman... Ne de güzeldi, büyü, büyüyünce bozuldu...

Sanırdım ki hayat seninle geçecek, bedenim gibi yüreğim de büyümeyecek...

Bak işte, küçük dostun büyüdü... Tebessümlerinin ardında gizliydin, yanlıklarının ortasında yankı gibiydin ama duyan olmadı...

Uzadı yine yıllar gibi, bu satırlar... Küçük dostun yoluna devam ediyor, ellerini uzatsan son kez onu yolculuğuna uğurlamak için...

Baksana hıçkırıklarla ağlıyor, acıyıp da kucağına almayacak mısın? Küçük dostunun, çocuksu yaralarını merhemle sarmayacak mısın? Söylemedi sana hiç ama o senin yanında güven buldu, artık çaresizce içimde saklanıyor...

Olgunlaştıkça içimde ölüyor, özür dilerim ama bunun başka bir yolu yok...

Sen aşk mıydın ki? Bunun cevabı bile yok... İnkâr sahnesinin perdesini aralamaya da hiç gerek yok... Uzatma ellerini, artık lüzumu yok, o öldü; içimdeki çocuk öldü...

Hayalin de terk etmiş bile beni, diyecek sözüm kalmadı, artık sözüm yok...

Dilara AKSOY

KAYBETTİM SENİ

Kaybetti seni... Bu kez tamamıyla kaybettim, izini sürmek istesem süremem, yüreğinde yaşamayı dilesem mümkün değil o günü göremem...

Kaybetti seni, yüreğimde çok büyük bir acı var... Derman olabilecek kişi sensin, sen de dermanım, yüreğimde senden kalma yaralarım var...

Kimseyi sevmedim seni sevdiğim kadar, inan ki sevmedim, sevemedim. Kimseyi nefretimle bile göklere çıkarıp kendimi yalanlara hapsedim, bahanelerin arkasında kimseyi çok sevmedim senden başka.

İnan ki yalnız seni sevdim, bir tek seni sevdim... Her gün bir ümitti benim için, gelebilirdin...

Kaybetti seni... Bu aşk hak edilmeliydi, senin tarafından, sen de bir ben olmalıydım. En az bendeki bir sen kadar...

Mecbur kaldım şimdi yaşamaya, sensizliği yaşamaya... Gözyaşlarım var, ama onlar yüreğime düşmekten yanalar... Seni bundan sonra nasıl göreceğimi biliyorum, yüreğimde bir aşk köprüsü oluşturacağım, atlamadan evvel ellerini isteyeceğim tutacak ellerin ellerimi, gözyaşlarımı silecek, ölümsüzlüğe göndereceksin beni... Belki yine yarı yolda bırakacaksın ama, bir saniye olsun gözyaşlarımı silip gözlerime bakman bile yetecek...

Kaybetti seni, artık nasıl yaşanır? Sensizlik bu kadar çok acıtırken, bir başkasına nasıl olur da sarılmaya çalışılır?

Ne kadar da kararlı çıktın, gelirsin sanmıştım, seni eski sen sanmıştım... Sevseydin belki gelirdin ama sen beni hiç sevmedin ki...

Ölmek üzere olsaydın sensizlikle, bensizliği yüreğine sarmanın acısını taşısaydın yüreğinde hem kendini hem de beni anlayabilirdin...

Ama ben artık sensizim, kaybetti seni... Yüreğimdiki sancılarla artık hiçbir şeyim...

Görsen bu hâlimi, teselli ikramiyesi gibi çıkagelsen, tesellin ne olur?

"Hayatına devam et"... Diyeceksen, unut bunu.

Hayatım sensin, sensiz nasıl devam ederim?

"Gül" diyeceksen eğer, hiç deme. Dikenlerin battı, nasıl olur da gülerim?

Yeniden sev diyeceksen, hiç duymayayım. Sen bende ölümsüzleşmişken, bir başkası nasıl olur da içimde can bulur?

Kaybetti seni... Yüreğimde çok fena bir acı, bunu anlayamazsın! Anlasan da anlayamazsın!

Sen beni hiç anlamadın ki, istesen de gönlümdeki yaraları saramazsın! Kaybetti seni... Kaybetti en değerlim...

Asıl bugün kaybettim ben seni, ağlamaya bile korkuyorum, yaş olup akmaktan korkan gözlerim var, yüreğimde sensizlik baki, dönülmez yollar var...

Artık çok geç, benim için geç, bizim için geç... Her şey için çok geç...

Yeni hayatında mutluluk baki olsun sende, bakma nefret dolu sözlerime. Onlar bile aşkımın kanıtıdır, yüreğinde oluşabilecek en ufak bir yara ölüme beni bir adım daha yaklaştırır... Gülsün o güzel gözlerin, ışığım; karanlıkta kaldım, artık amaçsız, nefessiz kaldım ama, bir yolu bir çaresi bulunur...

Her şey geçer, bir gün her şey mümkün olur öyle değil mi? Sen anlayamadın ki hiç beni... Sen bende tektin, herkesten özel, benden bile değerliydin!

Şimdi kendimi bile bulamıyorum, belki de böylesi daha iyi bilmiyorum. Ama sensizlikten ölüyorum, bir hançer var her an batıyor...

Büydük mü ki? Yaralar susarak da unutulabilir mi?

Sen, seni hâlâ canımdan çok sevdiğimi hiç bilme sakın! Canımdan, senden oldum, kendinden beni aldın, benden seni... En iyisi bir daha bilme hiçbir şeyi.

Bak yine gece, hüznler kelebek misali uçuşuyorlar yanımda. Sen buradasın, içimde, canımdasın.

Kaybetti seni, seni kendime bile saklayamıyorum. Sayıklıyorum... Bugün rüyamda gördüm seni, sebebi buymuş

demek ki...

Sonsuza kadar seni kaybedecek olmamın sinyaliymiş o rüya... Hâlbuki gerçeğimdesin sanmıştım, gerçeğimsin saymıştım...

Dinlediğimiz şarkılar, gülümsediğimiz anlar, ağladığımız buruk anlar, sevdiğimiz insanlar bile farklı artık seninle...

Kaybettim kendimi... Bulursan beni, bana uğramasını söyle. Yoruldum aramaktan, aranamamaktan...

Kaybettim seni, verirsen bana bir gün yine kendini inan hiç üzmeyeceğim ikimizi...

Sen gerçektin, yalan olamayacak kadar gerçek; ben ise aşka yeniktim... Bu gece de uzun bir gece oldu, gitmeye gönüllüydüm, gözyaşlarım kurudu...

Her şeyin süresi doldu, kaybettim seni... Dualarımla kaldım, el açtım gerçek anlamda sadece yaş oldum. Affetme beni, affetmeni dilemekten de çok yoruldum. Kaybettim senden öncesini, senden sonrasını; sensizliğin başını ve de ortasını...

Sonu bu an işte, sonu burada gizli... Sonu şu an! Sensizliğin sonu, satırlarımın sonu, acılarımın sonu...

Hoşça kal demeyeceğim, yüreğim fena hâlde burkuluyor... Sevmeni beklemek, gelmeni beklemek, kaybetmemeyi dilemek öyle çok yordu ki beni.

Sevemem, hiç kimselere gidemem... Ağzımda bir acılık, yüreğim kupkuru adeta. Şarkıların ızdırabını yüreğime mi taşıdın?

İstedğin oldu işte, artık sen kazandın! Seni çok sevdim, seni çok seviyorum, seni seviyorum, seni canımdan çok, ömrümde hiçbir şeyi, hiçbir kimseleri sevmediğim kadar çok seviyorum... Bıraksaydın da, derman olsaydın. Bıraksaydın da yarım kalmasaydı!

Bıraksaydın da, sen uzak, sensizlik tuzak, gözyaşlarım sığınağım olmasaydı! Bırakmadın hiçbir şeyi, her şey yarım ben bitik...

Kaybettim, kaybettim seni...

Dilara AKSOY

UNUTULMUYOR

Bir daha gelmeyecektim sana... Gözlerimde yaş olmayacaktın güya, tüm yeminleri bozmak var ya... Anladım ki ölmemişsin bende hâlâ...

Bir daha sevmeyecektim seni delicesine, seni unutmuş olacak, hayata devam etmiş olacaktım. Hâyâlmış oysa...

'Seni Seviyorum'...

Oyun de istersen buna, oyunun sonu bir türlü gelmiyor, perde kapanmıyor, senin dışında her şey unutuluyor unutmak unutuluyor da sen unutulmuyorsun.

En çok seni sevdim, tek seni sevdim. Ben sadece seni sevdim...

En büyük azimlerimde gizlisin, mısralarımın tükenmişliğinde başa saran tek gerçeksın... Her zamanki gibi umudumsun, bir umut...

Kelimeler birbirine mi benziyor sensizlik çoğaldıkça? Gözyaşlarımın rengi değişti oysa... Çok yeniiken ayrılık, sapsarıydı, şimdi ise siyaha çalıyor...

O artık ben gibi ölüyor... Bir daha sevdiğimi söylemeyecektim sana, sen artık unutulmuş olacaktın, gerçekler bana sarıldıkça!

'Seni Seviyorum'... Hiç mi anlamıyorsun? Hiç mi sevmedin, sevmiyorsun!

Sen zavallı yüreğine çelme takıyor, o küçücük beynine ihanet ediyorsun! Gözlerin görüyor mu hayatı? Gördüklerin gerçek mi, sahi mi?

Ben hiçbir şeyi görmüyorum, sensizlikten başka. Hiç kimseleri ölümüne sevemiyorum, senden başka. Her şey senin dışında, ama sen onlardan çok başka.

Bir daha anmayacaktım seni oysa, geceler seni bana getirmeyeceklerdi derin hıçkırıklarımda. Olmadı işte...

'Seni Özlüyorum'...

Günler çoğalıyor, aslında azalıyor; aslında ömrümüzden gidiyor...

Seni bana getirmiyor, takvimlere lanet etmek zorunda mıydım? Aynaya bakarken, gözlerimde seni yaşatmak için çabalamak zorunda mıydım?

Aklında olmayı hiç mi hak etmedim, olamaz mıydım?

'Seni Bekliyorum'...

Onu bize hatırlatma, ölümü bize hatırlatma da ne olur bu kez sahiden gel... Ecel terlerini döktürmeden, sonum sen ol da gel...

Bir daha bunları söyletmeyecektim kendime, yanlışlarla helâlleştik sanıyordum yanılmışım, çok yanılmışım oysa...

Unuttun beni, biliyorum. Acılarımın başbaşa sensizliği sayıyor, seni sayıklıyorum. Bu kadar acı yetmez mi ? İnsaf etmeni bekliyorum!

Bana mısın demiyorsun, sen beni yaşatmayı değil; bizi öldürmeyi plânlıyorsun!

'Ama seni çok seviyorum'...

Tek gerçeğimi kaybettim, korkuyorum... Her şey birbirine benziyor, senden önceki gibi değil hayat; yüreğin bunu da mı anlamıyor!

Ben bittim satırlar bitmedi, yaşamsal faaliyetlerim sitemkâr mektuplarla havada uçuşurlarken her şey sağlam da ben bittim!

Bir daha gelmeyecektim sana, her şey bitti sayacaktım içimde. Şarkılarımı değiştirdim, umutlarıma mola verdirdim, her şeyi sil baştan yapmayı denedim,

seni silememişken, her şey yerinde saydı direnemedim. Bir daha dinlemeyecektim yüreğimi, konuşurmuyacaktım yalnızlığın karşısında!

'Seni özlüyorum'... İnan ki özlüyorum, inan ki seviyorum, inan ki yaşayamıyorum, inan ki hâlâ bekliyorum...

Aptallık de istersen bunun adına, aşkı al karşına! Ama düşün bir defa!

'Seni Seviyorum'... Herkesi sana benzetmeye çalışıyorum da, seni kimselerde göremiyorum.

Yüreğimde bir acı, nefes almakta zorlanıyorum. Biter misin zamanla bilmiyorum, hani zaman her şeyin ilacıydı? Tüm merhemler beni terk ettiler, esrik

hâyâllerin sabrı son bir mucizeye bağlı... Olur mu bilmiyorum... 'Seni hayatımda görmek istiyorum'...

Umut ol, umudum sen ol istiyorum... Sana göre ne kadar yanlış, ne kadar da kötü bir şey istiyorum! Sevmişsin, sevdiğini hissetmiş, sevildiğine dair

inancını tüketmemiş, direnmişsin, kaybetmişsin. Onun da mı hatırı yok? Her şeye karşı anlamını nasıl da yitirmişsin!

Sadece sev istedim, beni sev, çok sev ama benden çok sevme... Benim seni sevdiğimden çok sevme, bana erişmeye çalışırsan yaralanırsın dedim,

dayanamam dedim, sana çok şey dedim de hiçbirini anlamadın, 'Git'... kelimesinden başka!

İşine geleni alıp kaçtın, şimdi işimiz yok birbirimizin hayatında! Bir koku geliyor burnuma, sevdanın kokusu bu... Yine başucumda...

Yine sensizliğin hıçkırıklarını yüzüme döküşümü izliyor hüznü bir gecenin son faslında. 'Seni Seviyorum'...

'Seni Seviyorum'... Zamanı titretiyorum, sesimi duymazsan bunun için gel. Zamanı ağlatıyorum, bana acımıyorsan ona acı da gel!

Takvim yapraklarını yırtıyorum, harabe bir yüreğin çığlıklarına aldırımıyorsan , takvim yapraklarının yok oluşluğunun hatrına gel!

Gel işte, gel! Gelişlerin çoğalsın, gidişlerin uzaklaşsın, sen yakın ol da sensizlik uzaktan bizi selamlasın!

Gel sevgilim, gel... Hâyâline alıştırma beni, aldatmak istemiyorum seni onunla. Hâyâline sarılışım bile sana ihanettir benim için, izin verme buna!

Hataları çoğaltmadan, yeminleri bozmuşken gel. Hâlâ neden çağırıyorum ki seni?

Çağrılar cevapsız, sorular zamansız, sen imkânsız, biz ölü bir aşkın en son hatırası... Veda etsem geri gelirim, hiçbir şey söylemesem içimde kalır

kendime küserim. Son bir cümleyi ikimize layık buluyorum, ancak onu diyebilirim. 'Seni Seviyor yüreğim, o seni seviyor. Beni anıyorsan, cenneti bende

görüyorsan gel, karanlıklar aydınlansın, yüzümde son bir ışık parlansın, seni seviyor yüreğim, o yalnız seni seviyor. Başkalarına sığınmasın. Seni Seviyorum,

seviyorum iki gözüm, seviyorum son nefesime kadar."...

Unutulan bir yürek ne yapsın? Haykırışları çoğalsın, gözyaşları kara bulutlarla yarışsın, sevip de unutulan bir yürek ne yapsın?

Yarının da sensiz geçeceğine kendini alıştırılmaya çalışan sensiz bir yürek, sensizliğe ne yapsın da seni geri alsın?

Varsa bir formülün, söyle de yeniden yaşayabilmek için imkânları zorlasın! Yanıyorum, çok yanıyorum farkında mısın?

Dilara AKSOY

BUGÜN YORGUNUM ANNE

Bugün yorgunum Anne... Üstüm başım dağınık, her taraf sessiz, yüreğim yangın yeri... Bugün, ben kendimde değilim Anne...

Yüreğim ürkek bir çocuğun kırıklığında... Bugün yaş oldum Anne ben...

Yaş oldum, aktım, sel olup taşım... Ne zaman başımı çevirsem bana ezberlettiğin yollar çıktı karşıma...

Herkes umabileceğinin en iyisini yaşamak istiyor hayatta, kimileri yaşarken kimileri sersefilce dolaşiyor ortalıkta...

Şansla mı alakalı, yoksa? Bir gün, yüreğimin çığılığı olacağım. Herkes kaçış senaryoları hazırlayacak, kimse duymak istemeyecek çığılıklarımı!

Bugün yorgunum Anne... Meğer ise büyümek çok zormuş... Kimse öğretmedi bunu, herkes kendi yorgunluğunu kendi üzerinde taşıyor, kendi bedellerini ödüyor ama kimse bu kadar zor olacağını söylemiyor...

Her çığılık, bir veda olacaktır hayatta. Her hayat, bir vedanın yansıması...

Beni anlamıyor değil; anlamak istemiyor yüreğim. Hâlbuki düşüncelerim bana teslim... İnat eden bir yüreğim var, bir tek yüreğim...

Hayat ne de zormuş Annem... Her taraf sel olmuş meğer gözyaşları birbir düşerken. Sen benim çaremsin, ben çaresizliğin eşiğinden paçamı kurtarmak niyetindeyim. Ellerimden tutup ısıtabilecek tek varlığımın, ürkek yüreğim kendisine yenik...

Bak Annem, dışarıda yağmur var, yüreğim sağanaklarda... Yenik düşmeyeceğim bu külfetli hayata... Bak Annem, çocukluğumdan bu yana sanki yarım asır geçmiş gibi, o artık çok uzakta...

Büyüme, seni anlamakmış meğer... Büyüdükçe anlıyorum seni, çocukluğumdan kalanları unutturken. Meğer ne çok kirli, paslı yanları varmış hayatın...

Güzelleştirebilmek bizim elimizdeymiş meğer... Canım Annem, bugün yorgun bir o kadar huzurluyum... Uymak zorunda olduğum hayatın, birinci maddesindeyim, ben artık mutluluğum! Sarıl bana Annem, üşümek zorunda kalmayayım, şefkatli kollarından adeta bir pınar aksın yüreğime...

Ben hep sınımsız kalayım...

Dilara AKSOY

ŞARKILARIM VARDI

Şarkılarım vardı, o şarkılar ki seni bana getirecekler sanırdım...

Unutuldular bir sen gibi... Senin gibi...

Sensiz hayata sarılamam sanıyordum, şimdi çok sıkı dostuz sen gittiğinden beri...

Yaşamsal faaliyetlerim ölür de, bir zaman sonra bedenim de askıya alınır sanıyordum...

Eskiyen dünyamın derin çığlıklarında saklısın... Sen artık orada yalnızsın.

Söküp attım seni yüreğimden, gücün varsa eğer gelir kendini tıpış tıpış alırsın. Alamam diyorsan ürkek bedenim ve de hiç büyümemiş yüreğimle voltanı alırsın...

Kızma tatlım, acıyan bir yaram vardı kabuk tutmuş meğer ise... Sen artık yiten her şeyin son faslında sıfatsızsın...

Okuduğum masallar vardı seni yaşatmak için okurdum onları, nereden bileyim sevgilim okuduğum her satırda çoğalacağın yer de azalacağını!

Söyleseydin ya bütün bunları... Neyse olacakla öleceğe çare yok demişler, basit mi kaçtı sözlerim? Ama artık sana parıltılı sözlerle gelemem ki...

Malum bitti her şey, yepyeni sevdaları bulmak için küreğimi hazırladım bile... Kazdığım her toprak seni gömmek, aradığımı bulmak için olacak bundan sonra...

Ne demişler canım sevgilim, "Arayan bulur"... Hatırım kalmasın, sarılayım da son kez üşüdüğün gecelerde yaşama nedenin olsun...

Ağlama canım sevgilim, hazin bir son belki ama alışırsın ölüme bir adım, yaşama yirmi adım uzak kalırken, alışırsın diyorsam alışırsın...

Bak bana, kabuk tuttu yaralarım...

Dilara AKSOY

SIĞINACAK LİMAN

Siğinacak bir limanı, tutacak bir eli beklerken yine sensiz kaldım... Hayır, hiç kimse sana benzemiyor, hiç kimse senin gibi gülmüyor, konuşmuyor, senin gibi sevmiyor!

O sarılardan kopup, kırmızılarda sonra masmavi umutlarda, benimle buluşup, bizi yaşatamaz mısın?

Sabredecek bir an, ümit edecek zaman bırakmazken, bana verebileceğin neyin olabilir ki?

İkimizde birbirimize şans verdik, iki kere... Birincisinde, birbirimizin hayatına girip doğruluk payımızı ölçerek, ikincisinde ise birbirimizin hayatından çıkıp, başka gemilerde, başka yolcuları hayatımıza dâhil etme fırsatını vererek...

İkimizde birbirimize şans verdik, artık şansların ömrü bitti, onların bizim hayatımızda işleri yok... Sensiz herkesten korkuyorum, sen sanki beni herkesten korurdun, kollardın. Sen varken, ben korkmanın ne olduğunu bilmez, cesurca yaşar, seni de içimde yaşattırdım.

Ömrümde doyasıya nefesi, senin varlığıyla aldım, yolun sonunun varlığından haberdarken bile seni yaşattım. Şimdi bana her zamanki gibi hiçbir şey söyleme, üzgünüm... Şimdi bırakalım da, bu aşk içimde uyusun ta ki ölünceye dek; ama herkes kendi yolunda huzur bulsun, mutlu olsun...

Öyle değil mi sevgilim? Öyle ya... İkimizde şans verdik birbirimize, yolun sonunun buraya varabileceği ihtimaline rağmen. Şimdi yolun sonunda paydosu verelim de, sen orada ben yolumu bulmaya çalışmakta...

Öyle değil mi sevgilim? İkimizde şans verdik birbirimize, çareler yarattık iki ihtimal üzerine. Olmadı sonunda, olmadı işte...

Sensiz nefes alamıyorum, bunu söylemek gururumun sarsılmasına neden oluyor nefesime bile ihanet ediyorum, ama seviyorum işte, seviyorum!

Seni hâlâ ve de hâlâ çok ama çok seviyorum!

Çarelerin dili olsa, konuşurlardı ikimiz için, ikimizin adına. Biri, "Gitme" derdi sana, sadece benim yerime. Diğer bir çare de senin yerine konuşurdu kulaklarıma fısıldayarak, "İkimizden başkasına ait olmayacağım" derdi, çarelerimizle yol alır, birbirimize çare olur, derman olurduk.

Öyle değil mi sevgilim? Ama hiç kimseler benzemiyor ki sana. Aydınlıkta bile sana uzanıyor ellerim, ikimizde birbirimizin kanadını kırdık şimdi uçamayız, konuşsak ne fayda?

Öyle ya, yeni fırsatlar doğacaktır hayatımızda. Çok uzun zaman oldu, güneş doğmakta öyleyse fırsatlar nerede, hangi arada çıkacak karşımıza?

Gözyaşlarım gerçekten akmaktan vazgeçtiğinde mi? Yüreğime akanları saymazsak, sabahın ilk ışığında doğan güneşle beraber kapılar aralanacaktır hayatımızda, şansımız bol olsun sevgilim...

Sen artık başka kollarda, ben başka sevdalarda... Yolumuz açık olsun doğan güneşim, umutlar bile ayırdı bizi, yarım kalabilmenin savaşını vermek çok zormuş ne olur beni anla...

Dilara AKSOY

YOLLAR

Herkes farklı yöne gidiyor, o yüzden yolun açık olsun deniyor... Yollarımızın bekçiliğini yapacak gücü bulabilseydik, birbirimizin hayatında kalabilecek cesareti de gösterebilirdik belki...

Artık çok geç... Eskiyen zaman seni unutturdu bana, ama seni anlamayı öğretti, affetmeyi, kendi yolumda devam edebilmeyi...

Seni sevdim, sevmiştim... Seni, candan çok; canımdan çok sevdim.

Böyle olması gerekiyormuş, bir gün aşk kapımı yine çalacak biliyorum, hâlâ umudum var, yeni bir aşk, yeni tecrübe, avunmak için değil; sevmek, sevilme için, sensizliği yok etmek için değil, yeni bir yürekte aşk olmak için...

Boş ver, böyle kalsın. Bu saatten sonra birbirimizi anlayamayız artık, "kafa yapılarımız" demiştin... Yürek çukurunu bilir misin?

Ben ona düştüm, tutamadığım ellerini, hayal ettiğim nur yüzünü gördüm, ama gerçek seni bulamadım, sen başka bir yerdeydin, orada; ondaydın. Avuntu gemisinde en çok sevdiğin yâri unutmak için bana koştum. Kafa yapılarımız değil sevgilim, aşkımız farklıydı. Dokunduğun yâri unutmak için, dokunamadığım, hayalimde kokladığım tenin için sen bana seni verdin, ben hep sendeydim, anladın mı şimdi?

Gözümde yaşlar da akıyor ki artık... Biliyorum, bu gece daha uzak, çok daha yabancısın, senden kendimi alabilmem için gönüllü, kararlısın. Seni çok seviyorum Sevgilim; fakat biliyorum artık yolun sonundayım, yeni yollarda yürümek için kendimi aldım senden, ardıma da bakmamakta kararlıyım. Yolum fedaydı sana, ayırdın yollarımızı, can borcun var bana...

Sana verdim seni, hangi nefeste can olursun bilmem, hâlâ onda mısın? Sana bir de tavsiyem var sevgilim, gideni düşünmek hiç gidememektir. Bırak, o gittiğine yansın ben onun gibi olamadım, sana aşk gibi kokamadım, bunun için yüreğim utansın.

Seni sevdim Sevgilim, çok sevdim lâkin çok zaman oldu biteli, yeni farkına vardım gerçeklerin... Yanılgılardaydım, bağışla...

Sokulma yarama bir müddet, daha yeni kabuk bağladı, dokunursan yaşayamam ölürüm, ölürüm... Bu kez gerçekten ölürüm, ne olur anla...

Dilara AKSOY

İNSAN

Her insan kendi aksini görürmüş aynada... Tövbeler çoğalıyormuş zamanla...

Bu gecede yine kendimi dinlemek zorundayım yalnızca, herkese adanmış yüreğim çok kırgın, çok acı çekiyor bendeki her şey bir zaman sonra başkasına devrediliyor sanki bir anda bitiyor...

Her insan kendi kaderini yaşarmış aslında, dün bitti, bugün de bitti yarın beni çağırıyor...

Her insan kendi yanlışlarından ders çıkarırken, bir başkasının hayatında yanlış olurmuş hiç farkında olmadan...

Yine kendime kendimi anlatıyorum umarsızca... Beni anlamıyorsunuz ki!

Çıkışlar kapalı, tek çözüm yine kaçmakta. Ben sizi çok sevdim, yanlış da olsanız, doğrulardan payınızı da almanız ben sizleri çok sevdim, insandınız siz...

Benim gibi insanlar, sevgi dolu sandım birçoğunuzu, sevgi sizin için sahte bir kimlikmiş.

Her insan yanlışlarıyla büyümüş, kendine sığınır, saniyeleri dakikalardan ayırır, herkesi güldürmüştü.

Beni anlamıyorsunuz! Anlayabileceğinizi düşünmezken, nedenlerimin nasıl da çoğaldığına bir kez daha şaşıyorum. Her insan ufak bedeller bile olsa, mutlaka ki birtakım bedeller ödermiş hayatta, boyutu, hacmi hiç önemli değilmiş.

Beni görüyor musunuz, sesimi duyuyor musunuz? Duymazsınız, işinize gelmez anlıyorum... Beni anlamıyorsunuz, anlıyorum.

Farklı dillerde konuşan, farklı kimliklerde yaşayan, farklı yürekleri taşıyan gönül dostlarıyız, aslında bir yanımız riya kokuyor, başlı başına yalanız!

İlhamımı benden almaya çalıştınız, yine açıkta kaldınız! Beni anlıyor musunuz?

Sanmıyorum, farklı yollarda yürüyen insanlarız. Yine kendime anlatıyorum, benliğimi.

Ben buyum işte, biriniz anlasa bari! Sevgi istedim hep, görmeden sevebilirdim, sadece onu hissetmeyi ümit ettim. Hissetmesem daha iyi olurmuş, zamanla öğreniliyor her şey bu da bir tecrübe... Kalbimde kırık dökük, harabeye dönmüş acılar var...

Umuttan mı bahsettim size? Benden aldığınızla övünmeyin, sonunda bile olsa onu geri alabilmek var. Anladım, beni anlamıyorsunuz! O zaman korkmayın, anlayabilseydiniz sevgimle boğabileceğimi de anlardınız, sevgiye uzatmış olduğum ellerim boşa kalmazdı.

Her insan umabildiklerinin üstünde bir hayat yaşamak ister, yaşamsal faaliyetler sınırlansa da. Öğrettiniz bana birçok şeyi, size kızabilmek hiç mümkün olamaz bu saatten sonra! Büyüttünüz beni, çok teşekkür ederim.

Gözlerimde gözyaşlarım var, yine buhar dolu bir gece, bulutsu bir gökyüzü, yinede hayallerim var. Belki de onlardır beni ayakta tutan... Beni anlıyor musunuz? Sanmıyorum, kendini anlayamamış insanlar gözyaşlarımı silebilecek güçte olamazlar!

Ben hepinizi çok sevdim, ama birini çoktan da öte çok sevdim. O nasıl oluyor? Diye sormayın, oluyor işte bari bunu anlayın.

Layık olduğu yere giderken, layık olamadığım bir değeri verdi bana, o da yanılttı insan sonuçta. Ama ben yine de çok sevdim sizi, kendim kadar.

Gözyaşlarımı silebilecek, gözlerime güler bakabilecek biri yok belki ama umutlarım evimi bu gece terk etmiş olsa da, yarın dönecek ve de kapımı tekrardan çalacaklar...

Her insan, yorgunluğunun bedellerini bir başkasına ödetmek ister, oysa yorulmayı seçen de kendisidir aslında. Bakın bizler neler de yapıyormuşuz, anlıyor musunuz?

Bu soruyu sormak bile pahalya kaçır, gözyaşlarımı silmek daha mantıklıca.

Bu gece ellerimi uzatacağım yine, gökyüzüne. Yıldızlar şahit olsun kırık kalbimle dolu düzenime... Yıldızlar şahit olsun sizin yerinize...

Bakın, gözyaşlarımdan arta kalan sevinçlerim arkamdalar şimdi, onlar bana sarılmak için geldiler, sizin yerinize...

Her insan anlaşılmak ister, kendisini anlayamasa bile. Gözyaşlarını saklar kendisinden bile! Bakın bizler neler de yapıyormuşuz kendimize, kapkaranlık duvarların üstümüze çökmesine sebep olan bizlermişiz meğer...

Sizleri seviyorum, beni anlıyor musunuz? Yıldızlar parlıyorlar, her biri yalnızca sizin yerinize...

Dilara AKSOY

BEYİN ÖLÜMÜ GERÇEKLEŞTİ AŞKIMIZIN

Beyin ölümü gerçekleşti aşkımızın, yüreğinin sadakatsizliğine ver bu ayrılığı. Birbirimize tutunabilme şansımız yok, duvarlar dost olsun bana. Kırıktı yüreğim, kırgındı, yaralıydı, fakat sevmekte de kararlıydı. Sonuçta, beyin ölümü gerçekleşti. Bana ellerini ver desem o eller çoktan bir başkasının ellerini tutmuştur şimdi, bana gözlerini ver desem, o gözler gözlerimin yeşilini çoktan unutmuştur şimdi, beyin ölümü gerçekleşti bu aşkın, yüreğimde karanlık bir atmosfer...

Gitmek için geleceksen, hiç gelme diyecektim lafımı bitirmeme bile fırsat vermeden geldin, sonrasında da hemencecik gittin!

Hayatta her şey unutuluyormuş, geriye bir tek izleri kalıyormuş. Savaşlar, ölümler, enkazlar, en derin yaralar bile sıralarını savıyorlarmış.

Sonra bir başka acı, bir başka koku, bir başka ölüm, bir başka sancı... İzler toplanınca, yürek isyan ediyormuş, duyan olursa ne ala! Ama mutlaka ki kalıyormuş bir şeyler, kabul edilmemiş bile olsa.

Beyin ölümü gerçekleşmiş aşkımın, yüreğimde de bittin mi? İsmi hafızamdan silemedim ki... Yüreğime dokununca, bir yerlerde, kuytu bir köşesinde hala seni hissedebilmek ne güzel! Bunun değerini biliyorsan, arada bir bile olsa ses ver...

Saniye farkıyla, gün be gün uzaklaşıyoruz birbirimizden. Unutamamak yerleşiyor umutlarımın yerine, unutamamalar...

Gün nasıl orada, için ılık mı, üşüyor musun yoksa? Kalın giyin, üşütme sakın. Yüreğine de söyle, ayazlarda bırakmasın kendini, umutlarımdan vereyim mi, gerçi çok eskidiler ama seni idare edebilirler sanıyorum. Yoksa var mı umutların?

Gece nasıl orada? Yıldızlar sana eşlik ediyorlar mı, Ay tepeden bakıp da yakamozuyla ışığın oluyor mu? Şu ânın nasıl geçiyor? Mutluluk sırdaşın mı, hüzünler yoldaşlığını kesip başkalarına gitmek için hazırlanıyorlar mı? Bu aşkın beyin ölümü gerçekleşti, adım gibi adın. Ezbere koştum yalnızca, adım adım. Bir yürekte de bitebilse, yürek bitirmeden kendini, sen bitebilse...

Kanatlarım yok, uçamam ki, uçup da bir saniye bile olsun dönüp sana bakamam ki... Gelsem, içeri alır mısın? Yüreğinin ufak bir köşesinde bana bir yer ayırır mısın? Nutku tutuldu yüreğimin, aşk bana gelmiyor. Sarılsam bir köşede, çaresizliğin uzağında düşlere, bana seni verirler mi?

Beyin ölümü gerçekleşti aşkımızın, umutlar alevlenebilirler mi? Biçarelerin ümitleri gerçek olabilir mi? Her şey, tek bir şeyin içinde gizliymiş aslında. Onu da sana anlatamam, sen biliyorsun nasıl olsa. Yaşamaz bu aşk artık, her aşk yaşar da bizim aşkımız yaşamaz!

Onlar, yani umutlar; başka aşklara yelken açtı. Beyin ölümü gerçekleşti sevgilim; tek sevdiğim, tek seçimim, her şeyim... Beyin ölümü gerçekleşti bu aşkın, anladığını biliyorum, anlayamayan yüreğime anlatmaya çalışıyorum! Hasretini göndereyim sana, bana seni ver. Gözyaşlarından alayım tane tane, hatta hiç bıkmazcasına, hıçkırıklarını da ver, sonrasında mükâfatım sen ol, bana gel. Bu aşk, ölümün eşiğinde, sevdalar eskisi gibi kokmuyor, gülen gözler çok yaşlı. Bedenim sağlam, yüreğim yaşlı. Ellerini istesem, bu sonbaharda üşüdüm çok...

Gözlerini görsem, gökyüzü sağanaklarla karşıladı, korktum çok... Masmavi olsan, yemyeşil olsan, kıpkırmızı olsan yine aşk olsan, tüm sevdalar hayati fonksiyonlarını tekrardan kazansa. Beyin ölümü gerçekleşti aşkın, anlayabilmek için tümüyle seni sevmeyi unutmam gerek... Anlayabilmek için, gözlerimdeki yaşları çamurlara dökmeden, yağmurlara nispet, toprağa teslim etmeden, yalnızca yüreğime dökmem gerek...

Dirençli çıkan yalnızlıkmış, o hiç korkmadı sen giderken...

Dilra AKSOY

ELİMDE UÇURTMAM

ELİMDE UÇURTMAM

Elimde uçurtmam... Sağ yanımda umutlarım, sol yanımda hatalarım...

Şimdi gökyüzünde uçurtmam, hayallerimle birlikte beni de alsa yanına...

Gözlerimde gözyaşlarım, ne olur kızmayın bana... Takılıp kaldığım geçmişim için, soracağım sorular var...

Hani demiştim ya, sevgi taneciğiyim ben... Bir açar, bir konar, bir de yanarım diye...

yangınım da, hesapsızca oynanan oyunlara da tek derman yüreğimmiş oysa...

Şimdi gece ve yine karanlık yine gündüze teslim edeceğiz aslında hiçbir

şekilde beyaza bulanmamış yalanlarımızı... Gökyüzünde uçurtmam...

Yüreğim kırgın, yüreğimde duvarlar... Sevmeyi sevmiştim ben, yalnızca

sevebilmeyi sevmekti arzum... Onların, yalanların çıkmaz yollardan kopup da bende durmalarının anlamı ne?

Yüreğimde sorgular, dünümü de bugünümü de ben seçmedim. Gözyaşlarımın tek sorumlusu da yüreğim, biliyorum o da bana ait...

Korkuyorum, gerçeklerin üstü örtülürse yalanlar apaçık ortada kalacak, üşüyecek, onlar da yalnızca kendilerini dinleyecekler diye...

Korkuyorum, bunu ilk kez yüreğimle söylüyorum.

Ben o çocuğu artık istemiyorum, özlüyorum ama bende kalırsa yaşayamam biliyorum... Büyüdü yarınlar, küçüldü dündeki umutlar...

Elimde uçurtmam, yüreğimde bir kırgınlık var. Yarın sabah gülüp, gecenin hüznünü koynuma almak istemiyorum! Güldüm mü hep güleyim...

Yüreğimde geçmişin tozları, beynimde gitmez hadiseler var...

Kendini anlayıp da anlatamamış birine sual sorulur mu?

Artık benden uzakta uçurtmam, dileklerim yüreğimde, hatalarım dünümde

Aslında bir parçada bugünümde... Ben büyüyorum ey güzel insanlar!

Yüreğim, uysallığını terk ediyor! Yüreğim acıyor, yüreğim acıyor, yüreğim incinmiş, yaralarını sarmaya çalışıyor lâkin ben büyüyorum dostlar!

Yüreğim, olgunluğun sınırında geçmişe taktığı çelmeleriyle avunuyor...

Canım çok yanıyor ama, bakmayın siz bana. Hatalarının kabuk tutmuşluğuna aldırان her insanın acısı gibi şu anki acım... Şimdi kumsal eşlik ediyor bana...

Hafif bir esinti, denizin yalnızlığı, yakamozun onu terk ettiği an başlar...

Peki, biz insanların yalnızlığı? Kendi sesimizi dinlemeye başladığımız, bitmeyeceğine inandığımız o derin kuyuların içine düştüğümüz an...

Kumsalda ayak izlerim, yüreğimde yaşanan acı günlerin derin

darbeleri var... Sevmeyi sevdim ben... Nefrete sarıldım avunmak için, sadece korktuğum için ona sarıldım bazen, sevginin beni anlamayıp, terk ettiğini düşündüğüm o birkaç üzücü günde... Hazin sonların yeni başlangıçlara yol açtığı anları sevdim bir de... Gecenin karanlığında elimde uçurtmam, yıldızlara teslim ediyorum onu... Yeni başlangıçlarda sesimi hiç ama hiç susmadan duyurabilmeyi ne kadar da çok istiyorum!

Bir de barış istiyorum, savaşın asıl düşmanını...

Kardeşlik istiyorum, söz verdi bana uçurtmam... Kendim için, herkes için, yeni bir dünya, ve de gözyaşlarımın mükafatı adına barışı bana, bizlere getirecek... Anlaşılabilmeyi istiyorum, anlayamasam bile...

Sonunda anlamak istiyorum, tüm bu karmaşada içsel savaşlar dünyadaki barışın ölmesine sebep mi değil mi diye... Ne çok şey istiyorum öyle değil mi? Sevmeyi, kutsal sayılan tek gerçeği çok sevmiştim ben...

O da beni sevdi biliyorum, üşüyorum... Bu gece, yarını değiştirecek mi merak ediyorum... Yakamozu görmeden önceki aydınlığımı istiyorum...

Tüm yakamozlar denizimin olsun, ben sevgi pınarında yüzmek istiyorum...

Dilara AKSOY

YILDIZLAR YİNE ŞAHİTLER BU GECE

Yıldızlar yine şahitler bu gece... Güneşimi çaldığın günden beri, tek aydınlığım onlar benim... Söylenmesi gereken sözler çoktan söylendi, açılmamak üzere kapandı sayfalar. Artık yalnızlıkla söyleştığım son anlarım...

O beni özgür bıraktı, başka sevdalarda, başka yüzlerde, başka gözlerde; en önemlisi tertemiz bir hayatta mutlu olabilmem için, dedim ya o özgür bıraktı beni... Yıldızları başından beri sevdiğimi biliyordu, yıldızlara olan aşkımla bilen tek şahidimdi...

Gittiğin günden beri, herkes hayatımla ilgili birçok gelişmeye şahit oldu da, sensizliğin zulmünü ezberleyişime yalnızca şaşıp kaldılar...

Evet, bir zulümdü bu... Yağmurlar durmak bilmiyor, güneşim yalnızca sende kalıyordu, soğuktaydım, karanlıklardaydım, yalnızlardaydım...

Anlayamazdın... Ben karaçalı değilim... Yalnızca yüreğimin sesini dinledim...

Çok sevdim, sevmekle yetindim, tek bir dileğim vardı o da gözlerine bakıp da ölmekti... Gözlerini aldın ya benden, ölüm bile kurtuluş değil, gülüşünü aldın ya benden, hiçbir gülüşüm gerçek değil...

Olduğum yerde kaldım, iki çift göze, tek bir söze kul oldum...

Hataların bir diğer adı, deneyimmiş. Denemekten gelirmiş, biz de denedik, ama olumlu ama olumsuz yalnızca deneyimdik...

Yıldızlar şahitler yine bu gece... Ben onları çok seviyorum, bana unutmuş olduğum birini, seni hatırlatıyorlar...

Hatırlamak demek, unuttuğunu anlamak demek o yüzden seviniyorum. Ellerim buz gibi, sakın tutma çok ama çok üşüyorum...

Sen ayazlarda kalmamalısın, günahlarımı almamalısın. Gittiğin gibi dur orada, yalnızlık ikimizi birden ne yapsın?

O son kez bana ait yine bu gece... Yarından sonra, yarından sonraki yarınlarımda bir parça sevgi alacağım, umutlarım sende kalmış istemeye yüzüm yok, kaderimi baştan yazamam doğacak olan güneş ne yapsın?

O yalnızca yeni bir günün, sensizlikle doğduğum bilmem kaçınıcı günün habercisi... Sahi, kaç gün, ne kadar zaman oldu?

Hesaplarsam, yaşayamam bilirsin. Sıfırdan başlamak için bir nebze olsun heves etmişken, karalanmış sayfaları açmaya gücüm yok...

Yıldızlar şahitler bu gece, damarıma basıyorlar yine... Gündüzlerimde ayrı bir bilmece, gecenin karanlığında sensizlik dost gibi yaklaşıyor sinsice...

Anlayamazsın, anlamazdın da zaten... Kendinden başka hiç kimseyi dinlemeyen, yalnızca kendi yüreğini gören biri dinlese de anlayamaz zaten...

Senden iyi değilim, ben de hiç kimseyim. Bildiğim tek bir gerçek vardı hayatımda, seninle başlayıp, seninle sona ermeyi istemişimdi...

Seninle başlayamadan, sona erdim... Bakma yüzüme arkadaş, gözlerimden yaş yerine kan gelir dayanamazsın... Tutma ellerimi arkadaş, buz tutar da ömrün boyunca ısınamazsın... Sevmemeye devam et beni arkadaş, sana yüreğimden başka vereceğim hiçbir şeyim yok çünkü... Unuttum seni arkadaş, sevgiden gelen, sevgiliyi unuttum artık... Bana acıma arkadaş, anılar da unutuluyormuş meğer... Yıldızlar şahitler yine bu gece, yarın sabah güneş benimle doğacak mı yeniden? Yorma kendini arkadaş, sevemeyen bir yüreğin çabası bile yeter...

Çabaladın ama olmadı işte... Vicdanına sorma beni arkadaş, yüreğin bir kerecik bile olsun çarptıysa benim için, ona sor beni...

Eğer ki tek bir saniye bile çarptıysa benim için, o bana beni unutturur yine sana getirir... Hâlâ ümitlerle hoş beş mi ediyorsun deme bana sakın!

Elimde değil... Gülme bana arkadaş, yüreğimden sancılar eksik olmaz da vicdan azabı çekersin... Hiçbir şey çekme sen arkadaş, çektiklerinin ezasını, cefasını bana ödet de, her şey sana teslim...

Bu kadar mı büyümüşüm gözünde diye sorma! Küçük bir yüreğin sevmeleri büyük olur, anlamazsın ya, anlamazsın

eminim. En az adım kadar...

Boş ver anlama beni arkadaş... Anlarsan, başa sararız yine yaralanırız...

Yıldızlar şahit yine bu gece, her şeyin yerine bir tek seni koymuştum. Sevgili diyemem sana arkadaş, bizimki yalnızca bir oyundu...

O sınısıcak aşkları lekeleyemem daha fazla, acıtamam, küstüremem sevenleri.

Bizimki sadece bir oyundu arkadaş, perdenin kapanmasına saniyeler kala ben bittim sen gittin... Yorgunum arkadaş, sevmeler yenik bu şehirde, sevmeler de benim gibi yorgun... Orada da zaman durgun mu?

Yaşa ve de yaşat beni arkadaş, yalnızlık da gidiyor bu gece... Onunla da ayrılıyoruz, kırgın değilim be arkadaş sadece benden almış olduğun inançlarımı özlüyorum, biri daha çok yaşatırdı beni, o da her şeye bedeldi...

Sendin o arkadaş, sendin...

Dilara AKSOY

GÖKKUŞAĞI

Gökkuşağı bizim için çıktı bak, sadece ikimiz için... Her biri öpüyor gökyüzünü, onlar birbirine kavuşan sevgililer gibi... Yeni bir gün ikimiz için doğuyor bak, gözyaşları öksüz şimdi... Yeni bir sayfayı açabilecek gücü kendini severken bulabiliyormuş insan,
O sayfaları başka kimselerin karıştırmasına, buruşturmasına izin vermeyeceğim!

Gökkuşağı yalnızca ikimiz için gökyüzünde, çekinme bak... Bundan sonrasında sadece ikimiz varız, gücün varsa beni yaşatmaya, uzat ellerini haydi...

Yalnız ellerini uzatmadan, gökkuşağına hüznümü bulaştırmadan önce sana anlatmam gereken gerçekler var...

Benim sevdiğimi sandığım biri vardı, sana ihanet etmedim sen onu unutmuş olsan da yalnızca hatırlatmak isterim, üçümüzü aynı yerde mutlu görebilmeyi isterdim ölümler geri gelemezler ki, bizimle ağlayıp, bizimle gülemezler ki...

Sana bunları anlatırken duygularıma değişmeceli bir anlam katmaya çalışıyorum belki de bir o kadar gerçekçi hâlleriyle...

Hani sormuştun bana, bir gece vaktiydi, serin bir yaz akşamında... Birden gökyüzünü terk etmişti yıldızlar, pembe bulutlar gelmişti aniden ve sen sormuştun bana!

Konuşmamış, nedenini açıklayamamıştım. Ölü bir sevdanın, yenik bir beden ve de ertesi sabah gideceğini bildiğin bir umudun; yani senin ölümünü resmileştirme korkusu o anda öldürmüştü beni...

Her sevda da yenik bedenler hüküm giyerler, her sevda bir gün gelir karışır toprağa...

Bir yaz gecesiydi, sen unutmayı seçtin zamanla bana tekrardan umut olabilmek için, ama ben deştim yaralarımızı yeniden, bağışla...

Biliyorum, ölenler geri gelemezler ki, bizimle ağlayıp, bizimle gülemezler ki... Önceleri hâyâlleri sarar dört bir yanımızı, onlara ihanet ettiğimizi düşünür, kahroluruz, sonrasında hayalleri de gider, yalnızlığımızla oradan oraya savruluruz...

Bu ölü sevdanın bedeli ağır oldu umudum; ikimiz için de çok ağır oldu... Sen bana bir daha gelmedin, bana bakıp güzelliğine yaraşır bir selam etmedin!

O olmayınca, biz bir hiç miydik? Unutmuş olduğun gerçeği hatırlattığım için özür dilerim, çok zaman geçti ya üstünden, toprağı bile kurudu buna eminim. O yüzden uzat ellerini ellerime, bize gülümseyen gökkuşağına gidelim seninle...

Sen yeniden umudum ol, yepyeni bir umut ol, ben de ölü sevdaların ruhları nasıl da yaraladığını anlatmayayım bir daha seven gönüllere, ölü sevdaların bedelini ödemeyelim lüzumsuz yere. Ellerini uzatıyor musun, gökkuşağında ikimize bir yer beğeniyor musun?

Bundan sonra ne pahasına olursa olsun, ister ölü, ister diri; ister diriyken ölü, ister ölüyken diri; hiç kimseler üzemesin bizi, bunu onaylıyor musun umudum?

Onaylıyorsun, uzat ellerini ellerime dur önce gözyaşlarımı silmem gerek... Geçmiş zamanın biriken gözyaşları bunlar, şu anla, seninle, bizimle ilgisi yok...

Yanımıza bir de hayatı alalım, eğer sen de istersen, yüreğim de isterse. Umudum, ben ve de hayat... Gökyüzünden düşen yağmurlar sevinç gözyaşlarını temsil etsin bu sonbahar...

Kabulümdür dedi hayat, o da kabul etti ikimizi birden. Kirpiklerim sevinç gözyaşlarıyla bükülmeli bundan sonra, bizi seviyorum, bizi hak etmedikleri için gidenleri de bağışlıyorum. Onlar büyük sevededikleri için, küçük kaldılar, ister ölü, ister diri; sonuçta bir fanusun içinde zamanla sıradanlaşıp, ölümler arasına karıştılar...

Bizi seviyorum, vazgeçmekten vazgeçtiğim için, beni bana döndürdüğün için seni çok seviyorum. Seviyorum seni umudum; çaresizliği bizden çok uzaklara gönderdiğin için, artık yüreğimde yalnızca sevgiye yer kaldığı için seni çok seviyorum, şimdi uzat ellerini gökyüzüne bak ben öyle yapıyorum...

Dilara AKSOY

ÇOCUKLUK ARKADAŞI

Çocukluğumuzun acı, tatlı hatıralarını oluşturan yegâne temel taşıdır çocukluk arkadaşlarımız...

Kanayan dizimizin merhemi, çocukluk oyunlarımızın yoldaşı, çocukluk aşklarımızı anlattığımız sırdaşlarımız, hayal dünyasında kendimizle beraber dünya yarattığımız tek insanlar...

Her şeyin tebessümle başlayıp, oyunlarla devam ettiği insanlardır onlar...

Sanırsınız ki hiç gitmeyecekler, dünya değişse sevgi kokan tebessümlerimiz buruk bir hâl olsa bile onlar hiç gitmeyecekler...

İstisnalar kaideleri bozmazlar tabi ki... Hiç gitmeyenlerimiz de vardır, ya da gitmiş olsa bile gitmediğine inandığımız, kendimizi buna inandırıp fotoğraflarıyla bile sırdaşlığımızı bozmadığımız...

Öyle bir dünyamız vardır ki, salıncaklardan ev yapmışızdır. Kahramanlardan aşk yaratmışızdır ama ortak bir dünyada, ortak bir şeyler paylaşmışızdır...

En masum sevgilerimizi yaşattığımız insanlardır çocukluk arkadaşlarımız... Küskünlüklerimizde, kırgınlıklarımız da bile, aynı duyguları aynı düşünceleri paylaşır birçok şeyin yoldaşlığına devam ederiz...

Yıllar geçer yalnızlığımızda bizi avutan tek insan olur çocukluk arkadaşlarımız...

Büyümüştür, hayat da büyümüştür, yüreğimiz katılmış, yalanlar kördüğüm olmuştur... Duvarlara bakarız, her birinde sanki onlardan bir parça kalmıştır...

Hepimizin olmuştur en güzel sevinçlerini paylaştığı bir çocukluk arkadaşı...

Yalansız, riyasız; art niyetsiz arkadaş deyip de sarıldığımız...

Çocukken dizlerimiz kanardı, şimdi ise yüreklerimizde koca bir acı... Her şeyin telafisi olur da, canımızın acısı yürekte başlayıp en dibe atıyorsa yaralarımızı, telafisi olmazmış... “ Benim de vardı öyle bir çocukluk arkadaşım” dediğinizi duyar gibiyim...

Elinizden tutardı öyle değil mi? Koşup düştüğünüzde yerden kaldırırdı, yaralarınızı sarardı, hayallerinizi paylaşırdı, sırdaşlığınızı yapardı, o hep vardı...

Peki ya şimdi? Büyüdük, büyüdünüz... Birçok arkadaş, birçok dost edindiniz. İlk gençlik sancınızı hafifletmek için başınızı omzuna yasladığınız arkadaşlarınız oldu, canınızı feda edebileceğiniz hakiki dostlarınız oldu...

Sonra birden arkanıza dönüp baktınız, yüzünüze gülüp arkanızdan birçok iş çevirenler de dost yüzlü düşmanlarınız oldu... Karanlıkta kaldınız, ayazlarda tek başınıza üşüdünüz, üşüdük... Hepimiz yaşamadık mı bunları? Sonra bir de baktık ki, bize gerçekten de elini uzatan biri var, çocukluk arkadaşımız...

Oyunlar yalan değil, kurallar aynı, yalnızca hayat bildik bir hayat değil... Gözyaşlarıyla ânı yaşamak ya da geçmişe dönmek için bir seçim yapmak zorunda bırakıldınız...

Gençlik ateşiniz söndü, saçlarınızdaki aklar geçen bir ömrün ne ölçüde yaşandığının cevabı oldu, sonra bir gün aniden eliniz kapıya uzandı, yine aynı sıralarda kader birliği yapıp, aynı oyuncularla gülüp, aynı mutsuzluklara ağladığınız çocukluk arkadaşınız çıktı karşınıza...

Birakalım da bu sefer satırlar bitmesi gerektiği gibi değil, kalması gerektiği gibi bitsin, öyle kalsın. Her cümlemin sonu gelir, her hayat bir gün sonlanır, yalnız insanoğlu bir tek şeyi sonlandırmadan yaşar, yaşlanır, o da güzel duyguların, güzel anıların bitse bile, tekrarlanabileceği duygusudur. Belki film izlerken, bir kitap okurken ya da yıllar sonrasında çocuklarımıza, torunlarımıza anlatırken geçmişe dönüp de tebessümle andığımız...

Dilara AKSOY

KAYBETMEK Mİ, KAYBETMEMEK Mİ?

Sorulan sorular arasında her zaman kaybetmek istemediklerimiz yer almıştır. Hiç kimse bize, neleri kaybetmek istediğimizi, nelerden vazgeçebilecek güç de olduğumuzu sormaz.

Sınırları zorlayıp, nelerden vazgeçmek istediğinizi soracağım sizlere, unutmayın nelerden vazgeçebileceğini bilen insan nelerden vazgeçemeyeceğini en iyi bilen insandır.

Klasikleşmiş cevaplar alırız hep, ailemden, arkadaşlarımdan, eşimden ya da sevgilimden vazgeçemem, onları kaybedemem gibi...

Peki, sevdiklerinizi kaybetmemeniz için vazgeçmeniz gereken bir tek şeyin olduğu söylenecekti sizlere?

Kaybetmek istemediğiniz bir insana karşılık, feragat edebileceğiniz tek bir şey...

Gerçekleri görebilmek için, üstü kapalı soruları biraz daha açmak gerekir, hayatta şu vardır, verdiğimiz kadarını alırız.

Emekler harcar, okur, iyi bir yerlere gelebilmek için çaba sarf ederiz, yıllar geçer aldıklarımızla övünür, "çalıştım da sahip oldum" deriz. Her şey de bir emek yatmaz mı?

O zaman kaybetmemek için, emek harcamalıyız. Hayat neyi istiyorsa bizden, ona istediğini sunmalıyız. Esas soruma geçmeden önce, iyice düşünmenizi istiyorum.

Kaybetmek istediğiniz bir şey, ya da başka bir deyişle kaybetmemek için kaybetmeyi göze aldığınız bir şey... Ama unutmayın, sevginizi verirsiniz bir daha sevgi veremezsiniz, sevgiyi verirsiniz yürekten sevdim diyemezsiniz, aşkı verirsiniz aşkı yendiğinizi söyleyemezsiniz...

Hayatta her şey sevgiden oluşuyor, sevgiyle, severek kazanılıyorsa feda edebileceğiniz neyiniz olabilir ki?

Paranızı verirsiniz, kazandıklarınızla övünme şansınız olmaz, kaybettiğinizden sorumlu tutulursunuz. Düşmanlarınızı verirsiniz, tek düşman olarak kendiniz kalırsınız. Çünkü onları yaratan, onları düşman eden de sizlerdiniz. Kendisiyle baş başa kalmış bir insanın kendinden başka düşmanı olabilir mi sizce?

Kimileriniz bir eşyanızdan, kimileriniz önem sırasına göre sizi daha az mutlu eden, hayatınızdaki rolünün çok kısa olduğu bir insanı söyleyebilirsiniz. Mesele de bu ya zaten, hayatımızda karşılaştığımız her insanın az- çok hayatımızda yer edinmişliği vardır. Kimileri konuk oyuncu olarak, kimileri ise hayatımızda başrolü kapmış bir oyuncu olarak. Şimdi asıl soruya geldik, esas sorunun neden kaybetmek istemediğimiz olarak sorulduğuna...

Çünkü bizler az ya da çok, yakın veyahut uzak; ne olursa olsun hiçbir şeyi, hiçbir kimseyi kaybetmek istemeyiz. Sadece önem, koşul, güvenilirlik, bağlılık sırasına göre vazgeçmek zorunda olduklarımızı eleriz. Buradan şöyle bir anlam çıkmasın, "Hiç kimse vazgeçilmez değildir" ... Vazgeçilmez olunsaydı, hayattan da vazgeçemedik. Ama onu da terk ediyoruz, ebedi, sonsuz bir hayatın kapılarını aramak uğruna, bir zaman sonra onu da terk ediyoruz...

Dilara AKSOY

HAYATA DAİR

İnsanlara sana verdikleri kadarını vermeyi öğreneceksin, saçındaki aklar öğretecek bir zaman sonra sana bunu...

Sevgiyle sarılmanın yalnızca sevgiyle karşılık bulduğunu da öğreneceksin, gökyüzündeki bulutlar gözyaşlarına eşlik edecekler bir ömür boyu...

Dostunun elini tutmadan da dert yanmayı öğreneceksin. Bu hayat çok şey öğretecek sana, ana kucağından ayrı.

Gurbete düştüğün yollarda, söylediğin ilk söz; inanç olacak.

Aşka inanmıyorsan, onu hiç yaşamadığın içindir, dostluğa inanmıyorsan tek bir dost bile edinemediğin içindir. Daha öğreneceğin çok şey var hayata dair, hayatta yalnızca siyah ve de beyaz yok, göreceksin. Pembelerle aran bozulacak bazen, pembe panjurlu ev hayalleri, toz pembe hayallerin hepsi de uçup gidecek...

Yüreğinde nefreti yaşıyorsan, sevginin seni terk edeceğini bilerek yaşayacaksın. Nefretle sevgi bir arada yaşayamazlar, hangisini tercih edeceğin hangisinin sen de daha çok ağır bastığıyla belli olacak...

Tüm ezberlerini unutacaksın, o yıkılmaz sandığın köprülerin yıkıldıkça. Gerçek sandığın yalanlar, sana çelme taktıkça...

Hayat bu, onu yaşamadan; saçlarına aklar düşmeden, sevdiklerin tarafından yanılığa uğramadan yaşadım dememeyi de öğreneceksin.

Oturduğun yerden hayatı seyrederek, yaşanmaz bunu bileceksin. Bilmen gereken çok şey var aslında, savaşlar mesela...

Ne zaman ki barışla kardeş olursan, onun bir daha hayatında yerinin olmayacağını da bileceksin. Asıl savaşın, kendi içinde olduğuna dair söylenen sözlerin doğruluğunu bile bir zaman sonra kabul edeceksin. Çocuksu oyunlar terk etmiş olacaklar seni, elini tutan bir çocukluk arkadaşın bile olmayacak, yeni dostlara karışmış, yanında olacağına dair yemin edip iki gün sonra uzaklaşmış insanlar göreceksin...

Hayatın gerçeklerini bir köşeye itmeye çalışıp, yalanlarla yaşadığında doğrulara hiçbir şekilde ulaşamayacağını da bileceksin, dedim ya bilmen gereken çok şey var bu hayatta...

Sarılağın insanları iyi seçmeyi de öğreneceksin, hayatından çürük meyveleri atmasını, artık onların ardından ağlamamasını da öğreneceksin...

Bütün bunlar ne zaman çıkacak karşına biliyor musun? Hayata koşup, ona; "Senden korkmuyorum" dediğinde... Onun seni kırıp dökmesine izin verdiğinde, dağılmayı seçip, dirençli olmaya gönül verdiğinde...

Esas sevgiyi kimde bulacaksın biliyor musun? Hayatın kendisinde, onu yaşamadan sevginin özüne ulaşamazsın, bunu da öğreneceksin, öğreneceğin çok şey var bu hayatta, susmayı öğrenmen gerektiği gibi mesela. Her zaman her yerde konuşmaman gerektiğini öğrendiğin gibi... Her şeyi bir çırpıda söylemekten vazgeçtiğin o anlar gibi...

Sevdiğine "Seviyorum" demekten vazgeçtiğin, her şeyin istediğin gibi olmayacağını öğrendiğin an gibi...

Bilmen gereken çok şey var bu hayatta, kendi içinden çıkıp, hayata karıştığın anda...

Bunlar korkmaman için ufak ipuçlarıydı sadece, kabuğundan çıkacağın zaman korkmaman için hatırlatılması gereken küçük tüyolar...

Hayata elini uzattığında, aslında kolunu kaptırdığını bilmen gerek, çok acımasız değil; çok da merhametli değil. Her şeyin dozunda olduğunu o öğretecek sana, korkabilirsin, geri çekilebilirsin ama hiç denemeden başarısız olduğunu söyleyemezsin.

Şimdi yüreklenmen gereken bir andasın, aval aval bakmak yerine perdenin açılması için heyecanla bekleyebilirsin. Saymaktan korkmuyorsan haydi bir kez daha saymaya başla içinden, istersen 10'dan, istersen 100'den başla ama yeter ki başla...

Dilara AKSOY

ESARETİMİN BEDELİ

Esaretimin bedelini, sensizliği sayarak ödüyorum. Anladım, seni unuttuğumu söylediğim her an aslında seni unutamadığımı söylüyorum. Seni neden sevdiğimi düşünenecek kadar vaktim olsaydı, belki de seni canımdan çok sevmezdim, hatta hiç sevmezdim.

Nedensiz yere seni seçtiğim için hâlâ sendeyim... Gidemiyorum sevgilim, gidemiyorum artık... Her geçen gün azalırken, sensizlik çoğalıyor; yüreğime söz geçiremiyorum artık...

Seni hâlâ sensizken bile nasıl bu kadar çok sevebiliyorum? Sen bir başkasının dumanıyla tüterken, ismimi dilinden düşürmüş, yüreğinde beni misafir etmekten vazgeçmişken ben hâlâ nasıl oluyor da seni deliler gibi sevebiliyorum?

En mutlu olduğum günler de bile, bir parça mutsuzum. En mutsuz olduğum günler de, sanki yaşamıyorum artık yokum... Beni anlamayacaksın yine sevgilim, seninle biz tamamlanamamış bir cümle gibiydik... Sen her şeyken, ben hiçtim. Sen birçok şeyken, ben tek bir şeydim. Sen, dünyamken ben ufuktaki en ufak çizgiydim...

Seninle birbirimizi tamamlayamadık ki... Esaretimin bedelini, sensizliği sayarak ödüyorum...

Kahretsin ki, seni hâlâ çok seviyorum... Uzakta kalmış o aşk ateşiyile, ancak kendin yanabilirsin, ben zaten küllerimi sensizliğe döküyorum... Seni hâlâ çok seviyorum, 'hâlâ'lar birikirken, her geçen gün biraz daha azalıyorum...

Çoğalt beni sevgilim, ben artık sensizliği değil; sadece seni istiyorum...

Dilara AKSOY

YÜREĞİMDEKİ BOŞLUK

Yüreğimdeki boşluğu dolduramadım hâlâ, sorabilsem sana yalnızca şu kelimeyi, “Nasılsın?”...

Yüreğinden yüreğime köprü kurulmasın, zaten yalnızlık senden sonra tek sığınağım yalnızca bir haber, bir yol, bir iz bırak bana...

Gönül limanımda yeller esiyor, sensizlik ayaz olmuş hep ama hep vuruyor...

Senden sonra hiç kimseleri alamadım yüreğime, sevemedim seni sevdiğim gibi delicesine. Bu kez sorsam sana “Nasılsın?” diye, iyi olabileme ihtimalinle yaşamaktan yorulдум, sadece iyi olduğunu bilmek istiyorum beni anla...

Yüreğim bu çetin kışı atlatamadı, atlatamayacak. Sensizliği istemiyorum desem de, senden bana yadigâr olan tek şey bu, ömrüm sensizlikle son bulacak.

Nefes alıp verişlerim çaresizliğimi müjdeliyor, her şey yarım, ben çok yarım... Anladım sensiz olmuyor... Şimdi duysam sesini, “İyiyim” diyen o sesini...

Ömrümde senin gibi gülen birini görmedim, asla! Sen gülünce bahar gelirdi, sen gülünce kış bana uğramadan çekip giderdi... Hayatımda kimseyi senin kadar sevmedim, anla... Bu nöbetler, bitmek tükenmeyen saatler, yalnızlığımla söyleşilerim, bir ümit bekleyişlerim yaşama tekrardan kucak açmayı isteyişimden...

Bahar’ı istiyorum, o bahar ki seni bana getirsin, kendisi de hiç gitmesin, çiçekler sana bana, bize selam versin. Bu kışı istemiyorum, sensizlik çok ürkütücü, elimi uzatıyorum tutan olmuyor, korkuyorum... Bu boşluğun içinde yalnız seni arıyorum...

Unuttun beni, biliyorum. Unuttun... Öyleyse, tek bir saniye bile olsun hatırla da bak yüzüme. Ölür gibi değil, yalnızca sever gibi. Kalır gibi değil, geçici bir süreliğine de olsa mutlu etmek için... Öyleyse bak gözlerime de gör kendini...

Utanman için değil, bendeki seni benden kurtarabilmen için... Benim sana ne kadar ihtiyacım varsa, bendeki senin de sana o kadar ihtiyacı var...

Unuttun beni, unuttun biliyorum. Gözyaşlarında bile kendimi göremiyorum, onlar bile bir yabancı için akıyorlar, kiskaniyorum...

Tek bir saniye bile olsa gel, bekliyorum... Çırpınışlarım kanadı kırık bir kuşun çırpınışları kadar masum inan... Seni üzmemden ise, ölümle dost olurum ama son bir kez dön de bak bana...

İyi olduğunu göremeyecek kadar yorulдум bağışla... Anlar mısın, anlarsın ya...

Anlarsın ama sevebilecek gücün olmadı hiç senin, anlarsın beni ama benim seni sevdiğim kadar sevebilecek bir yüreğe sahip olmadın hiç...

Anlarsın, üzülürsün de ama ben sana bakarken kendimi görebilmeyi ümit ederek baktım sana, sen ise bana baktığın her an bir duvar ördün aramıza...

Anlarsın ya, anlarsın bilirim. Anlamak yetebilseydi aşk için, her aşk mutlu sonla biterdi... Anlarsın bilirim, hem de çok iyi anlarsın sevdiğim...

Şimdi benden kendini al da, ikimiz de rahata erelim. Çok acıyor bir yanım, dokunacakken yarama tuz basıyor gibi hissediyorum, dokunacakken kahroluyorum...

Al da seni, bırak artık beni...

Dilara AKSOY

SANA GELMEK SEVDİĞİM...

Sana gelmek sevdiğim, sana gelip, aslında çok yakinken çok uzak olmak... Sana dokunamamak sevgilim, sana bakamamak, seninle konuşamamak...

Sen bunları bilir misin? Sensizliği yaşamadın ki, sensizlikle beraber yalnızlığın dumanını tüterken görmedin ki...

Sen beni hiç anlamadın zaten, ya da sen beni, sen gibi anladın...

Ben seni, hem ben gibi sevdim, hem de ben gibi anladım...

Canından çok sevmenin, canına mal olacağını bilir misin?

Hâlâ seni sevebilmek ne kadar da acı...

Sen, seni bana vermezken, beni kendine almazken, bu çok acı...

Ama bende kalan bir yanın var, acı bile olsa onun güzelliğini yaşamak her şeye bedel, sen onu da bilmezsin...

Ben de öyle bir sen var ki, o senden çok başka... Canım, kanımdan kanım; en deli dolu, neşe dolu yanımda, o benim tek varlığım...

Onu yaşatırken seni öldürmeye de kıyamıyorum, belki de bu yüzden hâlâ sendeyim, cayır cayır yanıyorum...

Yüreklerimizin farklılığına, konuştuğumuz dil de eklendi şimdi...

Bu saatten sonra beni hiçbir şekilde anlayamazsın ki...

Nefretimi haykırırken, canımdan çok sevdiğimi ima ediyordum ya, anlayamamıştın...

Şimdi, sensizliğin ölümden acı olduğunu söylüyorum, sensizliğin ölümlle olan diyalogunu bile anlamıyorsun...

Bana seni anlat o zaman, sevebilme yeteneğinin beni sevmeye çabaladığın anlarda seni neden zor da bıraktığını anlat bana...

Sevilemez miydim? Canından öteye geçemez miydim?

Bir başka şehrin kokusu değdi saçlarıma, orada sen vardın. Bir başka tebessüm yerleşti yüzüme, dolaştığım o caddelerde seni aradım sadece...

Ararken yanlış yerlere baktığımı fark ettim. Ölü bir sevdanın eşliğinden kurtarmaya çalıştığım biri, o boş caddeleri yaşatabilir, orada yaşayabilir miydi?

Seni canımdan çok sevdim, bunun anlamını kendini severken anlayamaz insan, bir başkasını kendin gibi, kendinden çok sevmen belki de kendinden ödün vermen gerek...

Sen canından çok sevdin mi hiç? Her kaçış sana döndürüyor beni, gittiğim her yol senden bir iz...

Sen canından çok sevdin mi hiç? Seni bulmayı umduğum o şehrin sokaklarında bıraktım ruhumu, belki bir gün orada kesişir yüreklerimiz, ölü sevdaların buluştuğu o noktada kaybettim yüreğimi ve artık sahiden seni...

Sen canından çok sevdin mi beni? Sevebilme yeteneğini konuşturabildin mi beni sevmeye çalışırken? Ben orada bıraktım kendimi, belki bir gün karşılaşır yüreklerimiz...

O şehrin sokaklarında aradım seni, sana gelebilme ümidiyle kendimden koptum en sonunda...

Olacak olan bu değil miydi vefasız yârim? Olacak olan, seni ararken sende kaybolmam değil miydi?

Şimdi hangi yürek avutabilir ölü bir ruhu, ölü sevdalara karışmış, sevme yeteneğini bir başka sevgilinin gözlerine bakabilmek için bağışlamış birini? Değerimi sende kaybederken, değerinin bende ne kadar büyük olduğunu bir kez daha anladım, şimdi ne mesafeler, ne de konuşamadığımız cümleler, konuşmuş olduğumuz anlaşamadığımız hadiseler değil bizi ayıran...

Sen beni canından çok sevemedin ki... Ben canımı sende bırakmış, Günahlarını üzerime alıp, sevaplarını sana bağışlaştıkça sen beni her şeyden çok sevemedin ki...

İki sevgiliyi birbirinden ayıran tek şey, birbirine yetememektir...

Ben canımdan çok sevdim, canın olamadım. Sen canından çok sevemedin, canım oldun...

Bizi ayıran mesafeler, bendeki senin büyüklüğü, sendeki benim küçüklüğü değildi...

Yüklerimiz aynı konuşamadı, kafa yapılarımız yüreklerimize odaklıydı... Hiçbir şeyin suçu yok artık bu sonda, bu senaryoda başı çekemeyen yüreğin, sonun odak noktasında tetiği yüreğime çekti...

Başlangıçta beni kendine eş tutamayan yüreğin, sonun odak noktasında tetiği yüreğime çekti...

Duydun mu sevgili? Artık hiçbir şekilde duyamadığını biliyorum, besleyemem seni aşkımla çünkü o aşk beni de yok etti, yaşayamam sensizlikle bile, sonunda o da beni terk etti...

Ellerin tutamaz ellerimi, bedenim bedenine lanet etti...

Dilara AKSOY

DÜĞÜM

Bu düğümü çözmek ikimize kalıyordu hani, hani sen benim her şeyim, ben senin bir tanenken çözümsüz gibi görünen yollar bile çözüme kavuşurdu?

Hani, ellerimden tutan, gözlerime bakan yalnız sen olurdun? Ve ben baharlardan nefret etmezdim, kışı anımsatmazlardı her uyanışımda...

Sevebilecek gücün yoktu sevgilim, harcanmamalıydık biz... Sen böyle sevemezdin ki, aşkım senden büyüktü, ona yetişemezdin ki...

Sustum, yüreğim bile konuşmuyor artık... Sevdiğimi söyleyebilecek cesareti kendimde bulamam bir daha, zaman da hayat da sensiz yarım...

Anlamazsın ki, sen artık çok yabancı...

Sanmıştım ki her şey bitse bile, biz kalacağız, kimseler olmasa bile birbirimizi yaşatabilen yalnızca biz olacağız. Yanılan yalnızca sen değildin, benim de yanılığım hayatta, en önemlisi benden çok seversin sandım...

Ben senin aşkına yetişmeye çalışabilirdim, yalnızca sana sarılmak uğruna canımı bile feda edebilirdim. Tek bir düğümdük ikimiz, birbirimize kenetleniriz de çözülürüz sanmıştım...

Sen şimdi yoksun, olmayacaksın. Beni kendi düğümümde sensizlikle baş başa bırakacaksın, hani her zaman yanımda olacaktın?

Ben artık sevemiyorum, sensizlik gücüme gidiyor bir an evvel yalnızlığa sarılabilmek için bile dua ediyorum. Sensizlik ve de yalnızlık...

İki düşman... En kötüsü sensizlikle baş başa kalmamak, ona sığınmamak için yalnızlığa sarılmak... Sen beni anlamazsın sevgilim, sen beni anlayamazsın...

Verdiği sözleri tutmadan giden biri anlayamaz yürekte açılan en derin yarayı...

Ardıma bakmayacağım bir daha, bakarsam geri dönerim, sana seni hâlâ çok sevdiğimi söyler, bütün günâhlarını alır sevaplarımı veririm...

Ardıma bakarsam yüreğinin içinde kaybolur nefessiz kalır, biterim. Ardıma bakmayacağım bir daha, ardıma bakmayacağım yemin ederim.

Şimdi gölgeme sarılıp son kez senin için, yalnız sana ağlayabilirim...

Dilara AKSOY

BİLİYOR MUSUN?

Şimdi ne istiyorum biliyor musun? Hayatın ellerinden tutup sana gelmek, beni terk etmediğini görüp, içimi rahata erdirmek...

Seni özlüyorum umudum, seni çok özlüyorum... Herkes yabancı, herkes el, kendimi ne anlıyor ne de anlatabiliyorum ve evet, korkuyorum...

Çocuksu telâşlarım, ağladığım anda gülmeye başlayışlarım, her şeyi oyundan ibaret sanışlarım... Hepsi çok geride kalırken, seni saramıyor oluşum derinden yaralıyor beni...

Seni çok özlüyorum umudum... Kolum kanadımdın, sımsıcak sevgilerimde beni yaşatandın. Şimdi sanki her şey sahte, her şey tek bir şeyin içinde, sevgiler yapmacık, her şey para...

Şimdi neyi düşünüyorum biliyor musun? Söyleyemem, sana da anlatamam, sen de anlamazsın. Biliyorum vakit hâlâ çok erken, zamanın kıyasında beni bekleyen tek bir yelken...

Gözlerime sevinçle bakabilen gözler yok artık, bütün gözler nemli, sanki hepsi birden geçmişe dalar, geçmişe özler... Eski aşklarda yok, eskiye dair hiçbir şey yok umudum...

Peki, sen neredesin? Seni içimden almalarına izin vermeyecektim, hayata söyleyecektim bizi birbirimizden ayırmayacak, seni içimde sağlam tutup, beni güneşe dost eyleyecekti.

Şimdi ne istiyorum biliyor musun? Beni benimle bırak önce, sonrasında bir daha yalnızlık gelmesin yanıma, sen gel ısıt beni öylece. Neden efkârlıyım bilmiyorsun!

Düzenin sabır taşı mı çatlattığını sana anlatamam, her şeye herkes yazık ediyor, bunu bilmekten utanırsın, ezilir mahvolursun, anlıyor musun?

Eskiden sevgiler altın değerindeydi, 'sevgi' denildi mi, aklımıza bin türlü sevgi pınarına eriştirebileceğimiz dostlar gelirdi.

Elimizi uzattığımızda boşa gitmeyeceğini bilerek yaşardık, şimdi öyle mi?

Düşerken elimi uzatamam, çünkü korkuyorum. O yolda, benimle bu uğurda savaşabilecek birilerini tanımıyorum.

Ve seni çok özlüyorum umudum, seni çok özlüyorum... Sen pembeydin, çok pembeydin,

Siyahı tanımıyordum.

Evet, işte böyle... Benim masalım da böyle, ne zaman gelirsin bilmiyorum.

Şunu bil ki; senden sonra birçok şeyin yalan olduğunu, her şeyin kirlendiğini gördüm.

Meğer ise, beni yaşama kazandıran tek şey senmişsin.

Umutlar sağlam olunca, sen olunca; dünya kolay gelirmiş.

Aynı yollarda, içimde bitmek tükenmeyen tarifsiz duygularla yürüyorum...

Biliyorum, bir gün gelecek, her şey düzelecek, oynadığımız oyunlar kadar saf,

Akıttığımız gözyaşlarımız kadar duru olacağız. Biliyorum umudum, tüm umutsuzluklar

Bitecek, her şey yeniden başlayacak...

Şimdi neden ağlıyorum biliyor musun? Gecenin hüznüne gözyaşlarımı dökeyim de,

Yağmurlara katkım olsun diye. O yağmurlar, hüznün yüzüme, yüreğime yerleştiği anda,

Yağan yağmurlar... Belki de bir tek onlar beni anıyorlar...

Şimdi ne istiyorum biliyor musun?

Boş ver, sadece şunu bil ki; seni çocuk saflığıyla değil, hayatın bembeyaz sayfalarından
ayrı düşmüş biri gibi özlüyorum...

Dilara AKSOY

AŞK VE ÖFKE

Bu aşka öfke bulaştı artık, kan kussam kime ne fayda? Bu kez gerçekten anladım ki sen beni hiç sevmemişsin, sözüm yalnızlığıma, bu veda onun için, artık ona veda...

Ağlamak neyi değiştirebilir ki? Zaman hiçbir şeyi geri getiremez ki, gerçekten anladım ki bana bulaşan sensizliğin senin için zerre kadar önemi yokmuş...

Seven bendim, çok sevdim. Giden sendin, kapının yerini göstermek zorunda kalan da yine bendim, intikamların en büyüğünü aldın benden, benden seni aldın...

Hiçbir şey sensizlik kadar canımı acıtamaz ki... Sözüm yalnızlığıma, perde kapandıktan sonra onunla da her şey bitecek, anlayacaksın zamanla.

Yeniden sevmek için kendime şans tanıyacağım, seni tamamıyla untabilmek için bütün fırsatları deneyecek, acımı hafifletmek için yalnızlığı da öldürecek, yanıma aşktan başka hiçbir şeyi almayacağım.

Bu aşk lekелendi artık, zaman her şeyin ilacı derdim, untabilenler içinmiş o, gerçekten de untabilenler için zaman ilaçmış meğer ise bu söz çok doğruymuş.

Şimdi içimden gidiyorsun, yalnızlık da gidiyor. Gözlerim doluyor fakat ağlamayacağım, bunu bilmeni istiyorum. Benden aldığın senle mutlu olmanı diliyorum, bir de seni hak edecek olan o yüreği, o insanı yıpratma, senden bunu diliyorum.

Vedalar can acıtır, çok defa yaşadım sana veda etmeye çalışırken. Ama bu kez sahiden, bu kez gerçek bir veda, yalnızlığı da al git, bırak beni kendi dünyamda.

Sen benim dünyama alışmaya çalışırsan ben yanarım, seni kendime hapsettim diye yıllar yılı acı çeker, kıvranırim.

Herkesin kendi dünyası varmış meğer bana o kadar çok şey öğrettin ki... Ağlamayacağım, bir ölmek hissi geçiyor ki yüreğimden ona engel olamıyorum, lâkin merak etme senin mutluluğunu görmeden ölmek istemiyorum.

Hiçbir veda, hiçbir sorgu sual bu kadar derinden yaralamamıştı beni, haydi daha fazla durma buralarda, yalnızlığı da al, hayalinde gelsin peşinizden bana bir beni bırak da git, yalvarmadan, gözyaşı olmadan git...

Dilara AKSOY

SEVEN&SEVİLEN

Etrafınızda sevildiği için acı çeken bir insan gördünüz mü? Sevilip de, sevemediği için acı çeken biri?

Var mı öyle birileri? Sevip de seilmeyen insanlar dünyanın en büyük acısını yaşayan insanlardır, bunun yanı sıra sevildiğini görüp karşılık veremeyen insanların da acı çektikleri söylenir.

Ben buna inanmıyorum. İnanmadığım çoğu şeyler arasında, bunun da inançsızlığı taşıyorum.

Her insan seilmek ister, peki her insan seilmek istiyorsa sevmediği hâlde sevilen biri neden üzülün ki?

Karşısındaki insana karşılık veremediği düşüncesiyle mi? Etrafınızda sevildiği için acı çekip, karşısındaki insanı göndermeye çalışan birilerine şahit oldunuz mu hiç?

Böyle insanlar var, yok demiyorum. Sevildikleri hâlde, seven insanı göndermeye çalışanlar...

Ama isteyerek göndermediklerini kendileri de biliyorlar, "Seni sevmiyorum, hayatına devam et, beni unut, git!" diyen bir insan, aslında seven kişiye, "Gitme" diyor.

Nasıl yani soruları uçuşmaya başladı mı beyninizin içinde? Sevilen kişi, sevenin kendisini ne ölçüde, ne kadar sevdiğini görmek ister.

Bu yüzden karşısındaki insanı pervasızca göndermeye çalışır, onun için üzülüyorum külliyen yalan! Bu dünyada kedisinden köpeğine kadar her canlı ilgi bekliyorsa, sevilen biri neden seveni sevmese bile göndermek istesin ki?

Sadece ne kadar sevildiğini test etmek istiyordur. Etrafınızda bu tür insanlar olacaktır tabi ki, hatta belki aranızda karşılıksız sevenler, sevildiği insana karşılık veremeyenler, fütursuzca kaleme aldığım için eleştirenleriniz bile olacaktır.

Fakat biliyorsunuz, hepimiz biliyoruz. İnsan, sevgisiz yaşayamaz. Sevgiyi bulan her insan, onu kaybetmemek için elinden geleni yapar, yürekten yüreğini ortaya koyamasa bile. Sevilmesi bile yeter, üstelik sevenin acısı bile yüreğini titretmez.

Çok şey bilmek, hayattan bezdirir insanı. Bilmek istemediğim çok şey var aslında, yalanların üstünü örtmeye çalıştığım hadiseler de oldu zamanında, fakat gördüm ki; yalanların üstünü örtmeye çalışıp, onları gerçek sandıkça, örtmeye çalıştığım yalanların ardında boğuluyorum.

Siz, siz olun, ne kadar az- ne kadar çok bilerseniz bilin, ne biliyorsanız bilin fakat gerçeği yalan, yalanı da gerçek olarak görmeyin, bilmeyin.

Öyle bilecekseniz, hiç bilmeyin...

Dilara AKSOY

ALDATAN ALDANANDIR

Güvendiğiniz birinin size sırtını dönmesi ne kadar da kötü bir duygudur öyle değil mi? Ya da güvendiğiniz birinin, aslında güvenilmeyecek bir insan olduğunu anlamış olmanız.

Aldatılmak, dünyanın en feci, en beter, en utanç verici duygularından birisidir.

Hele ki yıllarınızı, saniyelerinizi, yüreğinizi verdiğiniz, “canım” dediğiniz insan, sizi bir anda, tek bir saniyede, hiç ummadığınız bir anınızda aldatıyorsa...

Fakat aldatan aldanır derler, aldatan yalnızca kendini aldatır...

Aşk kaybeder, sevgiliyi kaybeder, benliğini kaybeder. Her şeyi kaybeden biri, kendini aldatmış olmaz mı?

Sizi aldatan biri varsa, sevdiğiniz tarafından en beter sancıya yenik düşmüşseniz hiç üzülmeysin, sevinin hatta.

Ben aldatıldığımı düşünen insanlara üzülmiyorum, sadece seviniyorum.

Neden mi? Çünkü kendilerini hak etmeyen bir insandan kurtulmuş oluyorlar, kurtuldukları için seviniyorum.

Aldatmak, aldanmaktır. Aldattığını söyleyen insan, aldanandır.

İçinizden gelenleri yutmamayı öğrenirsiniz, bir zaman gelir en acılı anlarınızda sevgiye küsersiniz. Hâlbuki küsmeniz gereken hiçbir şey olmamalıdır hayatta, aksine daha çok sarılmanız lazım gelir...

Aldatılan insan kendini suçlar hep, ihmal ettim de bunlar oldu yahut birtakım soru işaretleri uçuşur durur... Kendinizi suçlamaktan da vazgeçin, seven insanın yapmış olduğu tek hata kendisinden ödün vermesidir.

Dilediğiniz kadar güvenin insanlara, hayata; gidene kapının yolunu göstermek asil insanlara düşer. Gitmek istemiştir ki, aldatmıştır kendisini, aldanmıştır, yaraladığını sanıp onaracağına dair inançlar taşımıştır.

Hayatta her bir adım, bir basamak. O basamakları çıkmadan, sükût-u hayale uğramayıp esas sevgiye kavuşmak, koşmaktan korkan, aciz insanların işidir.

Bir gün aldatıldığınızı düşünürseniz, sadece gülümseyin. Unutmayın ki, en çok güvendiğiniz değil; hayat sınıyordur sizi.

Aldatmak, aldanmaktır. Aldanan insanın gittiği her yol çıkmaz sokaktır.

Bir gün aldatıldığınızı öğrenirseniz, sadece gülümseyin. Unutmayın, aldatan aldanandır ve aldattığını düşünen insan, aldatılanın gözlerinde bir damla yaş olmak için fırsat kollayandır...

Dilara AKSOY

İNSANCA YAŞAMAK İSTİYORUM

İnsanca yaşamak istiyorum, güneşi görmeden de hayal edebilmeyi, düşüncelerimi yutmadan söyleyebilmeyi, ölene kadar sevebilmeyi...

İnsanca yaşamak istiyorum, yaşamak mıdır ki bu? Bu dünyaya geliş nedenimiz bu muydu ki? Rabbimizin almakla yükümlü olduğu canı, onun almasına fırsat vermeden almak insanlığa reva görmek midir?

İnsanca sevmek istiyorum, sevdiklerime sarılırken içimde şüphe olmadan...

Yaşadığımı hissetmek istiyorum! Yaşamak mıdır ki bu? Gözü yaşlı çocuklar, evladını toprağa veren anneler, tek bir seçimle birbirine düşman olan insanlar, böyle bir dünyada yaşamak, böylesine acı çekerek yaşamak, yaşamak mıdır ki?

Kuşlar gibi hür olmak istiyorum! Uçarken düşmeyeceğime, düşsem bile tutacak birilerinin olabileceğine inanarak... Öyle bir dünya istiyorum ki, sevgi yumağı oluşsun da, herkes imrensin bize...

İstiyorum ya, sadece istiyorum... Sadece istiyorum... İstemek, olanları engelleyemiyor, istemek ölenleri geri getiremiyor, istemek bu savaşları durduramıyor, istemek; kardeşin kardeşe kırdırılmasını engelleyemiyor!

Öyle bir dünya istiyorum ki, din, ırk, mezhep ayrımı olmadan herkes sadece sevgiyle yoğrulmalı... Öyle bir dünya istiyorum ki, mutluluğumuzun formülü yalnızca para olmamalı... Çok şey istiyorum, bunca isteğin arasında baki kalan yaşama savaşı...

Neyin savaşı ki bu? Neyin direnişi? Neyin alıp verememişliği? Bilseydik, bunlar yaşanmazdı, bilseydik her şey farklı yaşanırdı... Bilseydik keşkeler bu kadar kolay söylenmez, bu gecenin sabahında güneşe uzanan ellerimizi dost elleriyle sarmalardık...

Öyle bir dünya istiyorum ki, öyle bir dünya... Bana sevgiyi verebilecek, bizi acılar gemisinden koparabilecek... Böyle bir dünya var mı ki?

Olsa bile, değişmeyen bir düzende böyle bir sevgi yumağı oluşabilir mi?

Dilara AKSOY

SON

Kurtardığın aşkın, aşk olup olmadığına çok dikkat et... Sevginin içinden koparıp alırsın, kimse dokunmasın, kimse canını acıtmasın diye sarıp sarmalarsın. Bir gün gelir, kurtardığın için veryansın eder, seni düşüncelerinle baş başa bırakan zalime borçlu olduğun her şey için, nefretini adarsın...

Aşkın seçim dolu yanlarını gördüm, öyle bir yâr vardı ki, mevsimler yer değiştirdi o varken, geceler gündüz olurdu aniden...

Öyle bir yardı işte... Aşkın tenhasında bir yerlerde karşılaşmıştık onunla, çocuk saflığında... Biz büyüdükçe, duygularımızın da büyüdüğünün farkına vardık.

Mesafeler ortasında bir gönül tuzağıydık, yara aldık. Canını bağışlayacağın canı iyi seç, öyle bir can olmalı ki, sana da kendine de bir can katmalı...

O hep olmalı ki yanında, ona verdiklerinle beraber ikinizi birden aydınlatıp, refaha kavuşturmalı...

Aşkın hüznün kokan yanına rastladım daha çok, aşk acı çekmektir dendi hep, ben de düşündüm ki aşk ile acı aynı evde bir arada kalabilir, biri diğerinden daha üstün olsa da ikisi bir arada olduğu müddetçe yaşanıp, yaşatılabilir.

Aşk acı çekmek değilmiş sadece, acıdan ibaret hiç değilmiş. Büyüyünce duygular da büyüyormuş, yenileniyormuş meğer...

Aşkın öyle bir yanı olmalı ki, hüznün kokan anında bile mutluluğu tatmalı... Aşkın içinde öyle bir yâr olmalı ki, aşkla tek başına kalmak insanı korkutmamalı...

Seni tanıdım daha çok, sandım ki aşk sendin, aşk senden ibaretti. Yüreğim, yara bere içinde, sanırsın ki bana ait değil, o artık senin sadece...

Aşkın öyle bir güzel yanı olmalı ki, mutsuzluğunda seni yaşatan tek neden o olmalı... Böyle bir aşkı hiç yaşatmadın bana, sen hep hüznün yüzünde saklıydın ben de sandım ki, aşk sensin, aşk böyle bir şey demek ki deyip de aldandım...

Mazimin en koyu rengine eş tuttun kendini ey yâr! Aldanırken, aldattın...

Anladım ki, aşk mevsimsel bir aldanmadan ibaretmiş, grip gibi, geçer gider ama yerini sevgiyle süslermiş. Seni unutmamak için çabalarken, yıpranmış yüreğim sevgini de aldı benden, unutturken gömüldün sevgisizliğin içinde...

Anladım ki aşk iki kişinin aynı anda üşüyüp, aynı anda terlemesiymiş. Hem sıcak, hem soğuk, hem acı hem tatlı, ama aynı duyguların yüreği alev alev yaktığı bir serüvenmiş.

Sende bunu göremedim yâr! Sen hep acıydın, çok acıydın... Sonrasında iki seçim sunuldu önüme, ya sen ve de mutsuzluk, ya da sensizlik mutsuzluk...

İkisi de aynıydı, önemli olan seni mutlulukla baş başa bırakmaktı.

Şimdi anladın mı gidiş biletinin dönüşsüzlüğe neden adandığını? Biz hiçbir şey olamamışken, seçim dolu bir yargıdan ibaretken, aşkı böyle kolay, böylesine acı bir şekilde harcayamazdık...

En iyisi senin, aşkı acıyla bütünleştirecek bir tutsakla, benim de aşkın iki taraflı bir serüveninden ibaret olduğunu hissedeceğim biriyle olmamdı.

Aşk öyle bir şeymiş ki, hem soğutur, hem gücendirir, hem de çok fena sevdirmiş! Ben böyle bir aşkı hiç tatmadım, yüreğine kanarken, acının tadıyla kavrulurken, acının mükafatını almayı unuttum.

Şimdi seni de unuttum, merak etme son yolculuğuna uğurladım, yüreğimden atıp, kopardım. Sana ait tek bir acı kaldı, aşkın en hüznü yanı...

Seni unuttum, bu kez gerçekten unuttum. Vazgeçemem sanmıştım, aşk gibi aşk olmayan aşkların sonu, bir filmin sonu gibi olurmuş.

'SON' yazar ve de bitirmiş. Her aşk bitmez, bunu da yüreğin katılaştıkça öğreneceksin. Her aşk bitmezmiş, aşk gibi olmayan aşklar söner gidermiş.

Yani hem senin, hem de benim gibi... Birbirimizi taşıyamazken, aşkın yüküyle ezildiğimiz gibi... Aşk sandığımız aşkın küllerini acılara serpiştirdiğimiz gibi...

ÖLÜ&DIRİ

Ölü bir ruhun bedenime işlenmesi gibi bir şeydi seni tanımak... Tüm kapılar kilitliydi, sana benden yol, bana senden tek bir iz bile geçmezdi. Hangi arada, nasıl oldu bilmiyorum fakat bende ki beni alıp, ruhunu bedenime eş tutup, bende ki ben'e kilit vurdun.

Söküp atmak istedim seni yüreğimden, sonra bütün sevgiyle başlayan sözleri unutmak, yalnızca adının içinde kaybolmak, seni seninle, ama bende görmek istedim.

Çok karmaşık, çelişki dolu ilişkilerdi bunlar... Senle ben'in karışımından, biz yaratabilmenin çelişkileriydi. Ellerini istedi ellerim, sıcacık, alev alev yakmalıydı ellerimi, gözlerini görebilmek için bütün renkleri bir anda unutabilirdi gözlerim...

Bir masal perisi geldi ve kulağıma öyle sözler fısıldadı ki... Sen bir hayalmişsin, beni benden alıp, ruhunu bedenime hapsetmişsin. Sen yokmuşsun, seni var kılan, seni içimde yaşatan benmişim...

Ölümlerden ölüm beğenmeye çalışır ya insan, her şeyden tiksindir, tek bir kurtuluş vardır, adı ölüm...

Karmaşalar ortasındayım başışla desem elimi tutmana fırsat vermeden bizi bizden ayıran kadere lanet etmem gerekir. Sendeki ben'in hali ne merak ediyorum...

Sende bir parça da olsa 'ben' kaldı sanıyorum. Ama bende sana ait hiçbir şey kalmadı, yolun sonunda elveda sözleriyle karşılarken seni, aşkımın hızında yeniden ölürken sen; ben kimseleri sevemez oldum. Çok karmaşık, karmakarışık çelişki dolu duygular bunlar...

Ama sen bana aldırma ve de hiç bakma. Unut gitsin, adımları unut, beni unut, sana söylediğim sözleri unut, aşkı unut, aşkını unut... Unut beni, beni unut.

Pardon, unutulması gereken sen değildin af buyur. Unutulan bir daha unutulamaz ki...

Gizli saklı bölmelerde yer edinmiş ufak bir beden, bir başkasının ruhunu taşıyamaz ki...

O halde neydi beni sana çeken? Fırsat bil de anlat birkaç cümleyle... Unutulması lazım gelen biri var, bak ağlamıyor artık, içinde yeniden ölen bir şeyler var...

Gerçeğin yalanı olur mu? Yalan olursa gerçek olur mu? Yüreğimde bir misafirdin, oyun bitti önden buyur.

Gülme sevgilim, misafircilik oynadık, oyunun sonunu da yarılacak sana müsaade... Daha fazla oynarsak, ne sen kalırsın geriye ne de ben tek bir cümleyle bile...

Ölürüz anlıyor musun? Biteriz, ne sen kalırsın bende, ne de ben kalırım sensizlikle...

Ölü bir ruhun güzel bir bedene yerleşmesi şerefine kadehleri tokuşturma bahanesiyle, otur gülümse göreyim son kez güzel gözlerini. Ama olmaz, geriye ne sen kalırsın, ne de ben...

Parçalarımız bile bulunmaz bu gidişle!

Dilara AKSOY

EMPATİ KURALIM

Şimdi değineceğim konu toplumumuzun büyük bir çoğunluğunun yapmış olduğu bir hatadır. Öncelikle bilmenizi isterim ki, Annelerimiz başımızın tacıdır, onlar olmasalardı bizler de olamazdık, her birinin ayrı bir şefkati ayrı bir emeği yatar üzerimizde.

Fakat dikkat çekmek istediğim konu; özellikle hanımların; annelerimizin günlerde veyahut gitmiş oldukları bir misafirlikte, bir toplantıda karşılaşmış oldukları diğer hanım arkadaşlarına bir iki kelamdan sonra çocuklarını överek anlatışları...

Her Anne evladiyla tabi ki de gurur duyar, övünür; fakat bunun anlatış biçimi farklı olmalıdır.

Daha birbirlerinin hal hatırlarını sormadan direkt “benim kızım mühendis çıkacak”, “benim oğlum şöyle” gibi tavırlarla birbirlerinin karşısına çıkıp, aralarındaki samimiyetin boyutunu küçültmeleri toplumumuzun bu konuda bilinçlendirilmemiş olmasından kaynaklanıyor.

Bize verilen emeklerin karşılığını fazlasıyla alıyor olmaları mutlu ediyor olabilir fakat öyle bir dünya da yaşıyoruz ki yalnızca Annelerimizin yapmış olduğu bir hata da değil bu aslında. Kişilerin eksik yönlerinin ortaya çıkmamasının gayretiyle oluşan bu tablo, toplumun gerçekten de büyük bir yarasıdır. Etrafımızdaki insanların bizler gibi olamayacağını düşünerek alınmış kararlar her zaman aradaki saygıyı ve de sevgiyi canlı tutar. Eğer ki, karşımızdaki insanların yaralarından zevk alıyorsak, kendi egomuzu tatmin edebilme çabasıyla kompleksimizi bastırıyoruz demektir. Daha önceden de vurguladığım gibi, yalnızca annelerimizin yapmış olduğu bir hata değil; toplumumuzun büyük bir çoğunluğu, kendi egolarını tatmin etme çabasıyla karşısındaki insanları hiç düşünmeden, “benim başarıım, oğlumun başarısı, kardeşimin başarısı...” gibi yollara başvuruyorlar. İki kelimenin arasında, üçüncü kelime de mutlaka ki “ben şunu yaptım, ben bunu yaptım” la karşılaşırız. Yaptıklarımızla, yaşadıklarımızla övünme şansımız onları anlatmaktan vazgeçip, başkalarının fark ettiği anlarda daha çok artar.

O zaman takdire şayan bir durum ortaya çıkar ki, bu da bir insanın başarısından çok daha büyük bir kazançtır. Etrafımızda seilmeye değer çok şey var, sadece kendi içimize kapanmaktan vazgeçip onları fark etmemiz gerekiyor. Her insan başarılarının listesini sunmak ister ama önemli olan, başarılarının neticesinde insanlara sunduklarıdır...

Görmek istediklerimizin dışında göremediklerimizi de gördüğümüz takdirde yaşama katkı sağlarız, bizde olmayanları başkalarında gördüğümüz an onları takdir ettikçe asıl o zaman asil kalırız...

Dilara AKSOY

TEK DOST

Yürüdüğün o çamurlu yollarda elinden tutabilecek hiç kimse, tek bir dostun bile yoksa dön bak içine, içinde saklanan en değerli varlığa...

Allahtan başka tek bir dostun olmadığı sözleri boşuna değilmiş, gerçekten de Allahtan başka dost yokmuş, olmazmış... Gözyaşlarımızın yüreğimize düştüğü tek ana şahit olan, her şeyimizi bilip, bize yol gösteren; canımız acısa bir şekilde dermanını veren...

Yalan değilmiş bu... Ben ise dünya nimetleriyle bir de fani dünyada fani dostlar edinmeye çalıştım, her insan gibi... Gözyaşlarımı silerler de, beni anlarlar sandım...

Her insan kendi değerini biçermiş bu dünyada, anlamakta zorlanmıyor insan, anlamayı istediği süre boyunca... Verdiğimiz kadarını alamıyorsak, aldığımız kadarını vermeyi öğrenmemiz gerek...

Hayatımdaki tek dostu sesleniyorum; bana can verdin, bana her şeyi verdin lakin tek bir şeyi söylemedin. Dostların vermiş olduğu acı her şeye bedelmış...

Bana bunu söylemedin, yaşayıp da görmemi istedin. Sanki bir hançer batıyormuş da çıkması çok zor oluyormuş. Tek dostum; her şeyim, bana can verdim, canımı bağışlayanım; beni affet...

Bilirim, sen sana gelen kullarını geri çevirmezsin. Anladım ki, bize bizden başkası fayda etmezmiş.

Anladım ki; gözyaşlarımın tek merhemi sendeymiş, anladım ki gözyaşlarımı gören kullar yalnızca mendil vermekle yetinirmiş...

Yüreğimizdeki acıların hafifleyebilmesi yalnızca senin elindeymiş. Kimileri de gülermiş dostunun gözyaşlarına, ona riyakâr dost denirmiş...

Önüme altınları serseler bile senden başka dost tanımam; evet, anladım ki her insan layık olduğu değeri almalıymış. Anladım ki hiçbirimiz yalnız değiliz...

Gözyaşlarımla yalnızca seni üzdüm bunu da biliyorum... Kullarına zarar gelmesini istemezsin ki sen... Yalanlarla örülmüş bu dünyada tek doğru sensin aslında. Seni; yalnız seni çok seviyorum ve biliyorum ki sen bu sevgi sözcüğünün riya kokmadığını benden de iyi biliyorsun.

Seni; yalnız seni biliyorum ve biliyorum ki senden başkasının yalan olduğunu biliyorsun...

Şimdi gözyaşlarımı döküyorum yüreğime ama şunu da biliyorum; yarın sabah güne yalnızca senin dostluğunla uyanmayı alışkanlık edinmiş biri olarak başlayacağım...

Ve biliyorsun ki; sitem değil bunlar, sadece öğrenilmiş acizliğin ortadan kalkmış durumudur. Biliyorum ki; ancak sen riyasız seviyorsun...

Seni seviyorum rabbim, seni seviyorum...

Dilara AKSOY

AŞK SEN OL

Bugün ben, bende buldum kendimi... Ağaçların güzelliği, yağmurun sesi; bir başkasında sensizliğin eseri yoktu. Bugün ben, kendimde buldum her şeyi.

Anladım ki yaşamak için nefes almak yerine, nefes almak için yaşamak lazımmiş, boş değilmiş söylenen sözler, yalan olmadı okuduğum gerçekler...

Bugün gözlerini de aramadım, sözlerin çoktan uçup gitmiş beynimden peki öyleyse bize ait ne kaldı?

Duygularım yenik düştü bu aşkın yalanına, beni affet demek için çok geç...

Bugün ben, dünyanın güzelliğinde buldum kendimi ama o güzelliklerin hiçbirinde sana ait, senden tek bir iz bile yoktu. Unutamamak uçup gitmişti içimden, unutmak bu kadar kolay mıydı sahi?

Şimdi seni anıyorum, seni yaşatmaya çalışıyorum. Sana bizi anlatmakla kalmıyor, kendimi de paralıyorum, ikna edebilmek uğruna aşkın satılmışlığında yepyeni duygulara anlam vermeye çalışıyorum. Onca yalanın içinde tek bir gerçek vardı, bunu bilmekten utanmıyorum.

Seni anlamını bulduğum, anlamını seninle unuttuğum her şeyden çok sevdim. Artık ağlamıyorum...

Bugün, sana gönderdim seni. Bende kalmış bir emanetti beni sevmeye çalışan o hâlin...

Hoşluklarla kal, hep hoşça kal dendi ya cümlelerin eksikliğinde buldum seni yeni bir cümle kazandırmadan bize, seni bırakmam...

Acı çekmiyorum yemin ederim, acı çekmeni istemiyorum bin defa yemin edebilirim.

Mutluluk bahçesinden kopardığım bir gül gibiydin sen, o bahçede mutluluklarımı da sana ilave ederek seni ait olduğun yere bırakıyorum...

Şansın yüzünün güzelliği gibi olsun, o kadar aydınlık olsun ki acılar denizinde boğulmaya yüz tuttuğun her an güzelliğin seni korusun.

Seni sevdim, sandım ki nefretim önüne geçer o büyük aşkın. Aşkımдан büyük olamadı nefretim, yenemedi aşkı, ihlal edemedi, kurallarımın duvarlarını yıkamadı bir türlü, üzgünüm.

'Sevgilim' diyebilmek için sevgiliye bir anlam kazandırmak lazım, oysaki lekelenmiş bir aşkın tapusunu sevdiğine devreden insan, susmalı ve de öylece gitmeli...

Bugün, ben yalnızca bende buldum kendimi. Sana gelen yollar tamamıyla kapalı ve artık duvarların yıkılmaması gerektiğinin bilincindeyim.

Aşka âşık olmadan aşk ol, aşka âşık birine âşık olmadan onun aşkı yalnızca sen ol...
Başlamayan bir şeyin bitmesi mümkün değil, biz bittik aşk ağır yaralı...

Onu kurtarabilmen için gülünç olmadan gülen ol, gülen ol ki bir başkasının gözlerinde aşk sen ol, aşk ol ki aşkın anlamı sen ol...

Sen kurtul ki aşka sahip ol, ben yalnızca bende bulabilirim kendimi aşka sarılmaya yüzüm kalmadı, çırpınışlarımda bile bana uzak o...

Dilara AKSOY

OLSAN,SEN OLSAM

Gözlerini görebilmek yerine gökyüzünü seyre dalmak, sanki varlığının orada olduğuna inanmak...

Çarelerim bitti sevdiğim, çarelerim yaşamıyorlar şimdi... Çarelerim ayazda, çarelerim ölü bir bedenine içine sığınmakta...

Sesini duyabilmek için gözlerimi kapayıp, duyduğum her sesi senin sesin sanmak...

Yalnızca unuttum derken, unutmuş insan... Unutmak için, unutulmayı hak eden bir de yarın olması lazım, anladım ki kaderim sensizliğin baş harflerinde ama yüreğim senli günlerin arayışı içinde...

Sana sarılır gibi sarılıyorum yastığıma, gülüşünü görebilmek adına bakıyorum aynaya, tebessümlerimde yaşanır kılmak için seni; her yerde, her gizemin altında seni arıyorum usulca...

Melodilerin ömrü bitiyor sevgili, melodilerin ömrü bitiyor... Kalemimin mürekkebinde kalmıyor hâl, ruhum yaşıyor...

Gel desem, geleceğine dair söz verir misin? Hiç gitme desem, dönüş biletini yırtıp, ebediyete kadar nefesim olabilir misin?

Yaşam yaşanır değil, güller de soldu artık... Yaşam tahammül edilir değil; saatler durmuş, zaman işlemiyor gibi... Anlar mısın sevgili? Anlayabilir misin?

Seni özlüyorum, seni bekliyorum, seni anıyorum; sensiz yaşamıyorum...

Yaşam yüzüme gülen değil; beni anlamayı beklemiyorum!

Gözyaşlarını tutsam ellerimle, doğacak güneşi sana vaat etsem... Yeter ki bir an olsun, bir an olsun beni anıp, düşünsen... Seven bir yüreğin çaresizliğinin yankısı bu, yoksa ben konuşmuyorum, dilim lal, yüreğim de tek bir ihtimal...

Zor bile olsa, parmak ucu kadar bile olsa bir ihtimal... Gözlerime baksan aşk yerine, hep beni sevsen sevda yerine. Olsan hep ama hep olsan, ömrümle birlikte.

Sonra gözlerimi senin yanında kapasam yağmurlar yağsa o an aşkımızın ateşinden gökler ağlasa...

Zor bile olsa, parmak ucu kadar bile olsa bir ihtimal olsa... Kahkahalarını duyabilmek için gülüşlerimi ödünç verdim hayata, yalnızca sana adandığım şu anlarda, ne istese veririm ona...

Yeter ki hiç olmasa bile, çok ufak olsa bile bir ihtimal... Gözlerin olsa, sözlerin yetse varlığım ısınsa...

Seni özlüyorum desem, sana sarılısam. Masal değil; rüya değil, gerçek olsa.

Korkuyorum ben artık, her şeyden, hayatın kendisinden, ta kendisinden.

Her şey belki de tek bir nedenin içinde saklı... Alınan aşk olsaydı, sevgiyle yaralar kapanırdı...

Alınan sevgili oldu, bu yaraya merhem bile gerekmiyor, sevgiler bile riya kokuyor her şey seninle başladı, sensizlikle noktalandı...

Korkuyorum ben artık, kendimden, sebep olduğum her şeyden. Açık bir kapı olsa, sana gelebilmem için açılmalı bütün yollar. Hiç durmam, koşarım, koşar dururum belki de yıllarca.

Sen olabilmek için, benliğimi satsam; çok değil, belki de tek bir an seninle dolsam ama olsam, sen olsam... Zor bile olsa, hiç olmasa bile ufak bir ihtimal olsa...

Kim bilir, yasak limanların bizimle işi bitmiştir belki de... Kapkara bulutlar güneşe nispet, yaşama merhaba dediler yine... Onlar haklı çıktılar, yüreğim de sana dair tek bir kelime...

'Seni Seviyorum' sevilme için değil; sevmek için seviyorum, hem bitmezcesine, çoğalırcasına çok ama çok seviyorum...

Dilara AKSOY

SENDEN SONRA

Senden sonra tanıdığım herkesi sana benzetmeye başladım. Konuşmalarıyla, yüz hatlarıyla tıpkı sen, aynı sen. Bir de aynaya baktığım her an, gözlerimde görmeye başladım seni, o zaman dedim ki tamam...

Hazin bir sonun perdesini tek başına aralamaktasın, sevdiğin derbeder etti seni onsuz yanacaksın...

Senden öncesi yok sanki yaşam seninle başladı, sensizlikle sona ermekte gün, hep sarı, hep ziyan...

Başka bir aşkı düşünmedim, başka birine gönül vermedim. Gönül verdiğimi sandığım insanların hepsi yalnızca sendin.

Ben herkes de seni gördüm, seni yaşadım, seni bildim. Gözyaşlarımın tek sebebi sendin. Ufak tefek bahanelerle başka arayışlar peşinde koşarak onları sebepli bir hâle getirmeye çalıştım.

Ama yalnızca senin için aktı onlar... Senden sonrası yok hayat seninle durdu inan...

Yalnızca sensizliğin devamı seni aradığım günlerin sorgusu bu satırlar...

Ellerini tutmak için gözlerine ihtiyacım yok, yüreğin konuşsa yeter... Mutluluğun adını sen koysam, belki mutlu olduğum her an sen gelirsin, sen gerçekten mutluluk olursun ben hep olurum, sen olurum, mutlu olurum...

Kelimelerin vitrin camlarına çarptığı anlar bunlar... Her yerde kırık cam parçaları, yüreğimde bitmek bilmeyen derin çaplı acılar...

Yalnızlık rıhtımında görüşecektik seninle bana öyle demiştin, iki yalnız insan birbirini bu yüzden seçmişti... Ne oldu da sözünden caydın? Ne oldu da ele karıştın? Ne oldu da beni kendi yalnızlığımla baş başa bıraktın? Ne olmadı da beni hiçe bile saymadın?

Sevginin adını sen koysam, aşkın varlığını her an seninle, sen sansam...

Hayır, artık bunun tarifi yok. Bütün malzemeler tam da, sen benden ayrı tamken, ben senden ayrı yarımken hiçbir şeyin tarifi yok.

Hayır, yok işte anla yok! Sen bensez mutluyken, ben sensiz yanarken hiçbir şeyin yerli yerinde olduğu yok! Her şey küçük parçalar hâlinde, her şey bensez ve de sensiz yaralıyken hiçbir şeyin gerçekten yaşadığı, gerçek olduğu yok, yalan hepsi yalan...

Gerçeğim gelirse yalanlar bitecek, gerçekten yaşanacak mutluluklar gerçeğim bana gelirse, sen bendeyken bana gelirsen bitecek sorgular...

Çağırمام seni, çağırمام bilirsin. Aşkın gurura yenik düştüğü kadar çaresizliklerimi de hırpaladım biliyorum. Ama çağırمام seni, çağırمام eminim.

Sen istersen gelirsin, sen istersen benimsin. Ben sendeysem seninim.

Karmaşık, yine çok karışık mevzular bunlar... Unut beni desen, zor, inan ki zor istersen bir dene, kendini unut bakalım unutabilir misin?

Seni sevmek de kendimi sevmek gibi insan kendini unutabilir mi? Hüzün dolu içsel savaşlar bunlar... Hangimiz galip, hangimiz mağlup muamma...

Yıllar geçiyor sensiz, kopkoyu sessiz. Bitecek mi bu çırpınışlar? Sen gelirsen biz olur muyuz?

Biz olduktan sonra aşk olur muyuz? Biz olmanın çok farklı boyutları var can tanem, biz olsak bile aşk olur muyuz?

Denemiştik, yanılmıştık. Ama deneme yanılma yöntemi değildi aşk, bunu da sorgulamıştım.

Zaman akıp giderken gerçeklerin pusu kurduğu anlarda bir tek seni özlüyorum.

Belki de yalnızlığın sesinden, içimdeki sestem...

Benim adım yalnızlık ve şimdi yeniden elimi tutar mısın? Benim adım kalp ağrısı, geçip giden günlerin hesabını sormadan kalbini benim için yorar mısın? Benim adım sevgi, benim adım can.

Canına sarar mısın? Her şey mümkün mü? Mümkün değilse bile imkânları bizim için zorlar mısın?

Köprünün üstünden çok sular akmış meğer sessizliğin de bir cevabı var ama kalbin mührünü gerçekten sevmeden hiç kimse açamazmış...

Dürüst olalım sahiden bitsin. Sevmedin, hiç sevmedin. Sevebilecekken sevmedin. İmkânlar takılan çelmelerin hesabını sormazlar belki ama aşk sorar...

Aşk sorar hesabını senden, benden. Gerçekten seven âşıkların sıralarını kaptık diye...

Aşk sorar bunun hesabını, o yüzden aradan çekilelim bir zahmet. Sen her zamanki gibi yalnızca kendini sev, ben de her zamanki gibi yalnızlığa sarılayım yastık yerine, belki de sarılacağım ümit dolu günlerin yerine...

Haydi, çekilelim yoldan. Heyecanla sevda vapurundan gelmekte olan âşıklar var, bize müsaade...

Aşk son sözünü söyledi, duymaktan kaçındık mı ne?

Dilara AKSOY

SENİNLE SONA EREN AŞK

Seninle sona eren aşk bir türlü yüzümü güldürmedi... Sancılarım boyumu aştı da yaralarım bir türlü iyileşmedi.

Koskoca aylar, haftalar, çok çetin sınavlar geçti... Bu bir sınavdı, evet sınavdı...

Aşkınla yaşayacağımı sanırken sensizlikle sırandım. Ürküyorum gecelerden, bitmek bilmeyen o gecelerden! Gündüzler çok zor geliyor sanki kararıyor dünyam aniden.

Seninle sona eren aşk, bir daha bana gelmedi. Her bir hücremde seni yaşarken bir başkasına canım demek ölümden beterdi.

Bitti sanılıp da aslında devam eden aşkların matemidir bu, bu satırlar o yüzden bu kadar yorgun...

Bittiğini sanıp da biten sevdalılarının sonudur bu... Umutlar gülerken, hüznünler alıkoydu beni, hecelerime her defasında adın karışırken yaralı kalbim incitti beni!

Anlıyorum desene, anladığını söylesene bana! Bak gözlerime harcamakta olduğun sevgiliye bak!

Bak ki yıllar yılı yalnızca seninle, senin aşkınla dolu olduğunu gör... Sen diyerek, sensizlikten darbe yediğini gör! Kendine acımayan birinin bir başkasına acıması zordur...

Kendi yaralarını saramadın ki bana deva olasın... Saramadık yaraları, yaralandık...

Kurtar beni sevgilim bu aşksızlığın eşiğinden. Ya kendine döndür beni yeniden sev, ya da sal beni sensizliğin kara cehenneminden! Çok korkuyorum, sensizlikle başa çıkarım sanıyordum her defasında yok oluyorum...

Kimse anlamıyor, kimse görmüyor ve de duymuyor! Bu dünya yalnızca bizim için dönüyor!

Bana yardım edecek, hançerini yüreğimden söküp alabilecek tek insan sensin. İzin ver, izin ver son kez yanında nefes alayım... Gözpınarlarım çok yanıyor...

Ağlayamıyor olmanın sitemleri bunlar, gözpınarlarım bile beni kırıyor, incitiyor! Kaniyor içimde bir şeyler, bir şeyler var anlamsız belki de birçok anlamın içinde anlamsız...

Gittiğin günden beri hiç kimse, hiçbir şey beni içeri almıyor. Ne ayazlar geçirdim, iklimlerle de aram bozuldu, yandım, kavruldu da el oldum...

Her yeni gün, gün ağarırken her yeni gün...

Bunun anlamını sana anlatabilmeyi isterdim, yorgunum. Yalnızlığım vurdu ayazlarla birlikte, sensizlik yol oldu kahırlı günlerimle birlikte. Her şey beni vurdu da en kötüsü hançerin oldu!

Ben ona dayanamadım, güneşi ay'a teslim ettim de, geceyi gündüze, gündüzü geceye katıp yenilendim de bir ona dayanamadım...

Sıcaklarda mısın? Sen de benim gibi yanmakta mısın bilemedim...

Ses versen şimdi, buradayım senin için, senin yanındayım desen... Hayat gülerken bana ben onu hak edemedim... Her hıçkırığımda bana gülerken, gözyaşlarımdan arta kalanları verdim.

Senin yüzünden herkesle aram bozuldu, hiçbir şeyin sonunu getiremedim. Baştan başlayan oldum, başlıklar oldum, her cümlemin sonuna atılmış imzalar oldum bir tek sensizliğin sonunu getiremedim... Gülmeyi unuttur da bir insan, peki ya ağlamayı? Yüreği ağlarken, gözlerinden yaşlar hiç mi akamaz bir insanın? Akamaz mı?

Bana bıraktığın, güçlüklerle korumaya çalıştığım emanetini hiç unutmayacağım. Sensizliği üstüme yıkıp gittiğin senli günlerimin anılarını unutturduğun gidişinin faturama yansıdığı o son günümüzü hiç unutmayacağım. Belki her şeyi unutacağım ama yalnızlığın yılgin rüzgârlarla esip, sensizliğe karıştığı o günü unutmayacağım.

Sen de şunu unutma; seni seven biri vardı, kendisinden çok sever, aşka kafa tutardı. Şimdilerde harap bitap yaşıyor, bunun sorumlusu yalnızca sen de değilsin bunu da biliyor ama başlamamış bir şeyin bitimini hazmetmek kolaydır, başlanmışsa hayaller o aşka eşlik edip alkış tutmuşsa alevler içinde kalıp cayır cayır yanan hayallerinin üstesinden gelip onları gerçekten yaşayacağına inanandır...

Sen beni yaktın ama kendi cehenneminde yanmadan beni anlayamazsın!

AŞK GÜL YÜZÜNÜ GÖSTERDİ YİNE

Aşk gül yüzünü gösterdi yine, biliyordum bir gün yine gelecekti bana. İmkânlardan kopup gelecekti yeni bir yüzle, yeni yüzüyle.

Aşk yine ben yaptı beni, aşk yaptı beni; sevdirdi kendini... Lâkin bu kez aşkın belli başlı yollarından geçmiş, aşkın hangi yollarda efsane hangi yollarda gerçek olabileceğini görmüş biri olarak aşka sarılıyorum.

Bir tomurcuk açtı kalbimde, ona engel olamıyorum. Yalnızca susuyorum, önlemimi almak adına.

Sana, 'sevdiğim, sevgilim,' diyemem. Sana, aşk sen oldun artık, sen aşksın hiç diyemem.

Bilirim ki sana çıkmaz yollar, susarım sadece imkânları denemeden sessizliğe gömülürüm öylece.

Aşk güzelliğini gösterdi yine, bu kez sen 'aşk' oldun.

İnsan hangi anlarda, ne gibi zamanlarda âşık olur bilir misin?

Aşkın üç boyutu vardır, üç boyutlu film gibi. Yalnızlıktan korkar aşka sığınırız, manevi ihtiyaçlarımızı karşılamak için aşka sarılırız, bir de aşka âşık olduğumuz için daldan dala bir yol bir iz, bir de kendimizi hatırlatacak duygular ararız. En güzeli, ihtiyaçsızca, karşılıksız olsa bile tek başına verebileceğin emekleri feda edercesine âşık olabilmektir. O da bazen gerçek olur, esasında masalarda daha çok görülür.

Aşkın bir de 'sen', 'ben' ve de 'biz' boyutu vardır.

Bunu bilir misin isimsiz hancı? Sana ne şekilde hitap edeceğimi bilemezken aklıma bu geldi, kusursa eğer af ola. Aşkın 'sen' boyutu, sevdiğinin gözlerinden başka bir gözü göremediğin, onun yüreğinden başka bir yüreği istemediğin, aşkın tomurcuklandığı o ilk anlarda başlar.

'Ben' boyutu, aşkın ortalarında, bazı bazı sevmekten yorulduğun anlarda ortaya çıkar, bir de 'ben'i eklersin. 'Bak seni sevdim de bunlar geldi başıma' sözleri kulaklarda çınlamaya başlar.

En güzeli, aşkın 'biz' boyutudur. Onda aşkın buram buram koktuğu sıcak hadiseler vardır.

'Bizim şarkımız, bizim şiirimiz, bizim aşkımız, bizim dünyamız...' Bunu yaratmak için önce 'sen'i, sonra da 'ben'i yaşatmak lazım.

Ben ölürsem sen olamazsın, sen ölürsen ben... Ne geriye ben kalır, ne de sen...

Şimdi bu kalbim seni hissediyor ya, sen 'aşk' oldun, ben 'sen'i buldum, ama 'biz' olamıyoruz ya, bu aşkın hangi boyutuna giriyor?

Aşkın kaçınıcı hâli oluyor? Şimdi sen bir başkasını sevince, ben buna rağmen seni sevince ezberlenmiş aşklar yolcusu olmuyor muyum? Filizlenmeye başlayan bir aşkın sonunu görüyorsan çekileceksin derler, sonunu görüp de çekilemiyorsam bu durumda aşk bana hançerini batırıp sana mı koşar? Yoksa hançerini esasında batıran sen misin, yalnızlık mı bana koşar?

Bu sorularla başa çıkılmaz hancı... İsmine cismine gerek kalmadan, daha yepyenyiken, tazeyken, filizlenmişken 'git' dersem üzülür müsün?

Çok yenisin durma buralarda... Bu aşk baştan bela, hem sana hem de bana. Neden bir insan düşünceleriyle sınanmazken, duygularıyla sınanır ve de sınar?

Duyguların düşüncelerle bağlantısı varken neden duygular ağır basar? Çok seçiciyim ama gerçekçiyim, lütfen durma buralarda...

'Git' demiyorum, diyemiyorum sana ama gitmen lazım, biz olamayacakken aşkın binbir türlü boyutlarına kafa yormuş bir sonuç alamamışken, sen beni bilmiyorken ve ben seni kendimden daha fazla ezbere koşmaya başlamışken durma buralarda, buz tuttum geçmişin yalanlarıyla, şimdi dokunursan yüreğime yanarsın. Ben buz tuttum ama, sen alevlere alışkınsın.

Durma buralarda yazık olur sana hem de bana. Aşkımı ortaya çıkarmamak için yemin etmişken, gururumun tapusunu elime alıp, yeni bir yuva kurmuşken durma buralarda, çok sevsem bile söyleyemem bunu sana. Aşkın hangi hâli oluyor bu?

Yalvarmak desem değil; ricaların aşka hükmü olur mu ki? Durma buralarda lütfen sonun başlangıcı olmadan uzaklaş

içimden, uzaklaş dünyamın kederlerinden, uzaklaş beni sevmiyorken.

Beni yaralama, kendini hapsedip kahrolma, haydi uzaklaş hancı... Yoksa ikimizi birden yakar bu sancı!

Dilara AKSOY

BÜYÜMEK ZAMANIDIR ŞİMDİ

Geçmişe dönüp eski 'ben' e bakıyorum da... Meğer ne kadar çok şey değişmiş, ben ne kadar da değişmişim...

Evet, 'Miş'li geçmiş zamanı kullanıyorum şimdi. Nasıl olsa devir değişti, zaman yenilendi, ben yeniledim her şeyi.

Yıllar geçtikçe bakıyoruz da hiçbir şey aynı kalmıyor, aynı değil. Aynı olması beklenemez de zaten. Aynı olursa hiçbir şekilde yol kat etmemiş oluruz.

Geçmişteki duygularımızla şimdikiler birbirini tutmuyor. Geçmişte ölüp bittiğimiz insanlar için bir zaman geliyor hiçbir şey hissetmeyebiliyoruz.

Bunun duygularla mı, olgunlaşmayla mı, mantıkla mı alakası var çözebilmiş değilim. Ya da belki de sevdiğimizi sandığımız için bir zaman geliyor sevmediğimizi fark edip vazgeçiyoruz.

Dün, aşkın en yalın hâllerine bile inanırken adeta ölüp biterken bugün, aşkın 'sen' hâlinde bile olamıyorum. Nedir ki bu hayat?

Bir karmaşadan ibaret mi? Nedir bizim gözümüzde güzeli çirkin, çirkinini güzel yapan? Evet, yalnızlar da aşık olurlar doğru, hatta onlar daha çok aşık olurlar ki kendi mutsuzluklarını bir başkasının gözlerinde tamamlayıp mutluluğun doruklarına çıkabilmek için. Ama kavrayamadığım bir şey var ki, Sevgi aşktan daha güçlü bir bağla insanların yüreklerine adeta çörekleniyor.

Sevgiyi atamıyorsunuz, satamıyorsunuz. O hep içinizde kalıyor, gidenler gitmiş olsalar bile. Ama aşk öyle değil, aynı insana aynı ölçüde, yıllar yılı aşık olmak yalnızca yüreği o ağırlığı taşıyabilenlerin sorumluluğunda oluyor ve bir de çok ama çok kör ise eğer...

Etrafında başkaları dururken aynı aşkta kalacak kadar kör ve de derbeder ise...

Şu zamanda ne yazık ki duygular bile aynı kalamıyor. Tabi ki çocukluğumuz gerilerde, gençliğin ilk sancılı günleri de dünlerde kalınca; duygular da değişiveriyor.

Aynı kalan tek bir şey söyleyin bana... Hiç ama hiç değişmeyen... İsmimizin cismimizin ailemizin dışında değişmeyen tek şey...

'Değişmeyen tek şey değişimdir' laflarını da kabul etmiyorum. Var mı aklınıza gelen tek bir şey?

'Sevgi'nin dışında. Hoş, sevgi de bazen nefretle yer değiştiriyor ya.

Aslında kimi çok seversek bir zaman sonra kızgınlığımız nefretle tanıştıyor bizi.

Dün aşıktık, bugün hayatın yüküyle bedeni kamburlaşmış bir hancı. Dün sancılıydık, bugün sapasağlam bir kader yoldaşı zamanı kovalayan demirbaş, öfkesi de sevgisi de değişmez gözüyle bakılan yarım akıllı. Garip bu dünyanın düzeni de kendisi de çok garip...

'Ben sana aşığım' diyenlere inanmam... Gözlerdeki parlıltı, sözlerdeki cazibe azalınca ne anlamı kalır aşkın? Zaman geçiyor evet, sözler de gözler de anlamını yitiriyor.

Ruh bedenden yaşlı, bu hesaplar kime soruluyor? Bundan beş ya da altı sene önce kimdiniz, neydiniz, nerelerde kimlerin ellerini tutmaktaydınız, hatırlıyor musunuz?

Belki de birçoğunuz unuttunuz ilk aşkınızın ismini. Geriye bir tek ufacak bir iz kalıyor, yüreğinize dokunun anlarsınız...

Orada bir yerlerde adı bile unutulmuş cismi bile hatırlanmayan birileri hâlâ yaşıyor...

Gerçek olan, değişmeyen tek şey bu mu? Dostlarınızı nerelerde kaybettiniz? Çocukluk arkadaşınız hâlâ yanı başınızda mı?

Yoksa o da mı değişip çelmeyi takiverdi? Yeni dostlar, yeni arayışlar, yeni bir kimlik ve birden ayrılık.

Dostun acısı da ayrılığı da fenadır. Sanmayın ki aşktan daha az yakar canı...

Aslında aşktan daha çok yakar dostun kazığı, kazığından doğma ayrılığı...

Çünkü sevgiliden daha çok bilir sizi, sevgiliden daha çok acır gözyaşlarınıza. Ardınıza dönüp bakın eğer hâlâ oralarda bir yerlerde görüyorsanız dostunuzu, yaşanmaya değer birtakım duygularınızı yitirmedüğünüzün göstergesidir.

Büyümek zamanıdır şimdi, her an büyür insan. Büyükken bile büyür, ölene kadar. Gelişim süreci tamamlanmış, yaşı yolun yarısını yaralamış, dünyanın birçok yollarında yalınayak dolanmış biri bile büyür. Büyümek zamanıdır şimdi...

Her an gerçekler çıkar karşımıza, her an doğruları yakalamak için fırsat verir hayat bize.

Çocukken ne kadar güzeldi, bir oyundu hayat öyle değil mi? Çocuksu aşklar, hiç bitmeyen sırdaşlıklar, saatlerce koşup oynamalar...

Sonra birden baktınız ki büyümüşsünüz, oyun bitti sanırsınız perde kapandı. Ama büyürken başlar esas oyun, odur oyunun aslı...

Çelme takanlar, seviyorum deyip sevmeyenler, aşkla bağlanıp elinizi tuttuktan sonra başka bir göze, başka bir yüze aldananlar...

Neler neler var bu hayatta, neler... Kaybetmekte var, kazanmakta. Önemli olan kaybettikten sonra kazanmak mı, yoksa sürekli kazanıp sonrasında kaybetmek mi?

Sizin rolünüz nedir bu hayatta? Öksürüğünden bile korkan bir insanın hayattaki rolü ne olabilir sizce?

Adımlarınızın sayıldığı, şaşkın gözlerin neler yapacağınıza dair sizleri seyre dalışıyla ne kadarlık ömrünüz vardır sizce?

Büyümek zamanıdır, dün hissettikleriniz bugün size çok yabancı. Dün gülüp eğlendikleriniz bugün el olmuş, isimleri bile yabancı...

O yüzden böyle bir dünyada kalıcı olmak için savaşamazsınız. Her şey faniyken, siz faniyken; durup da anlık duygularınızla yüreğinizi hoplatıp sonradan bozguna uğratamazsınız!

Akıl vermek ne haddime, gerçeklerin görülebilmesi dileğiyle...

Dilara AKSOY

DOSTLUK

Odasını bir ışık kaplamıştı, Mahmur gözlerini açarken parıldayan ışığın güneşin ta kendisi olduğu kanaatine vardı, yatağından doğrulup gülümsedi...

'Hayat sevince güzel' nağmelerini tutturup, içinden geldiği gibi haykırmak isteğindeydi. Elini yüzünü yıkadı, kahvaltısını yapmadan önce bir bardak su içti ve kahvaltı masasına gider gitmez ailesine gülümseyerek 'Günaydın' diye adeta derin bir çılgık attı. Deli doluydu, o hep böyle yapardı, oyun oynamayı da severdi, akıllıydı, en nihayetinde deli dolu çağlarındaydı...

Babası ışık saçan kızına bakarak;

___ Günaydın Yaseminim, dedi.

Annesinin 'günaydın' demesine fırsat bile vermeden sarılıp öptü ve 'günaydın tonton anneciğim' dedi.

Hayat bir rüyaydı sanki deli dolu eserdi rüzgârlar... Ama o her şeye rağmen yaşama sevincinden bir nebze olsun bir şey kaybetmezdi.

Yıldız Hanım,

___ Kahvaltını çabuk yap da Füsun Teyzenlere gideceğiz, dedi.

Yasemin suratını buruşturarak;

___ Anne gelmesem olmaz mı? Denizle buluşacağız, biliyorsun kaç zamandır görüşemiyoruz.

Yıldız hanım gülümsedi ve

___ Kızım kaç zamandır diyorsun ama hatırlatırım daha iki gün önce beraberiniz nasıl bir sevgi bu anlayamadım. Tamam, deniz senin çocukluğundan beri arkadaşın, her şeyinizi paylaşırsınız ama araya da biraz mesafe koymanız lazım. Biz de genç olduk, biz de en deli dolu zamanlarımızı arkadaşlarımızın, dostlarımızın yanında geçirdik ama ailemiz yapmamız gerekenleri hatırlatınca da boyun eğip sesimizi çıkarmadık, dedi.

Kahvaltı masasında derin bir sessizlik oluştuktan sonra, ailenin almış olduğu karara uyulmaya çalışılarak, Yasemin en yakın arkadaşıyla görüşme planlarını iptal edip Füsun Hanımlara gitti...

Arkadaş denemezdi onlara, o kadar yakındılar ki her şeyi beraber yaşar, her acı tatlı deneyim de birbirlerine daha çok kenetlenirlerdi, Yasemin de bilirdi ki hiçbir kuvvet, hiçbir zaman arkadaşlıklarını bozmaya yetemezdi...

Lâkin bir gün düşünülenin aksine bir olay gelişti, o olay, adeta sonun başlangıcı olmuştu. Lise çağına gelmiş, bir adım daha yol kat etmişlerdi. Yasemin sanmıştı ki, yeni bir yol da en yakın arkadaşı elinden tutacak...

Bazen umulanlar gerçeklerin dışında gelişebiliyordu, Deniz değişmişti...

Yeni ortamlar, yeni arkadaşlıklar, yeni dostluklara doğru yelken açıyordu. Arkadaş ortamını değiştirmiş, Yasemin'i arada bir arar olmuş, adeta her şeye boş vermişti...

Bir gün Yaseminle Deniz yüzleştiler...

___ Deniz, bana karşı değiştiğinin farkındasın öyle değil mi? Diye sordu Yasemin.

___ Saçmalama Kanka. Sadece ortama uyum sağlamak benimkisi yoksa seni hiç unutmuyum?

___ Unutmazsın öyle değil mi?

___ Yasemin, biz çocuk değiliz artık! Çocuksu kıskançlıklarla sevgilinmişim gibi davranamazsın bana. Yakın arkadaş olabiliriz ama pek tabii ki başka arkadaşlarımız da olacaktır. Her olaya farklı farklı anlamlar yüklemeye.

Yasemin Deniz'in tavırlarına bir hayli içerlemişti. En yakın arkadaşı, her anını, bütün zamanlarını bir arada geçirmiş olduğu can dostu ilk defa ona, onu kıracak sözler sarf ediyordu. Yasemin hassastı, belki de Denizle bu yüzden aralarına bir set çekilmişti...

Yasemin daha fazla konuşmayarak caddeye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı, karşıdan gelen arabanın farkında bile değildi...

Sonun başlangıcında nasır tutmuş bir yüreğe sahipti artık... Günlerini, aylarını geçirdiği yoğun bakım ünitesinde sonsuzluğa uzanan birtakım rüyalar görüyordu, öyle bir dünya kurmuştu ki ailesi ve de dostuyla... O dünyanın yıkılması ihtimali bile onu deliye çevirmişti...

Deniz, arkadaşının durumundan dolayı kendisini suçlar olmuştu, 'can dostum' ne demek? Hastane odasında yüreğindeki kırılganlıkla baş etmeye çalışan, yaşam mücadelesi vermeye çalışan hassas bir yüreğin, sevgiyi

başkalarında bulup da gerçek duygularının körelmesine neden olan bir yüreğin arasındaki bağ mı?

Sonunda ne mi oldu bu kısa hikâyede? Yasemin kurtuldu, ailesi huzur buldu, Deniz kendisini suçlamaktan kurtuldu...

Ama bazı hassas kalplerin yaraları, hastane odasında yaşamla ölüm arasında gidip gelen bir insanın yaralarından çok daha çetindir...

Bir daha hiç kimselere güvenemedi Yasemin, insanlara gereğinden fazla değer vermemesi gerektiğini anladığı o dostlukla sınırdığı acı tecrübesinde kendisinden başka hiç kimselerin değerli olmadığını öğrendi...

'İnsanlara gereğinden fazla değer vermeyeceksin' sözünün nereden geldiğini anlayabiliyor musunuz şimdi? Şu kısacık öyküde kırılan bir kalbin, nasır tutmuş hassas bir yüreğin can dostuna hediye ettiği tek şey canı olabilirdi, o yüzden can dostum denilmişti...

Ama ortada bahanelerle yaşayan bir yürek de vardı ki gerçek dostluğun kıymetini bilememişti. Kaç yaşında olursanız olun, yüreğiniz çok sevdiğiniz insanlara karşı daha bir hassaslaşır, hassas olur...

Onları kaybetme korkusu her yere, her şeye götürebilir sizi, bunun adı ölüm bile olabilir... Zaten sevgisiz yaşayacağınız bir dünyadan ise, ölümün kollarında huzur bulmanız daha doğru değil midir?

'İnsanlara gereğinden fazla değer vermeyeceksin'... Kimse demez ki, 'insanlara sen gibi davranmamasını bileceksin' diye...

O yüzden sevmeler hep yitik, sevmeler ölüyor gün geçtikçe... Dostluğun öneminin vurgulanmaya çalışıldığı kısa hikâyemde, ömrünüzün dostlukla, barışla ve de sevgiyle geçebilmesi ümidiyle...

Dilara AKSOY

NIHAYETİNDE

"Üç-beş insan gördüm civarda. Gözlerinden yaş yerine kan akıtıyorlardı. "Neden böyle?" diye sormak istedim, denizler sualime yanıt verdiler, her yağmur bizi yaşatır, her gözyaşının sahibi de yalnızca kendi yüreğini kanatır. O yüzden ağlayan gözlerden gözyaşı yerine kan akıyordu.

Neden sevince umutlanır da hüzün çökünce yüreğine, bulutlanır insan?

Anlamak için direnmedim, anlamakta istemiyordum zaten.

"Üç-beş soluk benizli insan gördüm bu civarda. Kimileri meyil ettikleri duyguların eşliğinde yalnızlığa sarılmışlardı, onlar tek başına tek bir duyguyu yaşatmaktan korkanlardı.

Sonrasında tek bir insan gördüm yüreğimin civarlarında bir yerlerde. O bana baktı, ben ona. O beni sevdi, ben onu.

"Leyla ile Mecnunu gördüm herkes gibi, herkes kadar. Onlar birbirlerini delice sevmişler, su gibi, ekmek gibi, birbirlerine yâr gibi yâr demişler.

"Çıkmazları gördüm yeni sevda sokaklarında. Nereye çıksak çıkmazdı sevda denilen o sokaklar. Aşk vardı, ya da bir aşk vardı bir aşk yoktu, her şey vardı da sadakat yoktu.

"İki insan gördüm birbirine zıt kutuplarda, biri yalnızlık senfonisinin kurbanı olmuş, öteki lâl dilinin çözilemeyen bağlarını kurutmuş. Hiç açılmadılar tarih boyu birbirlerine, sükûnetle kazandıkları aşkın ateşini yakıp kül ettiler."

"Birini gördüm o boş sokakta, loş ışıkların kurbanı olmuş ezeli rakiplerinden darbe yemiş, vurulmuştu. "Yârsız olmaz yâr. Gel bana bir sen ver, benden de bir sen al, biz olalım dedim."

"Sen de kimsin?" demez mi! Açılmayan o yollar kafeslenmiş yüreğime bir kilit daha vurdu."

"Sevilmeden sevmek, sevmeden sevmek olmaz." Derdi bana içimde kopan fırtınaların yanlış limana sürüklendiği o saatlerde koca bir çınar.

Ben onu dinledim, yanlış yollarda yanlış birine sürüklendim.

"Bir dedikodu duydum iki metre ötemde konuşuluyordu kulak kabarttım da dinledim."

"Biz her şeyiz dedi birileri, biz her şeyiz kızım her şeyiz, biz her şeyken herkes bize bulaşamaz, bulaşsa bile façasını alır gerekirse yeri göğü inletiriz."

"Tamam, anne sen öyle diyorsan öyledir." Dedi kız.

"Duyduklarıma inanmak, inandıklarımı duymak, hiç duymadıklarımı duymuş gibi yapmak gibi bir şeydi. Ben bu hayatın aşk dolu gül bahçelerinde, servet dolu köpüklü sularında, gözyaşının kana dönüştüğü, yalanların demlendiği çay bahçelerinde birçok insanın gülüşmelerini gördüm.

Annem dedi ki; "Hayat bu." "Hayat buymuş."

"Tanıştığımıza hiç memnun olmadım hayat. Senden de şikâyetçiyim. Neden mi? Kimsenin kimseyi dinlemediği, gözyaşlarının bile kanlandığı, aşkların yitip gittiği, dedikoduların şerbetlendiği, yalancı yüzlerin nurlandığı bu düzen senin düzenin ve ben seninle tanıştığımıza hiç memnun olmadım, çocukken söylenen şarkıların büyüyünce yavan kokacağını söyleseydin büyümek için elimden geleni ardıma koymazdım."

Hadisenin nihayetinde ellerini açıp bana koşacaksan emellerimi karşılaman gerektiğinin de bilincine varman gerektiğini bileceksin.

Ne mi istiyorum? Temiz bir dünya bırakalım en azından bizden sonrakilere, temizlen de öyle gel.

Şu çamurunu sürekli üstüme bulaştırıp durmazsan sevinirim, ilk anlardan papaz olmaya başladık. En okkalısından bir tokatı hak ettin sen!

"Bir aile gördüm, ceplerinde yalnızca umutları vardı, para gibi saçtılar ortalığa. Hazin son bu ya, hiç kimse dönüp de ardına bile bakmadı, almak istemediler yabancılar umut kokan yarınları."

O zaman anladım ki güneşli bir dünya bıraksak da yarınlara, bizden sonraki nesillerin kucağına.

Umutlarının sağlamlığına inanmayan, onların yalnızca parayla sağlanabileceğine inanan kişiler ömürleri boyunca o güneşten nasiplerini alamayacaklar.

"Nasiple kısmeti gördüm bana komşu çıktılar." Gülmekte pek bir yaraştı yüzüme, martılar bile kıskandılar...

DÜNYA

Her insan kendi değerini biçermiş şu dünyada. Hani şu dünya var ya, adına ne diyorsunuz bilmiyorum.

Bazı zamanlarda cehaletin kol gezdiği, güçlünün zayıfı ezdiği, cehalete prim veren birçok insanın her şeyi bildiğini sanıp da, başka bir ayarda başka bir gözde olanları ezdiği...

Her neyse işte, insan en başta kendi hayatını, sonra ailesinin hayatını okumalıymış, sonrasında Okuma kitapları, ders notları, mecmualar, gazeteler eşlik etmeliymiş yaşamına.

Ve sonrasında hayatına aldığı insanlar, nesilden nesile atılan iftiralar, çelmeler, yamuklar, yanlışlar okunmalıymış ki adı ders olsun.

Her insan şikâyetini dile getirmeliymiş ki, kendisinden sonrakilere konuşma hakkı doğsun.

Bu arada hak nedir? Alınan mı, çalınan mı?

Hak alınır mı, çalınır mı?

Hak; Adalettir, özgürlüktür bir de yüce yaratımızın isimlerinden birisidir.

Ama esasında şu bilinmelidir ki; hakkı tanımayan, hak alamaz, çalamaz.

Ne özgür olabilir, ne satın alabilir, ne de yaşayabilir.

Herkes yanlış bilmeli bu dünyada. Sadece nefes almak için yaşamıyoruz ki biz!

Nefeslerimizi hak etmemiz lazım... Bakın yine hak dedim!

Adilce yaşanmıyor bu olanlar, kimse ses çıkarmıyor yaşananlara. Herkes tutturmuş, birçok insan her şeyi doğru biliyorum ayağında.

Ben bilmiyorum, ben bilmeyi bilmiyorum. Bilmek nedir?

Neyi tam olarak bilir ki insan? Bugüne kadar bildiklerimizi kimler öğretti bize?

Atalarımız, bizi kuytu köşelerden çıkarmaya çalışanlarımız mı?

Kimimiz sözlükten yararlandık, kimimiz ders kitaplarından, kimimiz öğretmenlerimizden, annelerimizden, babalarımızdan, arkadaşlarımızdan, kimimiz haberlerden, kimimiz teknolojiyle perçinledi de işi 'Google' yetiştirdi imdadımıza.

Peki, başkalarına bağımlı olmadan, bağlı kalmadan öğrenebildik mi? Neyi bildik?

Şu dünyanın tozunu yutmayı mı, bakın ben de buradayım demeyi, ya da susmayı mı?

Evet, doğru yanıt burada, bizler yalnızca tek başımıza susmayı öğrendik.

Hakkımızı hiçbir hukuka dayamadan kaygısızca bağışlamayı öğrendik.

Adalet sistemine dayanan bütün her şeyi çiğneyip yargısız infaz yapmayı öğrendik.

Bizler susmayı öğrendik.

O susuştur ki; bir türlü bir adım bile yol kat edemedik...

Bizler, yaşamsal faaliyetlerimizi durdurmamayı öğrendik.

Ne bir ileri, ne de bir geri yalnızca durmayı bildik.

Ben buradayım, sen buradasın, o burada, biz buradayız, aşk burada, sevgi, arkadaşlık, dostluk adalet burada. Ama hayır, bizler yalnızca fütursuzca boş boş bakabilmeyi öğrendik.

Seviyorum cümlesi yok, o çok ama çok ayıp. Yaşıyorum denemez, nefes alıyorsan bitmiştir, yaşıyorum demek bile çok ayıp.

Bilmiyorum diyemezsin, ayıp karşılır, alaya alınır, cehalet tahtında sana da bir yer ayrılır.

Bizler bu yüzden susmayı ve de direnmemeyi öğrendik, yanlış yapmaktan korktuğumuz, yalnızlığa mahkûm olmaktan korktuğumuz için susmayı bildik, susmayı öğrendik.

Ve Şimdi beni ikna edin, deyin ki yaşıyorum, deyin ki seviyorum, deyin ki rabbimden başka hiÇbir Şeyden korkmuyorum. Ama bana bir Şeyler deyin;

EleŐtirden çekinen yazarlar sudan çıkmış balık gibidirler. Onlar ki çıktıkları anda ölürler.

Beni eleŐtirin bana deyin ki, “Seni eleŐtiriyorum ki yaşıyorum, seni eleŐtiriyorum ki biliyorum, seni eleŐtiriyorum ki daha iyi olmanı istiyorum, seni eleŐtiriyorum ki ben de buradayım görüyorum, görebiliyorum.”

Unuttuk biz bunları, unuttuk. Birkaç insan çamura batmaktan korktuğu için karşısındaki insanları yaraladı diye, tüm insanları aynı kategoriye koyduk.

Unuttuk biz, sevmek nasıl olur? Nasıl severiz, aşk nedir, seviyorum nasıl denir? Düşüncelerimiz nasıl özgürce atır atır söylenir, biz bunları unuttuk.

Ve bugün bunları unutan yarın kendi benliğini unuttur. Haydi, bana yaŐadığınızınızı söyleyin, bana beni anlatın, bana kendinizi, bana yaşamı ve de ölümü anlatın.

Eğer ikisi de sizin için aynıysa bilmemeye, görmemeye, sevmemeye, susmaya devam edin.

Çünkü yaşamla ölümü aynı perdede görenler daima susmaya mahkûmdurlar...

Dilara AKSOY

ELLERİN, GÖZLERİN, KALBİN

Ellerinin kuytusuna hapsettim kendimi... Başka birinin elini tutarsam kahrolayım diye.
Gözlerinin buğusuna hapsettim kendimi, başka bir göze bakarsam yüreğime kilit vurayım diye.

Dünyadaki her şeyi unuttum yerine bir sen daha koymak zor olur diye...

Bu aşkın sessizliğine hapsettim kendimi, konuşursam bizi boğarım diye.

Sen anlarsın, aslında biliyorum. Hem de kendin gibi beni anlarsın.

Ama hayat yolu birleştirememiş bizi, kadere lanet edemem sensizliğin derin uçurumlarında
Ağlayan yüreğim ne yapsın?

Hani desen ki bana, “Neden ben?” diye.

Cevap veremem. Nedeniz yere sevmek değil midir aşk?

Konuşamam isteme bunu benden.

Yüreğinin şefkatine mahrum ettim kendimi. Başka biri tarafından sevilirsem kendimden utanayım diye.

Aşkın insafsızlığına kilit vurdum yalvarırsam verdiğim sözleri hatırlayayım diye.

Sen seni vurdun göz bebeğim... Sen seni vurdun, ben ağır yaralı...

Aşka direnmek adına benliğime söz geçiremezken yüreğim depremlerde bedenim zayıf.

Sen seni vurdun gönül çiçeğim, sen seni vurdun. Beni senden alabilmen için yaralarını iyileştirip,
Yüreğimin sorgusunda mutluluğa ulaşman gerek. Ellerini vermem başka bir ele, o eller ki ellerini tutarsa kahrolurum.
Biliyor musun?

Bana “Aşk.” Diyorlar. Bilmiyorlar ki “Aşk senin adın.” Yüreğim için “Sevdalı bir yürek.” Diyorlar.

Bilmiyorlar ki o yürek senin yanında atıyor, o sana sevdalı.

Sana hercai diyorlar, bilmiyorlar ki hercai bir kelebek’e tutulmak sonsuz bir aşkın kapılarını aralamak gibidir.

Belki o hercai kelebek geçtiği her yerde bir iz bırakma peşindedir. Ama bir ömür sevebilen bir yüreğe konmuşsa adı
aşk değil; “Aşkın asaletidir.”

Ben sende aşkın asaletini gördüm, sevmesen bile bir ömre bedel...

Ben sende yüreğimin hıçkırığını gördüm, anlamadığını söyleyen bile yalan...

Kirpik uçlarının ıslaklığında yağmurları getireceğim sana...

Gözlerin o yağmurların ıslaklığında can buluyorsa beni ara...

Ben her zamanki sensizliğin gölgesinde seni bekliyor olacağım.

Eğer ki dersen bana, “Mucizeler ikimizle var olur.”
Mucizeni yaşatıp, mucizen olmaya devam edeceğim.

Yok, eğer ki, bir başkasının gözlerinde masal olmaya alışmış savrulup gidiyorsan yolunu açacak,
Dön bile demeyeceğim. Dön demek, ikinci bir hatayı daha doğurup bir daha git demektir çünkü.

Sana dön dersem vur beni, yeni yetme sevdaların ömrü kısa olur.

Sana dön dersem vur beni, vur ki yaşamak için nedenin olsun.

Sen beni vurmazsan ben seni aşkımla öldüreceğim, aşkımla şiddetiyle yaşamak bir nimet ise senin için, sensizliğin
kirli yollarında dolaşmakta bir şereftir benim için!

DAL

- * Tutunacak bir dal arayanlar, dal kırıldığında tepetaklak olurlar.
- * Tek bir insanın kalleşliğiyle yıkılanlar, nefrete mâhkum olurlar.
- * Kendini bilmeyen insanlar, bir başkasını tanıma fırsatını kaçırlar.
- * Hayata bir renk, bir isim, bir cisim vermeyen insanlar 'Hayat' kelimesiyle sınırlı kalırlar.
- * Gerçekleri kabullenmekte zorlanan insanlar, geç olgunlaşırlar.
- * Acıyla başbaşa kalmaktan korkan insanlar, sahte gülücüklerle kul köle olurlar.
- * Düşüncelerini net bir şekilde açıklamayan insanlar, düşünce özgürlüğünden yoksun kalırlar.
- * Tutunulan dalın kırılması durumunda hayata küsenler, hayata karşı yem olurlar.
- * İstedikleri gibi sevmeye çalışan insanlar, farklı sevildiklerinde sevilmiyormuş havasıyla yaşayıp, sevildikleri insan tarafından sevilmenin hazzını duyamadan hayata gözlerini yumarlar.
- * Adından ve de soyadından başka bir gerçeğinin olmadığına inananlar, başka bir isimle çağrıldıklarında çağrılan kendileri değilmiş gibi, garip bir tutum içerisinde öylece bakakalırlar.
- * Hayatın sokaklarda olduğuna inananlar sokaktan; evde olduğuna inananlar evden; aşkta olduğuna inananlar aşktan; sevgiden olduğuna inananlar sevgiden; nefretten var olduğuna inananlar da nefretten ayrılmazlar.
- * Seçimlerin farklılığını gözetmeyen toplumlar yaralarını saracak bir merhem bile bulamazlar.
- * "Zaman geçiyor." deyip, geçen zamanla birlikte yerinde sayanlar yalnızca zamanın önsözünde ölümü bekleyen biçare kullar arasında yer alırlar.

Bu gece hayatıma bir renk veriyorum: MorBu gece hayatımın özlü sözünü açıklıyorum: Üç noktadan ibaret çelişki

dolu ilişkiler vasıtasıyla bana gülümsüyor.

Bugün hayata farklı bir isim takıyorum: Dal.

Bugün kendime de farklı bir anlam yüklemeye çalışıyorum: Depresif takılmakla meşgul, aslında

hayatın özünden de sözünden de çıkan şımarık küçük bir çocuk!

Evet, bugün böyleyim.

* Büyüme için çırpınanların küçülmekten başka bir işe yaramadıklarının bilincinde olan,

* Ukala insanların, 'U' denildiğinde bile yüzlerini buruşturan,

* Etiket düşkününü insanların kendi fiyatlarını biçemediklerine inanan biriyim.

Ben böyleyim, kabul ettim kendimi haykırıyorum cümle aleme!

Bugün özgür bir ruh giydim de geldim, hiçbir şeyden çekinmiyorum, küfür haricinde sövme hakkımı

kullanmak istiyorum.

* Zaten küfretmeyi de beceremem.

* Hayattan ne istersek bize onu verir, kaygıysa kaygı; aşksa aşk; paraysa para.

* Bugün ne istediğimi fazlasıyla biliyorum.

Hayatın rengini, hayattan istiyorum. Hayatın morluğuyla pembelerden uzak yaşarken, utancımın

da kıpkırmızı kesileyim de müthiş bir düello başlasın istiyorum.

* Anlaşılmamak için uğraşıyorum,

* Sevilmemek için seviyorum.

* Çok seversem, az sevilleceğim kanaatindeyim.

Hayata bir renk verin, o renk sizin renginiz olsun.

Bugüne kadar hayatı hep pembe hayal ettim, sevgilimle veyahut ileride eşimle el ele göz göze

kırlarda, bayırlarda pembeler içinde dolaşacakmışız da türküler söyleyecekmişız gibi.

*Sonra baktım ki ne sevgili var, ne de yâr. Yârin, gözlerinde sonsöz, yüreğinde de tertemiz bir aşk olursa aşk, odur işte.

*Bugün mor bir hayatım var, pembeler uzak mesafelerde.

*Çocukluğumu öldürdüm, gençliğimin zifiri karanlığında dilediğim kadar kördüğümüm.

*Birini ne kadar çok severseniz, o kadar az alırsınız karşılığını.

Çünkü insanlar sevildikleri kadar sevemezler, tartının kefesine koyun yüreğinizi de bir tartın bakalım.

*Dalıma tutunma şeklim farklı; ben sevgiyim, o hancı. Ama o hancı, bildiğiniz aşk ateşiyle yandığım hancı da değil, adı hayat ama hancı.

*Bir gün ona karışacağım.

*Hayatın sokaklarda olduğuna inananlar, sokaktaki köpeğin bile farkına varamıyorlar bazen bunu biliyor muydunuz?

*Adı sokak sadece, oksijen al ver bitti, tamam.

*Gördüklerimle gördükleriniz bir değil, ikinci bir ihtimal olsaydı görebilirdim sizi, siz de beni.

*Saçmalamanın da pahalıya kaçtığı dönemler vardır, saçmalamak için içinizden ne geliyorsa haykırırsınız, duyurup da bakın saçmalıyorum diyebilmek için, şu anım gibi.

*Yüreğime bir mermi isabet etmiş de zor bela nefes alıyor gibiyim ama bu morluk beni kendime getirecek, bir şeyler zoruma gitti diye mor değilim canım yanlış anlamayın.

*Hayatın rengi beni rahata erdirecek.

*Gece vakti çok düşünenler, gündüz düşünebilecek bir şey bulamazlar. Mayın tarlasında gibi

beynim.

*Düşündüm de düşünebildiklerimi düşünebilir misiniz?

*Dalım kırılrsa da tutunmayı bilmediğimdendir, aldırmayın gitsin.

*Bugün susma hakkımı kullanmıyorum, susacak biri varsa o da hayatın kendisidir.

*Rengi, ismi, cismi değiştiği için.

*Hor görmeyin hiç kimseyi, hor görülmemek için.

*Ona da selam söyleyin, sevginin kardeşi aşka, ikimiz de birbirimize adapte olmaktan vazgeçmiş

gibiyiz, ne o bana geliyor ne de ben ona gidiyorum.

*Sevgi kutsal bir hazine sanki.

*Hayat kurallar bütünüdür, belki de 1000 sayfalık liste çıkar.

*Siz kafa yormayın, ben yordum beynim kazan gibi.

*Siz hayatın akışına bırakın kendinizi, bazılarında var olmak, bazılarında hiç olmamış gibi olmak,

bazılarında da varken birden bire yok olur gibi.

*Sakın anlamayın beni, utanırım.

*Sözlerim belli belirsiz bir kurşun gibi, hedef neresi belli bile değil!

*Sitem değil bunlar, hayatın morluğuna sahip çıkmak tek isteğim.

*Son kuralımı da ekliyorum: Kelebeğin ömrünün kısa olduğuna inananlar, yaşaması için fırsat vermeyenlerdir.

*Aslında kelebek aşka gelmiş, yaşama isteğiyle çırpınmayı bilmektir.

*Kelebeğe de kafa yormayın gitsin, ben kafamı yordum beynim kazan gibi.

Dilara AKSOY

KADIN&ERKEK

Bir erkek bir aşka “Olacak...” gözüyle bakarsa, o aşk başından bitmiş demektir. Çünkü erkeklerle kadınlar arasındaki fark budur; kadınlar her yeni günde daha çok keşfedilmek isterler. Kesin gözüyle bakılan bir şeyin keşfedilmesi mümkün değildir, onu zaten çözmüş, sadece zamanını bekliyoruzdur.

Eğer kadınsanız; kesin gözle bakan birinden uzak durun. Erkekler denemeyi severler ama bilin ki denemeyi seven erkekler gerçekten severler. Bir erkek kapınıza birden bire geliyor ve her şeyi oldu bitti'ye getiriyorsa o aşktan hayır yok demektir. Ama bir erkek kapınıza geliyor ve de kapıdan geri dönüyorsa fırsatların ucunda oralarda bir yerlerde aslında size yakinken bile hasret demektir.

Erkek kadınların mantıkları ters çalışır, duyguları daha bir ters. Bir erkek, bir kadını çözmeye çalışıyorsa bu onun gerçekten ilgilendiğini gösterir, “Olur mu olmaz mı?” diye kafa yoruyorsa gerçekten bir şeyler hissettiğini gösterir. Bir kadın, birdenbire seviyorsa aşka susamış, bir erkek birden bire âşık oluyorsa gerçekten yanılmış demektir.

Erkek kadını kıskanırsa güvensizlik; kadın erkeği kıskanırsa çekememezlik olur. Kıskançlığın olmadığı bir ilişkiye dönüp de “Aşk” demek, sevginin derinleşmemiş boyutunu gösterir.

Seven erkek, kıskandığını belli ettirmek istemez ama kendini baskılarıyla mutlaka ele verir. Kıskanan bir kadın, kıskandığını belli eder fakat; tepki alıyorsa geri çekilir, bahaneler üretir.

Ama esasında gerçekten sevilip- sevmediğimiz bir ilişkide kıskançlık bile sahtedir.

Erkek gerçekten severse, engelleri görmezden gelir. Kadın gerçekten severse, o sevgiliye ömrünü verir.

Birbirlerini anlayamayan kadınla erkeğin tek problemi; hislerini gerçekten ifade edememelerindedir.

Ama her zaman bir taraf daha özverili davranır, o taraf da ilişkiyi sırtlayandır. Bir kadın duygularını açıklıyorsa, vazgeçme lüksü olmaz. Vazgeçerse erkek; kadının hiç sevmemiş olduğunu düşünür, gururu incinir bir daha ardına bile bakmaz.

Ama düşünmez; bir kadın sevdiğini söylediği halde her türlü fedakârlığı yapabiliyorsa ve vazgeçiyorsa bunun adı ne olabilir diye...

Kadın yorulmuştur... Tek başına ilişkiyi sırtlamış olmanın verdiği acıyla uçmak istiyordur ama esasında çok sevmiştir, sadece sevdiği kadar sevmeyi beklemiş hayal kırıklığına uğrayınca da geri çekilmiştir.

Bir erkek duygularını açıklıyorsa; sevdiği kadından mutlaka bir şeyler beklemiştir, hayır cevabını alıyorsa içine kapanmış ve de bundan sonra duygularını ifade etmeyeceğine dair kendince bir söz vermiştir. Duyguların açıklanmasında kadın- erkek ayrımı varsa; bu toplumun eksik yanını gösterir.

Seviyorsan cinsiyete bakmazsın, gerçekten seviyorsan; bekleme salonuna alır gibi sevgiliyi askıya almazsın. Gerçekten seviyorsan evet, belki olur mu olmaz mı der bir adım geride durur seyre dalarsın ama gerçekten seviyorsan seyre daldığın yerde sevgiliyi kaybettiğinde bakakalırsın adım atmadığın için...

Kadınla erkek arasındaki tek fark; kadının kadın; erkeğin de erkek olduğunu bilmesinden geçer.

Kadın gibi kadın; erkek gibi erkek; mutlaka aşkın şerefine içer...

Dilara AKSOY

KOKUNU ALINCA...

Kokumu alır almaz haber et. Seni sürüp geleceğim çünkü sen demek ben demek; ben demek sen demek olsun diye, seni sürüp geleceğim yüreğime.

Kokunu alırsan haber et. Tezek kokusunu sürüp geleceğim. Ne dedim sen demek; ben demek; ben demek sen demek... İğrençliğini bir başkasında gör diye.

Yüreğinin kirliliğini keşfet de temiz sev diye...

Rezilliğini sürüp geleceğim. Utanmayacağım çünkü utanması gereken sensin.

Ben sadece görevimi yerine getireceğim. Sen demek ben demek; ben demek sen demek görevi...

Söz ver, kusmak yok. Yoksa ben de gözlerimden kusarım, gülmekten çatlarım.

Beş para etmezliğine çelmemi de takarım, yarı yolda bırakırım.

Söz ver, kusmak yok kirini. Aklı paklı olamam sen olursam ama senden çıkıp kendime döndüğümde yolumu bulurum, yıkarım bir güzel yüreğimi. Yine mis gibi kokarım.

Şu an görevim kendini bende görmeni sağlama görevi...

Sen demek; ben demek, ben demek; sen demek...

Anlaştık mı? Sakın kusma şerefsizliğini, o kadar kire tahammül edemem.

Bir dakika sevgili, geliyorum. Üstüme seni alıp döneceğim.

Sen demek; sen demek... Ben demek; sen demek...

Feda edilecek bir yanı yoktu bu aşkın, bir kâbustu bu...

Sen demek; sen demek, ben demek senin için yine sen demek...

Telifisi bile yok bu aşkın. Kirliliğinle kal, aşkı giyip gidiyorum ben...

Dilara AKSOY

DEVİR DEĞİŞTİ

Devir değişmiş sahiden... Erkekler ile Kadınlar rol değiştirdiler... “Kaçan kovalanır...” hesabıyla hareket eden kadınların sayısı, “Kaçan Kovalanır ise bak ben de kaçıyorum...” diyen erkeklerin sayısından daha az...

Artık erkekler kaçıyorlar, bayanlar kovalıyorlar aşk bile yakalamaca kovalamaca oyununa dönmüş durumda... Hiç kimse gerçekten sevmiyor, sadece sahiplenilmek- sahiplenmek ihtiyacındalar...

Sobelenip, sobeleyince her şey bitiyor... Artık hiçbir duruma şaşırıyor insan, nasıl olsa devir değişmiş diye bakıyorsunuz...

Yarın öbür gün, “Evlenmeden olmaz, başlık parasını getir beni al...” sözlerini erkekler kullanmaya başlayacaklar.

Bunları okuyan baylar, bana kızabilir, şiddetle karşı çıkabilirler doğruluğunu savunduklarımdan vazgeçeceksem niçin yazıyorum ki, neden yazırım?

Artık erkekler sahiplenmek değil; sahiplenilmek istiyorlar... Evliliğe sıcak bakmıyorlar, korkuyla yaklaşıyorlar, mücadele eden erkek sayısı çok az...

Bayanlar kendilerinden, yaşantılarından feragat eder oldular, bayanlar mücadele eder oldular...

Artık erkek; kadın mücadele ediyorsa onun için, “Beni seviyor...” diyor.

Kadın mücadeleden yenik düşmezse kazandığı erkek için “Kazandım, o da beni seviyor...” hesabıyla zafer bayrağını kaldırıyor.

Sevdiği kızın elinden tutup, ömrünün sonuna kadar seveceğini söyleyen erkek sayısı azaldı...

Bayanlar bir şeyler için söz verir oldular, bayanlar ne istediklerini gerçek anlamda bilir oldular, erkekler bugünün yarını da var hesabıyla hareket ediyor...

Artık erkekler “Kariyeri olsun, bir işi olsun, benim elime bakmasın...” düşüncesiyle hareket ediyor...

Devir değişti sahiden... Artık erkekler geçmişteki aşklarını unutmak için yeni bir ilişkiye başlıyorlar, bayanlar ise sevilme ihtiyacı duyduğundan...

Yalnızlık ile sevilme ihtiyacı bir arada barınabilir mi hiç? Hiçbir koşul, hiçbir şart olmadan birbirlerine giden, birbirlerini seven insan sayısı da az...

Artık bayanlar erkek gibi; erkekler de bayan gibi davranmaya başladılar. ‘Piercing’ takıp, pantolon giyen, elinde sigarası erkek gibi davranan bir sürü genç kızımız var.

Çünkü korunma ihtiyacı hissediyorlar, kendilerini koruma telaşında başka çarelerinin olmadığını düşünüyorlar belki de...

Artık erkekler kaçıyorlar, ne istediklerini bilmiyorlar, bilseler de söylemiyorlar, mücadele etmeyip karşı tarafın el uzatmasını bekliyorlar belki de reddedilme korkusuyla...

Genç kız çocuk severse, bunun hayalini kurarsa “Evlenme meraklısı” diyor. Erkek çocuk ister, severse “Bundan iyi baba olur...” diyor.

Dostluklar eşit değil, aşklar eşit değil, sevgiler eşit değil... Barış ile Savaş bile eşit değil, herkes bölündü ikiye...

Korkuyorum, yarın ne olacak diye merak eder olduk artık... O yüzden genç yaşıma rağmen eski 45likleri dinliyorum, eski Türk filmlerini bıkmadan izliyorum, o yüzden eski aşklara, dostluklara imreniyorum...

Çünkü bizde bunlar kalmadı artık, bunu açık yüreklilikle söyleyen insan sayısının bile az olduğunu biliyorum... Ağırndan satma modeli bayanlar için eskidi, onların yerlerini beylerimiz aldı...

Kız her türlü ağırndan satma yöntemine rağmen ona gidiyorsa, seviyordur...

Kadının, vazgeçme lüksü yoktur erkeğin düşüncesinde; kadın vazgeçmişse gardını alır erkek, gururlanır, kibirlenir.

Kendisine dönüp bakmaz ki... Neden vazgeçti sevmediğinden mi, yorulduğundan mı?

Erkek düşmanı değilim, her konuda bayanları da haklı görmem...

Sadece geçmişteki duyguların yitip gittiğine üzülüyorum, onlar bir daha geri gelmeyecekler...

Sevdiği için ölen insan yerine; sevdiğiyle ölen insan makbuldür...

Berber gidebilmeliler ölüme, o yüzden Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı ve daha niceleri bu kadar çok sevilir, bu kadar çok anılır oldular çünkü bizler hiçbir zaman o şekilde sevdalanamayacağız...

Bizim aşklarımız yakalamaca, kovalamaca, ebelemece, sobelemece ile sınırlı kalacak...

Kim daha önce yorulursa o pes edecek, hepsi bu...

Dostluklarımız da kim ihanet ederse onun elinden son bulacak, kimse kimseyi dinlemeyecek ki dinlemiyor da zaten...

Eski bir tanıdığım; insanlar işlerine geleni duyar, işlerine geleni görür, işlerine geleni anlarlar demişti... O zaman anlamamıştım ne demek istediğini, şimdi çok iyi anlıyorum.

Sizde işinize geleni alın buradan, ya da hiçbirini almayıp eleştiri yağmuruna tutun...

Ya da susun...

Seçim sizin...

HANCI

Aşkın rengi mi olmalıydın sen? Hayatıma katılan onca anlamsızlığın eşliğinde aşk mı olmalıydın?
Sen mi olmalıydın, biz olamazken yalnızca sen mi olmalıydın?
Dokunmak istemiyorum yüreğinin kuytusuna, acıtmak istemiyorum ki.
Söylemek istemiyorum daha fazla içimden geleni, geçeni.
Acıtmanı istemiyorum bende tomurcuklanan seni...

Aşk mı olmalıydın, sen aşk mı olmalıydın? Sonunu düşünmeden yüreğimi sana teslim ederek ele avuca sığmaz aşk ateşinin büyüünde ben artık sen mi olmalıydım?

Sorular gelip de yerleştiler beynimin içine, sorular seni bana getirdiler işte.
Aşkın büyüü yordu beni, sen üstüne alınma.
Sevmezsen sevme ama canını yoluna sereni yeter ki hatırla.

Aşkın gerçeği mi olmalıydın sen? Aşk yalnızca sende mi gerçek olmalıydı?
Korkuyorum, aşksızlıkta anlam yaratmaya çalışıp düğümleri kördüğüm yapacağım diye.
Bir yerlerde bir şeyler kanadı zamanında, yeni bir yaranın faturası kabarık gelir...

Aldanma, aldatma korkuyorum. Ellerin uzak bir limanın yasak kenti gibi...
O kent bana yasak, ellerin o uzak limanın ara mesafesinde şimdi.
Aldatmam, aldanmam korkuyorum. Aşk seninle mi gerçek olmalıydı?
Aşk neydi ki? Düğümünü çözemezken kördüğüm olmakta mı vardı?
Ben beni yordum, düğümler oldu kördüğüm. Ben beni üzdüm, çocuksu sevgilerin ardında yalnızlık tek sırdaşım oldu, nitekim çözüldüm.

Aldanma, aldatma sakın korkuyorum. Ellerin hangi mevsimin ateşinde yanıyor bilmiyorum ama ellerim buz tutmuş, tutarsam yanmaktan korkuyorum.

İlkbaharın müjdesi misin sen? Ama ben kışta kaldım. Sonbaharın hüznü müsün sen? Ben de zaten hep ayrılıklarda kaldım. Aldatmam, aldanmam korkuyorum.

Aşkın çaresizliği miydin sen? Ben de her zaman bir çare aradım durdum, yine mi çaresizlik ve de ben?
Hissedemiyorum, bağlanamıyorum, bağışlayamıyorum geçmişimi, geçememişliğimi.

Aşkın hangi sıfatıydın sen? Özür diliyorum... Gerçekler bir şehrin ürkekliği kadar uzak şimdi.
O şehir ki bana hem yakın hem uzak, gerçekler kadar tuzak.

Hani o şehir var ya, ikimizi birden içine almış, ikimizi birden esir almış.

O şehrin büyüünde adımları unuttur musun sen? Bu şehrin büyüü ikimizi yakar mı, öldürür mü sahiden?

Bu şehir değil benden korkan; benim artık ürkek senaryoları bir bir sıralayan.

Aşkın anlamsızlığında esir mi kaldın sen? Hancıydın öyle değil mi?

Yeniden mi geldin yerleştin aniden? Hancı; ikimizi birden yakar bu sancı demiştim.

Ellerim buz tutuyor, sen hangi mevsimdesin sormaya cesaret edemiyorum ama yanmaktan, yakmaktan korkuyorum.

Aldanamazsın, aldatamazsın git, uzaklaş buralardan hancı. Yürekten seveceğin biri olmalı, başını göğsüne yaslayıp ağlayacağı bir sırdaş gibi.

Oysaki ben yıllar yılı yalnızlıkla dost oldum, onu bırakırsam o beni bırakır mı dersin?

Hancısın sen, yüreğimde inceden inceye bir sızı. Gerçek değil; bu bir masal.

Aşkın hangi arasında birbirimize uzak kaldık? Buz tutan ellerimin yüreğimi yakan hadisesiyle sen hangi arada kim de kaldın?

Ben de değilsin biliyorum, ama kimdesin onu bilmiyorum. Bu şehir buz tutuyor, yine de aynı mevsimi mi yaşıyoruz bilmiyorum...

Aşkın öznesinde kaldın sen, devrik bir cümlelerin başı belada bir hasretin öznesindesin şimdi.

Dokunmayalım yüreğimize, yaralanmak bizim işimiz değil.

Sevmek bu kadar kolay mı sahi?

Kolaysa külfeti nerede şimdi?

Sözler yorgun yüreğimin telafisi gibi, korkma sana bulaşmayacağım, bulaşamam. Sen de yüreğini yüreğine eş tutanlara git, benden sana hayır gelmez hancı.

Yüreğini öznesi kaybolmuş, rengi kaçmış aşklardan koparamamış birinden sana hayır gelmez.

Şimdi anlıyor musun neden git dediğimi? Ben hâlâ hasretlik türküsünün içindeyim, çıkamıyorum.

Yalnızlığı dost bildim, kurtulamıyorum. Kaçıp kurtar kendini benden, seni senden istemiyorum.

Aşkın diğer yakasındasın sen, bu taraflara uğrama çamur bulaşır sonra, üzülürüm.

Temizliğinle kal, bırak beni, ben zaten kördüğümüm. Evet, hancı, bilinmezliğe doğru yol alırken

Belki ilk belki de son ateşimde kavrulurken yaklaşırsam öleceğini söylüyorum.

Oysaki sen yaşamak istiyorsun, hissediyorum. Şimdi yaşa da varsın benden uzaklarda yaşa.

Kendimi senden geri çekiyorum, asfaltı düşmüş ayrılan yolların...

Yollar ayrı, çareler ayrı...

Bedenler, ruhlar ayrı...

Asfaltı düşmüş iki bedene sığmayan aşkın...

Var git yoluna hancı, asfalt kaderin cilvesinde yoktur sana payım.

Var git yoluna da kurtar kendini, yüzü düşmüş; bedeni yıkık dökük, yüreği kilitlenmiş yalnızlığın dostu benden.

Aşkın baharında kal da, sonbahara; acını yüreğine taşıyacak olana kanma sen...

Şimdi gözlerini kapa, yüreğindeki şarkıyı sana armağan edeceğim.

Hayalim uzaklara kayıp, kayan yıldızın kaderini paylaşacak, belki de bir kutup yıldızı olacak.

Uzaklardayım, sana uzak, kendime tuzak; sensizliğin iklimine kanmış, yalnızlardayım.

Aşkın zulmünde miydim ben?

Aşkın çöplüğünde ne işim vardı sen dururken?

Geç kaldın hancı, geç kaldık...

Harcanmış tünellerden geçtik birbirimizin farkına varamadan.

Çok geç kaldık, var da git yoluna hiçbir şeyin zulmüne uğramadan.

Canım acır; düğümler kördüğümüleri kovalar, yüreğim talan olur boş ver.

Yaşamam için sana ben değil; yalnızca sen lazım.

Yalnızlığın dostu bana da, her şeyi yutup susmak düşer.

Hiç başlamamış hikâyenin sonsözü; yani sen, şimdi son kez dinle...

Kıymetini bilenlerle kal, ben kendimi bile bilemezken bedenimin yorgunluğunu, yüreğimin suskunluğunu sana ilave edemem.

Her şeyin bir eki olur belki; gözyaşlarının ilave edilecek bir yanı, okunan romanlara eşlik eden aşkın tek bir anı, her şeyin bir ikincisi olur belki ama bu bizim payımıza düşen ilk ve de son haktı.

Kıymetini bilecek insanlarla kal, ben kalakaldım zaten yalnızlığın insafsızlığında.

Rengi düşmez bize baharın; baharın rengi aşıktır.

Rengi düşmez bize yalanın; onun rengi her zaman siyahtır.

Rengi düşmez bize aşkın; onun rengi her zaman sevebilecek cesareti olanlarındır.

Rengini ver de bahara; aşkını ver de cana; var git yoluna hancı.

Beni yaktı bile bu sancı!

Dilara AKSOY

GÜL ÖMRÜM

Yağmur yağmıyor uzun zamandır bizim buralarda... Yürek, isyan ediyor bir şeylere ama zaman telafisidir, ilacıdır, herkes bunu bilerek yaşıyor bizim buralarda...

Sizin oralarda nasıl hava? Sormaya çekiniyorum ama daha fazla dayanamayacak soracağım, aşk var mı, aşkın var mı, yüreğini ılık eden bir sevdiğin var mı sizin oralarda?

Ben derbederim ama elim kolum bağlı... Tercihimi de yaptım zaten, acıtamam yeniden yüreğini, yasa boğmaktan ise susmak daha tatlı...

Hani ömrümdün sen, “Merhaba” demiştim sana hiç korkmadan, cesurdum... Mazide kaldı ya o günler, şimdi ne söylesem bilmem ki sana...

İsyanım, beni ertelemendendi aslında... İstedim ki, sen de “Merhaba Ömrüm...” de bana...
Olmadı, kismet denilen şey de bu ya...

Kar yağacakmış birkaç güne kadar bizim buralarda... Buz tutarım belki, yüreğim buzlanır da sevemem bir daha. Zaten en masumu da sana uzanan “Merhaba” kelimesiydi ya...

Sizin oralarda nasıl, kar yağacak mıymış? Benden selam söyle ürküttüğüm o yüreğine.
Ona de ki; ben bağışladım onu, o da bağışlasın beni...

Bir de şunu söylersen mesut olurum, kendimi bilmezcesine, kendi gönül gözümle sevdim ama çok sevdim kendisini...
“Ömrüm...” dedim ya sana, ömürlük hikâyeler de çelme taktılar bilseydim susar yalnızca seni dinlerdim, şimdiki gibi...

Sevgilim, hiç gerçek olmadık biz... Ben anlayamadım ne seni ne de kendimi.

Payımıza gitmek düştü, sevebilseydin ömrünce sevebilseydin, sever miydin beni? Karmaşık sorularla gelmemeliyim yine sana... Gözlerimden yaşlar da boşalmayacak, çoktan sustuk konuşmak bize artık yasak...

Konuşamayız sevgilim, konuşursak öldürür birbirimizi, konuşursak boğarız, konuşursak yaralar, yaralanırız konuşmak artık bize yasak...

Sağ yanımın hüznünde senin yüzün var, “Gel...” diyemem sana...

Biliyor musun ömrüm? “Merhaba...” demek başkaydı sana... Başkaydın işte, anlamasan da...

Boş ver beni, yaralarım seni, zaten acıttım, kanattım yüreğini defalarca. Kismet denilen şey bu olmalı ömrüm, ne sen kaldın bana ne de ben sana...

Gözlerim yanıyor, gözyaşlarım hazırlık yapıyorlar... Sen hep gül ömrüm... Hayatından çekiliyorum ben, inanıyorum ki böylesi senin için daha iyi...

Konuşsam incitirim yine, konuşsam boğarım seni, yaralarım... Konuşmak bize yasak, gözlerine de bakamayacağım nasıl olsa... Seviyorum da diyemeyeceğim...

Sen başka sevdaların tomurcuklanmış hadiselerinde, ben başka sevdaların yanık türküsünde...

Bundan sonra böyle, ne sen bana kaldın ne de ben sana... Yürekten bir veda edemedim bile sana...

Konuşmak yasak, bize konuşmak yasak sevgilim...

Yasak bize konuşmak...

Dilara AKSOY

ÖLÜYORUM ÖMRÜM

Bu gece sana veda edeceğim sevdiğim... Bunu yapmak çok zor ama yapılmayacak şey değil, nasıl olsa ölüm de bir son...

Gözlerimden yaşlar delicesine boşalmak istiyorlar, nefes alamıyorum, yaşayamıyorum bu bile zor... Korkağım ben... Kendimi kaybettim, seni kaybettim, düne dair ne varsa kaybettim...

Canım acıyor ama artık bunu sana söyleyemem... Birilerini kandırıyorum, kendimi kandırıyorum, böyle de yaşanmaz biliyorum...

Sen bana her şeyden önemlisi sen'i öğrettin bunun için teşekkür ediyorum... Gerçekten sevmeyi öğrettin, gerçekten sevmek, sevmek için beklemek, sevmek için sevmek demek değilmiş...

Ben beceremedim ya sevmeyi, sevmeler de utansınlar şimdi...

Ölüyorum ama sen bakma bana... Dön bak dünyaya hâlâ umutla...

Ölüyorum ben ama sen aldırma bana... Yaşam çok güzel haydi yaşa...

Bu gece sana veda ediyorum sevgilim... Sevme- sevilme savaşıydı benimkisi... Artık susma vakti...

Yalnız şu cümleyi söylememe izin ver... "Seni dünyadaki her şeyden çok..."

Ya da yok, kalsın söyletme bunu şimdi bana... Yeniden yaralayıp, yaralanamam...

Boğazıma bir şeyler düğümliyor, Veda'nın düğümü bunlar...

Ölüyorum sevgilim ama sen aldırma bana... Yaşa ve unut geçmişi...

Ölüyorum ömrüm ama sen bakma bana... Yaşa da, mutlu yaşa da varsın benden uzaklarda yaşa...

Dilara AKSOY

ACILAR

Aşkın tarifi gibi, aşk acısının da tarifi zordur... Yıllar geçer, yollar geçer hafızalarımızda tatlı ya da buruk bir acı olarak kalırlar...

Aşk acısı; yaşarken ölmek gibi bir şey... Yürüdüğünüz yollar, bıraktığınız izler, gördüğünüz yüzler, gözler; herkes, her şey çok başka gelir size...

Sanki sizi görmüyorlar, görseler de sesinizi duymuyorlardır...

Âşık olmayı istemek çok doğal, o da bir ihtiyaç. Hava gibi, su gibi... Ama ihtiyacın doğru yerde, doğru zamanda karşılanması gücünüze güç katar, diğer türlü sizden çok şey alır.

İnsanlar neden âşık olmak isterler ve neden âşık olmak sevdiğimizi düşünmekten, onu görmeyi istemekten, sesini duymayı istemekten, her anımızı onunla geçirmeyi istemekten ibaret?

Yaşıyoruz ama nedenlerini düşünüyor muyuz? İhtiyaç meselesi, yaşanması gereken bir olgu ama belirtileri neden bunlar?

Bazıları diyorlar ki, "Ben âşık olunca adeta mideme kadar kelebeklerin uçuştüğünü hissediyorum sanki..." Bu aşkın ilk anı, birinci devresi...

Sonra o bazıları dediğimiz kişiler aradan bir müddet geçince, aşk ilerleyince o kelebeğin hızını yitirdiğini hissediyor, kalp ritminde bir yavaşlama, hatta bazı dönemlerde de kalbinde adeta bir yumru...

Eğer bu satırları okurken âşıksanız, aşkın hangi evresinde olduğunuza dikkat edin ve sonra elinizi kalbinize götürün. Eğer koca bir yumru gelip yerleşmişse bu acının ta kendisi demektir. Hâlâ kelebekleri hissediyorsanız içinizde, sizden mutlusu yok demektir...

Aşk acısı dünyayı azaltıp, küçültüp, eksiltip kendinizi de yok etme aşamasına getirmeniz demektir.

Karşınızda palyaço oynatsalar gülseniz bile, yüzünüzde buruk bir gülümseme adeta, "Canım acıyor..." demektir. Sevdiğinizi görememek üzer, başkasını seviyorsa üzer, nefesiniz kesilir, acıyla baş başa kalırsınız hiçbir şey sizi, siz yapamaz artık... Siz kendinizden çıkmış, ona doğru gidiyorsunuzdur...

Ama bilir misiniz acı çekmek insanı, insan yapar... Acı çekmek âşık olmaktan daha mükemmeldir...

Belki nefesinizin kesildiğini, duvarların üzerinize geldiğini, hiçbir şeyin size keyif vermediğini hissedersiniz ama o acı olgunlaştırır sizi...

"Geçer..." sözleriyle kendinizi avutmaya çalışırsınız ama bilirsiniz geçmeyeceğini... Aslında gerçekten bir zaman sonra geçer, zaman geçer, o acı da geçer...

"Geçer..." sözleri bahane, avuntu, bir yalan değildir aslında... O gerçeğin ta kendisidir ama size o an ağır gelir, kabul edemezsiniz, ertesi gün olur, "Hani geçmiyor ki..." deyip sitem etmeye başlarsınız...

Düşüp bir tarafınız kanadığında, yaralandığınızda merhem gerekir o yaranın kapanması için...

Derler ki, aşkın merhemi zamandır... Ama ben de derim ki, "Gideni unutmamanın süresi ona verdiğiniz değer kadardır..."

Zamanı siz belirlersiniz farkında olmadan... Karşınızdaki insana ne kadar çok, ne kadar az değer vermişseniz o kadar sürede geçer acınız...

Ama kabuk bağlar... Geçen her acının, her yaranın mutlaka izi kalır. Yüreğinize dokunun bir, anlarsınız...

Ben kendimi denemek için her zaman yüreğime dokunurum eğer dokunduğumda canım yanıyorsa o zaman acı çekiyorum demektir, o an yaşarım o acıyı yaşayabildiğim kadar...

Sonra tekrar dokunurum, bir zaman sonra... Eğer dokunduğum yerde yalnızca bir iz kaldığını hissediyorsam o yaranın kabuk tuttuğunu anlarım, gülümserim...

Çünkü olgunlaştığım anlamına gelir bu... Hayatta her acıyı yaşar insan, bundan kaçılmaz, kaçamazsınız. Acıdan kaçmaya çalıştıkça o yakalar sizi...

Aşk acısı, yalnızlığın acısı, ölüm acısı, başarısızlıklarınızın vermiş olduğu acılar, dost kızığınan doğma acılar, maddi sıkıntıların vermiş olduğu acılar...

Hangisi daha ağırdır dersiniz, hepsi aynıdır aslında... Çünkü hepsi de aynı yere, yüreğinizin kıyısına vurur... Sadece yaşınızın sizi büyüttüğü kadarıyla birini diğerinden daha büyük, daha acı, daha fena görürsünüz ama hepsi aynıdır... Sonra bir gün gelir, hepsi bir arada toplanır tekrar dokunursunuz yüreğinize artık ufacak bir yerde boşluk kalmıştır...

Oraya da inançlarınızı taşırsınız, ölmüş umutlarınızın yanında bir de inançlarınızı barındırırsınız ki, "Hayat yaşanmaya değer..." sözünü doğrulayabilmeniz için...

Yoksa ölürsünüz... Bir acı, sizi olgunlaştırıyorsa güçlenirsiniz ama bir acı sizi yaşamdan soğutuyorsa ve hiçbir inancınız da kalmamışsa, inanç ağacınızı sulamamış, onu boşlamışsanız o zaman ölürsünüz...

Acıyı acı yapan insan; insanı da insan yapan hayattır... Çocuklar da acı çekerler ama yetişkin insanlar çocukların yaşamış oldukları acıları hafife alırlar, gülerler...

Çünkü zamanında onlar da çocuk olmuşlardır ve onlar da aynı acıları, arkadaşlarıyla küskünlükleri, oyuncaklarını kaybetmenin acısını yaşamışlardır.

Etraflarındaki çocuklara gülmelerinin sebebi, o acıları yaşamış olmaları değildir aslında, zamanında onlara da gülüp geçen yetişkinlere rastlamış oldukları içindir gülmeleri...

Siz acı çekerken etrafınızda size gülen birileri oluyorsa, bir zaman sonra sizin acınızı yaşayan birine siz de gülersiniz... Ama bahanesi vardır bunun, "Ben de yaşadım, korkma geçer..." demektir bunun bahanesi ve de gülüp geçmektir...

"Ben yaşadım bana güldüler, o yaşıyor ben de ona gülmeliyim nasıl olsa yaşadığımız acılar bir... Bana da demişlerdi geçer diye, şimdi ben de ona söylemeliyim..." dersiniz...

Acılar geçer ama aslında gömülürler yüreğimize... Dedim ya, acı çekerken dokunun elinizle yüreğinize... Dokunmadan da hissedilir acılar ama o zaman onun ömrünüzün sonuna kadar içinizde iz bırakacağını düşünmeden yaşarsınız o acıyı...

Dokunduğunuzda düşmanınızın da dostunuzun da bir olduğunu anlarsınız... Acı çekmek adam gibi adam yapar insanı... Etrafınızda güçlü, yenilmez insanlar varsa bilin ki onlar bütün acıların karışımından doğma acılar çekmişlerdir...

Hangi acı daha hafif diye düşünmeyin, hepsi birdir insanın yüreğinde... Yalnız unutmayın, acılarınızın gömüldüğü yerin dışında, yüreğinizde ufacık bile olsa, boş bir yer bırakmaz, oraya inançlarınızı, yaşama sevincinizi sıdırmazsanız ölürsünüz...

Yeriniz de inançlarınızı taşıyamadığınız o boşluğun yeri olur... Acılarınızla gömülürsünüz, "Geçer..." diyeniniz bile olmaz...

Acılarımızı sevelim... Dokundum da yüreğime...

Dokundum işte... Bu da yüreğimle aramızda kalsın...

Dilara AKSOY

GİTTİN ÖMRÜM

[italik] Artık yıldızlardan daha uzaksın bana... Öldün ömrüm... Beni de öldürdün... Hayata dönerim merak etme, değmeyeceğini anladım nasıl olsa gördüm... Her şeyi oyundan ibaret sandığın o küçük beynine laf anlatamadım bir türlü... Sen beni sevmedin, sevmedin işte hiç sevmedin...
Artık iki cihan bir araya gelse olmam seninle, olamam... Çok isterim, her şeyden çok isterim ama olamam başkalarını alırım yüreğime, seni yüreğimde barındıramam...
Anlamadın ama sen benim ömrümdün... Yaşamı seninle başlatmıştım şimdi yine seninle durduruyorum... Yeniden başlattığımda bir ömrüm olmayacak, bir sen daha olmayacak biz diye bir şey olmayacak...
Hak etmiyormuşsun, görmek istediklerini görüyor, anlamak istediklerini anlıyormuşsun...
Şimdi beni son kez dinle: Hayat senden ibaret değil, yıllar öncesinde olduğu gibi akıp gidecek...
Senin için de öyle yüreğim bunu da biliyor, sindirecek... Artık ağlamıyorum, biliyor musun ağlamayı yasakladım kendime... Seni sevmeyi yasakladığım gibi...
Unuturum, kahrolmam elbet unuturum... Çok başka olmalıydı olmadı mahvoldum...
Artık yıldızlardan daha da yasaksın bana... Onlar kaydığında dilek dilerdim seninle ilgili hiçbir şey Dileyemiyorum... Yanılttın beni, çok yanılttın artık hiçbir şeye inanmıyorum...
Okusan bu satırları, okumazsın ki... Gözlerin yorulur, okumazsın biliyorum... Kendinden başka hiçbir şey değerli olamadı hayatında...
Oysaki benim hayatım, ömrüm sendin... İhtimaller bile bizi yaşatmayacak ömrüm...
Şimdi gidebilirsin, bir daha geri gelmemek üzere... Benden uzakta uzağımdasın...
Artık yüreğimden de uzak kalmalısın... Seni sevmiştim ömrüm... İnanmasan da sevmiştim...
Bir ağlamak geliyor ki içimden sorma, gözlerim buğulu... Ama ağlamayacağım çünkü hak etmediğini Artık biliyorum...
Gidiyorsun ömrüm, gidiyorsun... Bilmediğin çok şey vardı, o aşkı da beraberinde götürüyorsun...
Acılı bir yanım, bir yanım hep böyle kalacak... Bunu da bilmiyorsun... Bilmek istemediğin çok şey var Aslında... Söylemeye cesaretim yok...
Gittin ömrüm, gittin... Kahrettin beni, bilmiyorsun...

Dilara AKSOY [/italik]

MUCİZEM

[italik] Ellerim yalnızlık kokuyor sen bir anlık da olsa geldin ama gözlerimin içi bir başkası için gülüyor... Gözyaşlarım bir başkası için akıyor...
Mucizem; hoş geldin diyemem sana, yaralar kabuk bağladı başka bir yarayı daha kaldıramam... Seni unuttum biliyor musun? Bugün mucize olarak hayatıma bir anlık da olsa geldiğinde anladım bunu... İçten içe sevindim geldin diye ama sormam gerekenleri, söylemem gerekenleri yuttum...
Yüreğim yeni bir aşkın tortusuyla baş ediyor... Seni sevdiğim gibi sevemem belki ama yine de severim, seviyorum...
Sen gittin, şimdi gelmek niye? Yüreğim acılarla baş etti yıllar yılı şimdi selam vermek niye?
Sen benim umudumdun, yalnızca bir umut... Şimdi bir mucizeye kaldım, sana kaldım... Bunu söyletme bana unuttum seni açamam o konuları bir daha...
O aşkı lekeledim o günleri unuttum seni unuttum veda ettim...
Her şey çok başka olabilirdi biliyorsun değil mi? Biz çok başka olabilirdik...
Sen beklemeyi bilseydin ben cesaretimi toplayabilseydim, başka olabilirdik... Şu an hala devam ediyor olabilirdik...
“Deneme süreniz sona ermiştir...” Başka kapıya mucizem... Yüreğimde artık sana yer yok... O deneme süremizin bittiği gün de anladım ki sen beni hiç sevmedin...
Bitmedin o an içimde haftalarca, aylarca kaldın içimde ama sonunda gittin...
Başka çare yoktu... Mucizem; bırak beni... Ben sensizliğe zor da olsa alıştım.
Gel desen gelemem ki, sana gel diyemem ki... Mucizem; bırak beni...
Ne sen al yalnızlığın rüzgârında koynuna beni, ne de ben alayım aşkın düğümlemişliğinde yüreğimin en kuytusuna seni...
Bırak bizi kendi hâlimize ben bıraktım bile... Yol sana çoktan göründü...
Biliyor musun? Sevdiğim biri var... Ama onsuz da yaşayabileceğime kendimi alıştırdığım biri. Bu seferki son hazin olmayacak...
Mucizem; sana açık artık bütün yollar... Yeter ki bırak beni...

Dilara AKSOY [/italik]

DEĞİŞİM

Çocukken zekâmız ve de yeteneklerimizle değerlendiriliriz. Büyüdükçe bu durum farklılık gösterir, okuduğumuz okul, çevremizdeki insanlar, konuşma tarzımız, giyimimiz, gülüşümüzden ağlayışımıza kadar gözetlenmeye başlarız etrafımızdaki insanlar tarafından. Artık yetişkin bir bireyin kaldırabileceği, taşıyabileceği bir yük kadar etiket sahibi oluruz.

Yazdıklarımın doğruluğunu kanıtlayabilmek adına, birkaç örnek vereceğim. Çocukluğumda, komşularımız, akrabalarımız, çevremizdeki insanlar yeteneklerimden, zekâmdan dem vururlardı. Sonra “Okuyacak, çok iyi yerlere gelecek” durumu söz konusu oldu. İdam hükmünüzü çevrenizdekiler verirler, onların kararlarıyla yatıp kalkarsanız vay hâlinize. Ben büyüdükçe, zekâmı okuduğum okulla eş tutar oldular, yeteneklerimi ikinci plana atıp “Önce okuyup adam olmalı” dediler, tabiri caizse çevremizdekilerin nefesleriyle nefes alma yöntemi ergenlik çağının başlangıcında hüküm sürer.

Bizler, olmak istediğimiz yeri kafamızda çizer, o yere erişebilmek için hayaller kurar, kendimiz olmayı bir borç biliriz yaşamımız boyunca. Ama Elâlem ne der? durumu yerleşmiştir bir kere beynimize. Onların dedikleriyle yatıp kalkıp layık olma çabasıyla enerji harcarken biz olmayı unuturuz. Elâlem ne der çizgisinden sıyrılıp yalnızca kendi nefesini alabilen insanları dünyanın en cesur insanları addediyorum.

Aldığımız nefeslerin ücretini de keserler bu insanlar, demedi demeyin. Bir de büyüdükçe kıyaslama durumu başlar. Yıldızlarla bile kıyaslanabilirsiniz bazen, onların parıltısı ve de ihtişamı sizin ihtişamınızı yener. En zoru, iki insanın kıyaslanmasıdır.

Büyüdükçe, dünya küçülür. Size koskocaman gelen her şey sizden daha değersiz ve de küçük görünür. Şimdilerde yeteneklerimle, zekâmla değerlendirilmiyorum. Kaç kitap okuduğum, haber izleyip izlemediğim, gazete okuyup okumadığım; başbakanımızı bilip bilmediğim, yediğim yemeğin adının ne olduğu, yabancı terimlere Fransız kalıp kalmadığım, gezdiğim yerlere bakışımın köyden indim şehre bakışı mı veyahut kaçın kurası bakışı mı olup olmadığı... Birçok örnek verilebilir.

Çatal bıçağı tutuşunuzdan, klavyede yazı yazışınıza kadar, imzanıza kadar gözetim altına alınırsınız. Eğer çok iyiyseniz sinek gibi ezilmek için alt tabakada olanlar bir açığınızı yakalamaya çalışır ya da dürüst davranıp çok çalışır size fark atarlar. Siz büyüdükçe dünyanın düzeninin hayal ettiğinizden çok daha farklı olduğunu görürsünüz. Sizi görenler “Ay yavrum ne şeker şeysin sen öyle...” demezler, bir hanım teyzeniz varsa karşınızda “Nerede okuyorsun?” ilk sorusudur.

Tıp dersiniz, “Aferin yavruma...” “Okumuyorum” dersiniz, baştan aşağı süzüp “Hayırlısı” demeye başlarlar... Bunları bilmek için âlim olmaya gerek olmadığını da biliyorsunuz. Dünyanın tozunu yutmaya da gerek yok. Sadece etrafınıza bakın o zaman ne demek istediğimi çok daha iyi anlarsınız.

Günümüzün çocukları aşırı bilmiş... Her soruya bir cevapları mutlaka ki var. Biz de zamanında öyleydik. Çünkü çocuklar, verdikleri cevabın doğru olup olmadığına bakmadıkları için her soruya verecek cevapları olur, çekinmezler, rezil olma düşüncesini taşımazlar.

Ama o çocuklara birkaç sene sonrasında aynı soruları sorun, cevap vermekten bile kaçınırlar. Büyüdükçe soruların değil, cevapların hükmü geçiyor. Soranın değil, cevap verenin defteri dürülüyor.

Diyalog hâlinde olduğunuz insandan istisnasız aynı cevapları alıyorsanız bilin ki hayatının yoklanmasından hoşlanmadığı için her fırsatta aynı cevaplarla karşınıza çıkıyordur. “Anlatacak bir şey yok” demek, “Aslında var ama anlatmak istemiyorum” demek... Aldığınız her cevabı düz bir cevap olarak mı değerlendiriyorsunuz? Bazen verilen cevapların öyle derin anlamları vardır ki...

Geneli de zorunluluktandır. Çocukken, attığınız adımlar büyükleriniz için sadece bir eğlence düşüncesini taşıırken, büyüdükçe, attığınız adımlar büyükleriniz tarafından derin bir endişe yaratır. O adımların yanlış olup olmadığı düşüncesi beyinlerini değil; ruhlarını kemirir.

Büyümek adeta bir zanaat, yontmalısınız ve de işin ehli birileri olmalı yanınızda siz büyürken. Bu satırları okuduktan sonra beni zekâmla değil; yazdıklarımın size kattığı sıfatla değerlendireceksiniz. Kendinizden ne kadar çok şey bulmuşsanız o kadar övgüler yağdıracak, ne kadar az şey de bulmuşsanız “Güzel...” deyip geçiştireceksiniz. Bunları bilmek için âlim olmaya hiç gerek yok.

Roman niteliğindeki yazılarımın gına geldiğini içten içe hissediyor olup, noktanın nerede konulacağını da merak ederek okuyacaksınız. Çocukken yazdığım yazılardan birini, çocukluğumda sizlerle paylaşmış olsaydım “Aferin yavrum...” deyip başımı okşardınız. O zaman daha çok kıymete binerdi yazdıklarım, o yaşta bir çocuğun bu kadar kelimeyi bir araya nasıl getirebildiğine şaşardınız. Bizler büyüdükçe yaptığımız işler de büyür ama çocukluğumuzla kıyaslanırsak onlar esasında bize bir numara küçük gelir. Bana beni sormak aklınıza gelmedi mi hiç? Sadece yazdıklarımın mı bir bütünü, devamım yok mu? 5 yıl öncesi ve 5 yıl sonrası, milattan öncesi ve de sonrası gibi gelmiyor mu size? Yazdıklarım kadar olabilir miyim sizce?

Soru sormaya devam edin, cevap almanız bile sorun. Çocukluğunuzdaki gibi karşılanmaz sorularınız hatta belki ciddiye bile alınmaz ama siz yine de sorun. Merak edin, merak güzel şey. Tanıştığınız kişiler adınızdan önce giyiminize takılıp kalıyorsa, soyadınızdan önce okuduğunuz okulla ya da çalıştığınız işle ilgileniyorsa mümkünse tanışmamız sayın. Marka düşünün, etiketin fiyatıyla ölçüp biçin; asan, kesen, yoktan var, vardan yok eden kimselerden uzak durun. Onların faydası yok, o zaman çocuk kalmayı arzular yaralanırsınız.

Çocukken kurallar henüz dirilmemiştir, büyüyünce merdiven basamakları kadar kurallar yığılır önünüze. Maaşınızı soran hanım teyzeler var mı? Cevap verirken gülümsemeyi unutmayın. Zira siz gülümserken onlar çocuklarının aldıkları maaşla sizin aldığınız maaşı kafalarında kurcalamaktadırlar, gülümseyip daha fazlasının onlara ait olmasını temenni edin hesaplarını yapsınlar biletinizi de kestikten sonra yanlarından ayrılın.

Korkmayın, büyümek güzel. Siz de biliyorsunuz zaten, hayat çelme takıyor yara alıyoruz etiket sahibi birçok hayırsever tarafından dışlanıyoruz ama yine de güzel...

Ruhunuzu arındırma vakti gelmiştir, sinyal sesinden sonra yalnızlık senfonisine kulak verin iyi gelir. Ona bir masal anlatın çocukluğunuz olsun, kendinize bir isim bulun baş harfinde bile mutluluk olsun...

Dilara AKSOY

AMANSIZ

[italik] Gittin... Artık uzak bir şehrin limanında buz tutmaktayım, sana uzak; sensizliğin baş tacındayım...
Sen hiçbir zaman benim olmamıştın ki, ellere karıştın desem karıştığın eller beni yakar...
Gittin... Gözlerime sensizliğin perdesi indikten sonra senli sabahlara uyanmak artık çok zor...
Yüreğini bana ver, bende kalsın desem; alma ihtimalim bile yok...

Gittin... İşte o anda masalların bile büyüü kaçtı, her yer simsiyah... Bu aşka uzak, kül olmuşluğumun en beter sancısındayım... Gittiğin yeri biliyorum, seni döndürmek için çaba harcamayacağım artık bunu biliyorum... Bu aşkın faturası kesilmişken üstüne başka bir acı daha eklemeye gerek yok... Şunu bilmeni isterdim sadece...

'Seni hâlâ seviyorum...' Gittin... Birbirine uzak kalan iki aşk köprüsü gibiyiz... O köprüler birbirini hiçbir zaman göze alamayacak, birbirine yol olamayacak... Sevenler hiçbir zaman o iki köprünün mesafesine eş tutulamayacak...

Şunu ömrünün sonuna kadar bilmeni isterdim sadece... 'Seni Seviyorum...' Tak peşine benliğimi, sensiz nefes almaktan bile yoruluyorum... Artık birbirine ulaşamayacak olan iki boynu bükük martı gibiyiz... Senin uçtuğun gökyüzüyle benim uçtuğum gökyüzü farklı...

Aynı olabilseydik eğer, biz olur muyduk? Kaybettim... Satırlarımın şiddetiyle seni dövmekten yorulduğum, kalemimi bile kaybettim... Mürekkebi bitti bu aşkın; ömrü uzun olsa ne çıkar?
Gözyaşlarını yitirdi gözlerim; yüreğim ağlasa ne yazar? Gittin... Gelmeni düşleyecek kadar körkütük olsam ne fayda?
Yüreğini ver en temiz rüzgâra... Bir gün, delice seven birinin omzuna konar belki aşk olur... Aşk yeniden mümkün olur...

Gözlerini ver en temiz hülyalara... Dalıp dalıp giden biri elbet bulunur...
Bensizliğe yol alırken bavulunu unuttun, düşlerimi tamamıyla öldür de bekleyişler ömrümü çürütmesin... Sensizliğin sonsuzluğuna eş tutun sayıyorum benliğimi, beni görmezden gel de ümitlerim nisan yağmuru gibi kısa ve şiddetli olsun...

Dilara AKSOY [/italik]

AZAT

Seni kanadı kırık bir güvercin'in çektiği o acıyla şimdi kimlere emanet etsem? Bilmem ki sevgilim; hani bana gel desem, sen de gelsen... Yorgun düşlerimi sarsan ya da törpülesen. Biz, biz olabilmeyi hak eder miyiz muamma. Soruların eşliğinde bu gece yine karanlık, ayaz vuruyor bedenime sanki sensiz her şey çok saçma.

Seni yaralı bir güvercin'in ezikliğiyle emanet ediyorum yine sana... Azat edebiliyorum kendimce, uç uçabildiğin kadar. Biz, sevebilmeyi çoktan unuttuk mu? Olmuyor işte, denesem de yanlıklar; yalanlar ve bu ayazlar yalnızca beni kovalıyor.

Seni masmavi bir denizin ortasında o gemiye emanet ediyorum.Seni, bensizliğe değil; bana sarmalasin, bir ihtimal biz olalım da anlık değil; ömürlük bir aşk olsun diye.

Kararlarımın sonsuzluğunda sana esir düşsem, alsan beni kimselere vermesen. Çok başka olabilirdi sevgilim; her şey gerçekten çok başka olabilirdi. İsteseydik, ben sana, sen bana; birbirimize gelebilirdik... Şimdi aşklar yalan ve de yarım. Şimdi aşkların üstü örtülü, cesetleri bir morgta öylece kalın kafalı aşıklara ibret olsun diye boylu boyunca yatıyor, ki yatmalı.

Bizi gömmeyelim olur mu? Ne olursa olsun bizi gömmelerine izin verme sakın. Seni azat ediyorum sevgilim, her an bana gelebilme ümidinle; aklım şu an yarım. Yaralı bir ceylanın yarası kadar derin şimdi yaralarım... Üşüyorum, yanıyorum; saracak bir sen bile yok. Dokunuşların uzak, dokunuşların imkansız sevişlerin belli belirsiz bir o kadar kararsız.

Gitme diyebilecek cesareti kendinde bulabildiğin zaman, ömrümü yoluna bin defa sermeye hazırım. Kendinde sadece kendini görmüyorsan eğer, masalın sonunda biz olabilmeyi hak ediyorsak eğer onca aşkı yeniden yaşatmak pahasına bile olsa seninle ölüme hazırım. Hani gerçek olsa şu masal, gözlerimi açtığımda bile yalnız sen olsan nefesinle ölmeye bile hazırım.

Azat ediyorum seni sevgilim, bir gün bana gelmeni ümit ederek. Eğer gelmezsen o bir gün de, o zaman anlarım ki aşk kelepçeyi taktı seni başkasına ya da kendisine saklamakta...

O zaman anlarım, sen yoluna ben yoluma... Ama yine de bir ümit 'Gitme' deme çılgınlığını gösterebilirim. Yıldızlara sarılsak yalnızca ikimiz, gözlerimiz, yüreğimiz, bedenimizle. Sınırların hepsi kalksa, yine de sevmiyorum diyebilir misin? Şahit olur gökyüzü bile sana, bana. Sevmediğine kendini inandırabilir misin? Bekleşen, mırıldaayan bir kedi gibiyim şimdi... Sana muhtacım, senin şefkatine. Ölümünden ölüm beğen almazsan beni kendine, ölümünden bu aşkı beğen; beğenmezsen ölüm bile yakışmasın bize.

Gözlerini kapat sevgilim, seni bana sar, bir kez daha sar sevmiyorum dersem eğer, burnum uzasın. Sana ait olan bu yüreğim, karalar bağlasın...

Dilara AKSOY

YÜREĞİ BELAM

Bana aşktan kaçıp gelmiştin. Aşıktın, kırgın, yaralıydın bende yaralarını sarmak için bana gelmiştin. Aslında biliyordum bana benim için gelmediğini, sakın gurursuzluk sanma tavırlarımı. Aşkından derbederken neden geldiğinin önemi bile kalmamıştı gözümde. Aşktan cayıp, ondan koparcasına bana gelmiştin bende yaralarını sarmak için bana gelmiş, yine aşk duvarına çakılıp dibe vurmuş o da yetmemiş tökezlemiştin. 'İnanırsak başarırız, her engeli aşarız' demiştim... İnanırmıştım kendimce kendimi, beni sevdiğine. Yıldızlar kayardı, yağmurlar yağardı, güneş bir açar bir bulutların arasına kayardı, her şey mümkün olur, aşkın telaşı bazen zıvanadan çıkardı, ben yine de bunca şeye rağmen sular seller gibi ezberlerdim aşkını.

Seni seviyordum, senden arta kalanların ömrüme kilit vurduğu hadiselerin nihayetinde ben yine de durmadan, usanmadan, bıkmadan seni seviyordum. Bir ara gelir gibi olmuşsun, bir kuş konup da omzuma, 'Seni seviyor' demişti, inanır gibi olmuş, mutlu, umutlu olmuşum. Sonra sen, seni aldın benden, o da yetmedi hayalini aldın, hayalini almak da yetmedi sensizliği aldın, sensizlik de yetmedi, rüyalarımı çaldın, rüyalarımından bile seni aldın, senli günler yetmedi sana, seni benden kiskandın...

'İnanırsak yaşarız' demiştim, inanmak yetmiyormuş haklıymışsın. O mazinin tozlu sayfalarından bir de yetmemiş buharlı acılar çıkarmışsın, boğum boğum, düğüm düğüm yaşadım ayrılığımızı. Bunların hepsini sadece ben yaşadım, ben! Sevebilecek gücün yoktu madem, gücümü almasaydın benden. Gözlerini, sesini, o çok sevdiğim yüreğini unuttum. Başkalarını sevdin, aşktan caymak yaşatamadı seni, bende yaralarının merhemi saklı kalmıştı, inansaydın hepsiyle yaralarını sarabilirdim, sen benim kirli kalmışlığımsın, en acı dolu yanlarımın temizlenmemiş faslısın... Temiz sevmeye çalışırken seni, yaraladın bizi... Sen benim öksüz, yetim, sersefil kalmışlığımsın... Bu aşktan kestim faturamızı, şimdi hesabını öde ve çık tamamıyla rüyalarımın yasak limanlarından, aldıkların yetmediyse sana, bir canım var almak istersen yine de feda olsun sana. Hani demiştim ya, 'Canımdan çok seviyorum' diye, kıymete geçer bir yanım olsun, al ki yüzünde bana ait bir tebessüm olsun. Onu görmek için kalbimi bile veririm sana, gurursuzdun, gurursuzsun deme bana sevgili... Aşkın tortulaşmış yüzünün kana bulanmış hadisesinin tek sanığı sendin...

Şimdi al benden aldıklarını, al nutku tutulmuş aşkımızın sökülük yanlarını... Defol yüreği vicdansızım, defol ki benden alabilecek başka hiçbir şeyim kalmasın. 'Git' dedim, gidemedin, defol ki gelmeye tenezzül ettiğinde seni bana sardığımda, şerefsizliğin en karası adım olsun! Adım olsun ki, tükür suratıma; 'Sendin beni senden öte yapan' diyebilecek bir yüzün olsun... Raziyim benden aldıklarına, defol şimdi, defol yüreği belam...

Dilara AKSOY